

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

$$Z = \frac{PA + qD + IC}{P + q + 1}$$

ATARLI
MODEL

3

HOLLY SMALE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÇEVİREN: BİRGÜL KASAP

HOLLY SMALE

ATARLI
MODEL

3

$$q = \frac{B}{1-B}$$

$$|AP| = |AQ| + |QP| = 10/|QP|$$

Benim adım Harriet Manners ve ben her zaman bir geek olacağım.

Bir karıncanın ağırlığının elli katı yükü kaldırabildiğini,
İnsanların gözlerini günde yaklaşık olarak 15.000 kez kırptırdığını,
Zürafaların boynunun başlarını yere eğmek için yeterince uzun
olmadığından su içerken ayaklarını iki yana açarak eğildiklerini,
"Gökdele" kelimesinin aslında bir denizcilik terimi olduğunu,
Bilinen en büyük yıldızın çevresinde saatte 900 kilometre hızla yapılan
bir turu tamamlamanın 1.100 yıl süreceğini,
Çıplak gözle yirmi katrilyon kilometre uzaklığı görmenin mümkün
olduğunu,
İneklerin dört midesi olduğunu biliyorum.

Ama ne yazık ki New York'da modellik yapmanın nasıl bir şey
olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bu sefer gerçekten ayıya yemiş olabilirim.

$$\vec{AP} = \frac{(1+\frac{1}{a})\vec{AM} + \frac{1}{c}\vec{AN}}{1+\frac{1}{a}+\frac{1}{c}} \left(\frac{1}{a} + \frac{1}{c} \right) M$$

11+

/eksikparca1

/Eksik_Parça

$$\left(\frac{1}{c} + \frac{1}{d}\right)p$$

$$Z_{E[AM]} \Rightarrow T_{E[AM]}$$

$$u + \left(\frac{1}{4}p + \frac{1}{c}\right)u$$

Gençlere kendilerini iyi hissettirecek ve okuduktan sonra özgüvenlerini artıracak bir mücevher.

Books For Keeps

Bu seriyi çok seviyorum, hayatımda bir kitaba bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum.

Goodreads

Şamata, aldatmaca, yanlış anlama, moda, makyaj ve saç... İlginç, sevimli ve geek kız Harriet, moda dünyasında tam bir uzaylı da olsa, tam da bu dünyanın ihtiyacı olan doğal cazibeye sahip. Bu kitap eğlencenin saf hâli!

Library Journal

Nefis bir şekilde ilginç bir kitap.

Bliss Dergisi

$$|PQ| = \frac{3}{65}|PM|$$

$$\frac{|AA|}{|AF|} = 2$$

HOLLY SMALE

ATARLI
MODEL

EKSİK

Güzel yüzlü utangaç
Entel dantel, bilimsel
Esprili, her şeyi bilen
Kaçık kız

Eksik Parça Yayınları

Geek Kız 3: Atarlı Model

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

GEEK GIRL: PICTURE PERFECT

Text copyright © Holly Smale 2014

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2015

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Birgül Kasap

Editör: Burcu Karatepe

Redaktör: Burcu Terzioğlu

Kapak Tasarımı: Zuhal İnalöz - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Sayfa Tasarımı: Eksik Parça Yayınları

Baskı ve Cilt: Sonsuz Matbaa Kağ. Mük. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Mayıs 2015

ISBN - 978-605-9864-12-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Güllübahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr>

<http://www.facebook.com/eksikparca1>

http://twitter.com/eksik_parca

www.eksikparca.com

ATARLI
MODEL

3

HOLLY SMALE

Çevirmen: Birgül Kasap

Sonsuz desteğim, kahramanım
babam Richard'a

model (isim, sıfat, fiil)

1 Bir özelliği olan nesne veya kişi

2 Tasarlanan ürünün tanıtım veya deneme amacıyla üretilen ilk örneği, prototip

3 Resim, heykel vb. yapılırken benzetilmeye çalışılan nesne veya kimse, örnek

4 Manken

5 Biçim

KÖKEN Latince "mutlak değer" anlamına gelen *modulus*

I

Adım Harriet Manners ve ben âşığım.

Âşık olduğumu biliyorum, çünkü gülümsemeden duramıyorum. Bir genç kız günde ortalama altmış iki kez gülümser. İstatistiksel olarak birilerinin mutluluğunu çalıyor olmalıyım ben, çünkü *en fazla* otuz ya da kırk saniyede bir gülümseyip duruyorum.

Âşık olduğumu biliyorum, çünkü kendi şakalarımın gülüyor, sözlerini tam olarak bilmediğim şarkılar söylüyor, yüz metre yakınımın yaklaşan her hayvanı kucaklıyor ve ne zaman bir parça güneş görsem kollarımı iki yana açıp küçük daireler çizerek kendi etrafımda dönüyorum. Beynim aşk kimyasalları olan *feniletilamin*, *dopamin* ve *oksitosine* boğulduğundan, bir çizgi film prensesine dönüştüm.

Bir prensese dönüşmesine dönüştüm ama telefon faturam astronomik derecede yüksek geliyor ve erkek arkadaşım görmeden, internette "âşık olmanın belirtileri"ni araştırıyorum.

Her neyse, âşık olduğumu biliyor olmamın son nedeni

de yeni, parlak mor günlüğümün arka kapağının iç tarafında şunun yazıyor olması:

SEVGİLİM

Elbette bunu ben yazdım. Başka birinin günlüğünün içine böyle bir şey yazmak gerçekten garip bir şey olur zaten. Bir de kendi resmimi çizip bu resmin altına Aslan Çocuk'la resmî olarak çıkmaya başladığımız tam o anın -dört hafta iki gün önce- anısına o günkü tarihi ve saati not ettim.

Evet, Nick'le ben sonunda resmen çıkmaya başladık.

Resmen bir çift; tuzla biber, peynirle ekmek gibi asla ayrılmaz bir ikili olduk. Burun buruna yüzen ve birbirlerini ne kadar sevdiklerini göstermek için renk değiştiren denizatlarının ya da ne kadar kusursuz bir uyum içinde olduklarını tüm dünyaya göstermek için birlikte öten boy-nuzgaların insan versiyonuyuz biz.

Üstelik bu, her şeyi değiştirdi.

Nick'le birlikte geçirdiğim En Romantik Yaz'ın (ERY™) ardından geriye gökkuşakları, gün batımları, günaydın mesajları, iyi geceler telefonları ve saçıma yapışan sakız nedeniyle saçımın otobüs koltuğuna yapışmış olduğunu söyleyecek biri kaldı.

Hayatımda ilk kez, tek bir şeyi bile değiştirmek istemi-

yorum. Gözlemlenebilir evrende 170 milyar galaksi vardır ve ben bunların hiçbirinin tek bir zerresine bile dokunmak istemiyorum. Hayatım tam olmasını istediğim gibi.

Her şey mükemmel.

2

Her zaman bu kadar *neşeli* olmanın en güzel yanı, hiçbir şeyin beni gerçekten mutsuz edemeyecek olması aslında. Yazın geç kalkmaya alıştıktan sonra sabah erken kalkmak, köpeğim Hugo'nun tüm tüylerini yepyeni kıyafetlerimin üzerine dökmesi ya da can düşmanımı onsuz geçen on keyifli haftadan sonra tekrar görmek beni cidden mutsuz edemez.

Hatta hayatımdaki tek önemli gün olan *bu günü hiç kimsenin hatırlamaması* bile beni gerçekten mutsuz edemez.

Evet, ben bir sakinlik ve olgunluk abidesiyim.

Gandalf ya da Noel Baba gibi bir sakinlik ve olgunluk abidesiyim ben.

"Günaydın!" diyorum, havada süzülerek mutfığa girerken. Bu aralar hep neşe dolu, büyülü bir balonla dolaşıyorum zaten. "Sizce de çok güzel ve *kutlu* bir gün değil mi bugün? *Günün önemine istinaden* de güneşli bir gün

olduğunu söyleyebiliriz. *Muhteşem şeylerin* olması için uygun bir gün yani.” diye devam ediyorum.

Sonra da horlamakta olan annemle babama bakıyorum iyimser bir şekilde.

Sanki geceleyin biri evi yerle bir etmeye çalışmış da sonradan bundan vazgeçip evi uyku gazıyla doldurmakla yetinmiş gibi görünüyor. Mutfak, kapağı açık kalmış buzdolabından gelen ışığın yarattığı loşluk dışında karanlık ve dört bir yanda fincanlarla tabaklar var. Babam bir sandalyede arkasına yaslanmış uyuyor. Yüzünde bir kurulama bezi örtülü. Üvey annem Annabel ise kahvaltı masasının üzerine kapanmış. Bir yanağını, bir yastığa koyar gibi, tereyağlı bir dilim ekmeğin üzerine koymuş.

Tabitha ise sanki sürekli patlayıp duran bir bomba değilmiş gibi sevimli, hırıltılı sesler çıkararak beşiğinde yatıyor.

Boğazımı temizliyorum.

“*Ağustos* ayının adının aslında ilk Roma İmparatoru Augustus’un adından geldiğini biliyor muydunuz? En başarılı olduğu aymış o ay. *Bu* ne kadar anlamlı, değil mi?” diyorum.

Ancak sessizlik bozulmuyor.

İyi ki hep mutlu bir ruh hâlim var artık. Yoksa çoktan odada bağırıp çağırarak tepinmeye başlamış olurdum bile. Bağırıp çağırarak tepinmek yerine, anne babam bu epik günün tüm haşmetini görebilsinler diye perdeleri bir cırpı-

da çekip açıyorum.

“YANGIN!” diye bağıyor babam, yüzündeki kurulum bezini atıp eliyle yüzünü kapatıyor ve parmaklarının arasından bana bakarken “Offf, daha da kötü. Gün ışığı konusunda ne demiştik sana, canım?” diyor.

“Saat 9.21! Vampir değilsiniz siz.” diyorum.

Bunu çok da inanarak söylemiyorum aslında. Anne babamın cildi grileşti, gözleri kırmızı, gece boyunca ayakta, nadiren yemek yiyorlar ve konuşmadan anlaşıyorlar gibi görünüyor. İşaretler hiç de iyi değil yani.

“Günaydın” a benzer bir şey mırıldanıyor Annabel, hafifçe doğrulurken. Tereyağlı ekmek yüzüne yapışık hâlâ. “Ne kadar uyuduk?” diye soruyor.

Babam parmağını önünde duran kahve fincanına sokuyor ve “Yeterince değil...” diye iç çekip elini yüzünün hizasına kaldırıp sallıyor. “Yo, hayır; Elizabeth Hurley kayboldu.”

“Of Allah’ım!” diye iç geçirip hafifçe gözlerini kısıyor Annabel. Her zaman kusursuz bir şekilde duran kâkülü, sarışın bir kakadu papağanının sorgucuymuş gibi havaya dikilmiş ve kaşlarında ekmek kırıntıları var. “Çamaşır makinesini çalıştırıp banyoyu temizlemeliyim...” Tekrar masanın üzerine kapanıp yatıyor Annabel ve “Bu ekmek şaşırtıcı derecede rahat.” diyor.

Evet, bizi son gördüğünüzden bu yana tam olarak

yedi hafta geçti ve görüldüğü üzere evimizin o derli toplu hâinden eser yok artık.

Kız kardeşimin ortalama 125 desibel ses çıkardığı hesaba katıldığında, bir rock konserinden (120dB) bir parça daha gürültücü olduğu ortada. Biri size makineli tüfkle çok yakın mesafeden ateş ederse de kız kardeşimin çıkardığından sadece birazcık daha yüksek bir gürültü (130dB) çıkar. Belli ki bebekler için kullanılan “infant” kelimesi, “konuşamayan” anlamına gelen Latince *infans* kelimesinden geliyor, ama Eski Romalıların Tabitha Manners’la tanışmamış oldukları da kesin.

Benim minicik kardeşim de aynen elinde tam otomatik bir silah tutan biri gibi kendini nasıl hissettiğini *tam olarak* anlatabiliyor.

Tabby’yi beşiğinden alıyorum ve kardeşim gözlerini açıp bana gülümsüyor. Kız kardeşimle ilgili olarak sevdiğim birçok şeyden sadece biri, bir elmanın iki yarısı gibi olmamız. Ama neyse ki o, evin ta öbür ucunda anne babamın odasında kalıyor.

Üstelik çok kaliteli kulak tıplarım var.

“Bugün günlerden ne olduğunu hatırlayan var mı?” diyerek anne babama bu günü hatırlatmak istiyorum. Belki de onlara bugün için hazırlamış olduğum pasta grafiği göstermeliyim. Midemde uçuşan endişeli kelebekleri duramıyorum ama en azından bu kelebeklerin bir on dakik

ka beklemlerini sağlayabilirim.

“Salı mı?” diye bir tahminde bulunuyor babam. “Cuma mı yoksa? 1967’de miyiz? Bize bir ipucu verebilir misin?”

“Sağında duran havluyu kaldır Harriet” diye mırıldanıyor Annabel, gözleri hâlâ kapalı bir hâlde. “Ve onun yanındaki kurulama bezini de. Bir saniye içinde uyanmış oluruz.”

Mutfağın ortasında, yerde açık bir şekilde durmakta olan birkaç bavulun ve büyük kutunun üzerinden geçiyorum.

Sonra da tereddütle havluyu iki parmağımla tutup kaldırıyorum. Havlunun altından üzerinde indirim etiketi hâlâ durmakta olan yepyeni bir kırmızı, deri okul çantası çıkıyor. Kapağında da kabartma harflerle “HM” yazıyor. Çantayı açtığımda, çantanın ağzına kadar bir sürü yeni kurşun kalem, tükenmez kalem, cetvel ve kitapla dolu olduğunu görüyorum.

Kurulama bezinin altından da evde yapılmış çikolatalı bir pasta çıkıyor. Belli belirsiz bir şekilde bir robotu andıran bu pastanın üzerine yukarıdan aşağıya doğru beyaz düğmeler şeklinde “İYİ ŞANSLAR HARRIET”, ayak kısmına da neredeyse okunamayan mavi bir kremayla “(ŞANSA İNANDIĞIMIZDAN DEĞİL - KADERİNİ KENDİN TAYİN EDER-SİN)” yazılmış.

Babamla Annabel'e gülümsüyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hayatım tam planladığım gibi gidiyor işte. Anne babam bile -gerçi bunu onlara hatırlattığımda hâlâ uyuyor olsalar da- pasta ve hediyeyle ilgili olarak hazırlamış olduğum programa uygun davranıyorlar.

"Ayyyyy" diyorum neşeyle, Tabby'yi sanki kıvrak bir uçakmış gibi başlarının üzerinden geçirip her ikisine de birer öpücük verirken. "Teşekkür ederim, sizi uyukular. Muhteşemsiniz."

"Bunu Liz Hurley'ye söyleyip bir dakika sonra hemen geri döneceğim." diye mırıldanıyor babam, gözlerini kapatırken.

"Benden de selam söyle" diyor Annabel, esneyerek yüzündeki tereyağını eliyle silerken "Ve gelip bulaşıp yıkamak isterse çok çalışması gerekeceğini de söyle." diye ekliyor.

Sonra da anne babam tekrar uykuya dalıyorlar.

Pekâlâ.

Bugünkü plana göre, şu anda sadece altı buçuk dakikam kaldı. Bu süre zarfında mor parmak arası terliklerimi ayağıma geçirecek, pastanın üzerinden birkaç düğme çikolata alıp anne babam bunu fark etmesin diye pastanın kremasını yayacak ve en iyi arkadaşımın sabırsız bir hâlde,

parlayan gözlerle ortak kaderlerimizle yüzleşmek için beni bekleyeceği yer olan sokağın köşesindeki banka gideceğim.

Her şeyi saniyesi saniyesine planladım.

Ancak ne yazık ki planımı küçük kardeşime göstermeyi unuttuğum ortada, çünkü ben kardeşimin minik burnuna bir öpücük kondururken o bana muhteşem bir şekilde gülümseyip sonra da kafamdan aşağıya kusuyor.

3

Bıktım artık.

Bir *kerecik* olsun önemli bir güne başka birinin midesindeki kısmen sindirilmiş yiyecek parçaları üstüme başıma bulaşmadan başlamak istiyorum.

Tabby'nin üstümü batırması *elbette* hazırladığım pasta grafikte yoktu.

Her neyse, saçıma bulaşan bebek kusmuğunu temizlerken bir taraftan da son yedi haftada neler olup bittiği konusunda aydınlatayım sizi:

1. *Hâlâ* on altı yaşıma girmedim. Doğum günüm akademik yılın son gününe denk geliyor. Gazetelerde son günlerde yazılanlara bakılırsa da bu, hayatta başarısız olmamın istatistiksel olarak daha muhtemel olduğu anlamına geliyor.
2. Hayatta başarısız olma ihtimalimin istatistiksel ola-

rak yüksek olmasına neden olduğu için babamı bayağı bir eleştirdim.

3. İlk ilişkimi yaşıyor olmama rağmen en iyi arkadaşım Nat'le birlikte bir hayli zaman geçirdik, çünkü arkadaşlar *her zaman* öncelikli olmalıdırlar.
4. Nat'le bir hayli zaman geçirmemizin bir diğer nedeni de erkek arkadaşım, iş için oldukça sık yurt dışına çıktığından pek ortalarda yok.
5. Toby de her defasında davet edilmemesine ya da yüreklendirilmemesine rağmen bizimle birlikte bir hayli zaman geçirdi.
6. Daha doğrusu, Nat'le birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir kısmında Toby'yi gördük. Toby takipçilik konusunda gerçekten yol kat ediyor.
7. Bir bebekle oyun oynamayı işten saymazsanız, babam hâlâ işsiz.
8. Büyükbabam Bunty, Tabitha'nın çocuklarına sadece beş gün dayanabildi. Kendisine Nepal'de Budist bir inziva merkezi bulup "çok uzak bir ülke" de

daha “yararlı” olabileceğine kanaat getirerek yanımızdan ayrıldı.

9. Bunty’nin gitmesi kimseyi, özellikle de Annabel’i hiç şaşırtmadı.

10. Hiç modellik yapmadım.

Moda tasarımcısı Yuka Ito’yla yolumu ayırdıktan bu yana, modellikle birazcık bile ilgisi olan herhangi bir şey yapmadım aslında. Modellikle alakalı *hiçbir* şey yapmadım yani.

İki imparator penguen, kendilerine bağımlı olan çelimsiz yavrularını bir-iki saatte bir beslemese ve onu dev deniz kuşlarından korumasa, yavru penguen hayatta kalamaz. Anlaşılan o ki Yuka ve frapan temsilcim Wilbur da iki imparator penguen gibi benim kariyerimi birlikte canlı tutuyorlarmış.

Tabii benim durumumda; dev deniz kuşu, *yelkovan kuşugiller* familyasından iri yarı bir Arktik kuş değil de altı hafta önce Wilbur’un yerine Infinity Models’da çalışmaya başlayan Stephanie adında bir temsilci oluyor. Stephanie çok inatçı, çok profesyonel ve benim kim olduğumu bir türlü hatırlamıyor.

Beni hatırlamadığını biliyorum, çünkü aramalarım kırk yılın başı cevap veriyor ve bir keresinde de benim için

"Kim?" dediğini işitmiştim.

O zamandan beridir de ajanstan ses soluk yok.

Dürüst olmak gerekirse altın sarısına boyanmaktan, ahtapotlarla güreşmekten, karda hoplayıp zıplamaktan ya da rezil edilene kadar kendimi dünyanın en zarif Sumo güreşçisi gibi hissetmekten ne kadar da zevk aldığımın farkına varmamışım daha önce.

Gerçekten.

Infinity Models benden, Yuka'nın bende kalmasına müsaade ettiği altın sarısı ayakkabıları kargo aracılığıyla onlara geri göndermemi istedi.

Ancak bu konuda hiçbir şey yapamam. Odaklanmam gereken başka şeyler var. On gün sonra okulda altıncı yapıya başlayacağım. Kendimi altıncı yapıya başlamaya çok hazır hissediyorum.

Yepyeni bir kırmızı okul çantam var.

Grafik, integral, ikinci derece denklem ve doğal logaritma denilen şeyler her ne ise onları hesaplayabilen pahalı bir hesap makinem de var.

Okula giderken giymek üzere alınmış, bir örnek olmayan kıyafetlerim var. Üstelik hemen hemen hiçbirinin üzerinde çizgi film karakterleri yok.

Yeni öğretmenlerimin beni sevmelerini sağlayabileyim ve/veya onları buna zorlayabileyim diye öğretmenlerimin hepsi hakkında internetten bilgi edindim ve her biri için

madde işaretli birer özet çıkardım.

En önemlisi de şu ki zekice ve dikkatlice tasarlanmış bir planım var.

Sağlıklı ve dengeli bir yaşam sürmek için doğru bir şekilde dengelemem gereken dört A Seviyesi dersim, bir erkek arkadaşım ve bir en iyi arkadaşım var. Bunların yanı sıra dikenli çalılıklardan uzak tutmam gereken bir takipçim ve organize etmem gereken tek bir on altıncı doğum günüm de var. Hayatımda hiç olmadığım kadar meşgul olacağım bu aralar. Dolayısıyla her şeyi dakikası dakikasına tüm ayrıntılarıyla planladım.

Tek sorun, bunların her birinin GCSE sınavlarımdan almış olduğum notlara bağlı olması.

Birazdan hep birlikte öğreneceğiz sınav sonuçlarımı.

4

Geçenlerde, Çin’de terk edilmiş on iki haftalık bir maymunun götürüldüğü barınakta beyaz bir güvercinle kurmuş olduğu güçlü ve yoğun arkadaşlıkla ilgili ilginç bir makale okudum. Ortak hiçbir noktaları olmamasına rağmen, hemen ayrılmaz bir ikili olmuşlar.

En iyi arkadaşım Nat’le benim de bu maymun ve güvercin kadar komik görünüp görünmediğimizi merak ediyorum bazen.

Nemli bir bezle alalecele üstümü başımı temizledikten sonra yarı baygın hâldeki aileme hoşça kal öpücüğü verip evden çıktığımda, planımın on beş dakikadan fazla gerisinde kalmıştım bile ve panikle hızla nefes alıp veriyordum.

Nat’le buluşacağımız noktaya vardığımda, Nat yolun sonundaki bankta oturmuş, beni bekliyordu. Geç kalma daha az canı sıkılmış görünemezdi. Yeni kâkülleri kursuz bir biçimde düzgün bir hâlde alnına dökülmüştü ve gözlerine siyah kalemle çektiği çizgiler birbirinin tıpatıp

aynısıydı. Çizgili elbisesinin bir omzunu bilerek aşağıya düşürmüştü.

François ile ilişkisi biteli çok olmuş olabilir ama Fran-sa'dan bir şey yapışıp kalmış olmalı Nat'e.

Nat'in anlaşılabilmek için sanki İngilizce alt yazıya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim, geciktim." diyorum nefes nefese, Nat'e bir çikolata uzatırken. Sonra, tişörtümün her yanına buluşmuş olan çikolatayı fark ediyorum. Bu kahverengi leke, sanki başka bir şeymiş gibi çok rahatsız edici görünüyor. "Sence sonuçlar açıklanmış mıdır? Her ikimiz de geçmiş miyizdir sence?"

"Güne başlamak için *berbat* bir durum bu" diyor Nat, kafasını *Vogue* dergisinden kaldırıp bana bakarken. "Harriet, ne yapacağız?"

Rahatlamış bir hâlde Nat'e gülümsüyorum.

Belli ki en iyi arkadaşımı yanlış değerlendirmişim. Bu ürkütücü akademik suları birlikte aşacağız anlaşılan.

"Endişelenme" diyorum en güven verici sesimle, onu okula doğru sürüklemeye başlarken, "Sandığın kadar kötü olmayacağından eminim."

"Hayır, düşündüğümden *daha da kötü*" diyor Nat. "Harriet, sence bu neye benziyor?"

Elbisesinin eteğini hızla çekip bana doğru uzatıyor.

Bu, tuzak bir soru olabilir sanırım.

"İlmi... Bu bir..." *Kombinezon. Cübbe.* "Elbise, değil mi?" Sonra birden bir ilham geliyor bana. "*Sabahlık* mı yoksa?" diyorum.

"Bu *çizgili*, Harriet. Tutup *çizgili* bir elbise giydim. Ama *Vogue*, bu sezon minyatür baskıların ve çiçek desenlerinin çok revaçta olduğunu söylüyor. Keşke beni birazcık olsun *uyarsalardı*."

Nat, yolun aşağısındaki Moda Tasarım Okulu'na kabul edildiğini bildiren resmî bir mektup aldığından beri durum bu. İkinci sınıftayken bir iki hafta boyunca her ikimizin de yılbaşı ağacı süsleri gibi görünmemize neden olan mavi parlıtlı toz çılgınlığından bu yana Nat'in herhangi bir şeye bu kadar odaklandığını görmemiştim.

Bana bir anda bir ilham geliyor ve bileğimdeki çiçek desenli lastik bandı çıkarıp Nat'e uzatıyorum.

"Aman Tanrım, bunu nereden *biliyordun*?" diyor Nat, kollarını boynuma dolarken.

"Moda trendlerini oldukça yakından takip ediyorum." diyorum, bilgece başımı sallarken. Aslında, zamanın birinde bir stilist bu bandı kafama takmıştı ve ben de o günden beridir kalemlerimi bir arada tutmak için kullanıyorum bunu.

Telefonum bipliyor ve teknolojik bir ninja hızıyla onu cebimden çıkarıyorum.

Evet işte.

Bu sabah Nick'in beni unutmayacağını *biliyordum*. Bir erkek arkadaşın olması gerektiği kadar destekleyici ve romantik olduğunu *biliyordum* çün...

Çok tebrikliyorum, Harry-chan! Senin büyük günde çok havalara uç. Rin x

★

Gülümseyip -Rin'in, Tokyo'daki ev adresine yolladığım *Konuşma Diline Yönelik İngilizce Sözlüğü* yaratıcı bir biçimde kullanıyor olmasına memnun oldum- olur da başka biri de bana ulaşmak ister diye telefonum elimde bekliyorum.

Ancak Nick'ten ses soluk çıkmıyor.

Bu yüzden cep telefonumu cebime koyup çabucak konuyu değiştiriyorum.

"Nat, birbirimizin nerede olduğunu bilelim diye her ikimizin programını da çıkarıp renklendirdim. Görmek ister misin?"

Evet, Nat moda okuluna ben de altıncı yapıya devam ederken birbirimizle bağlantımızı kusursuz bir şekilde sürdürebilelim diye son birkaç haftayı etraflica plan program yaparak geçirdim. Aslında beş yıldır hiç ortak ders almadığımızdan, bunu yapmak sadece birazcık daha fazla hayal gücü gerektiriyor; hepsi bu.

Tabii bu, önümüzdeki iki yıl boyunca her gün Toby

Pilgrim'le takılmamı da gerektiriyor ama dürüst olayım: Zaten farkında olmadan hep yapıyorum bunu ben.

“Saçmalama” diyerek gülüyor Nat, saçını kocaman bir topuz hâlinde toplarken. “Dersten sonra seni ararım ve kahve ya da başka bir şey içeriz.”

Kahve ya da başka bir şey içeriz mi?

“Yüksek dozda kahvenin seni öldürebileceğini biliyor musun, Nat?”

“Bir oturuşta bin fincan kahve içmeyi kastetmiyorum, Harriet.”

“Yüz fincan bile yeter” diyorum gizemli bir şekilde. “Bilim adamları bir sürü test yapmışlar.”

Köşeyi dönüp ikimiz birden dilimizi yutmuş gibi sessizleştiğimizde, tam da Nat'e kahvenin aslında kırmızı kahve çekirdekleri yiyen keçilerinin tamamen deliye döndüğünü fark eden Etiyopyalı bir keçi çobanı tarafından keşfedildiğini söylemek üzereydim.

Önümüzde, her zamanki hâliyle okulumuz beliriyor.

Ancak bu sefer farklı bir durum söz konusu. Tam şu anda, hem tüm geçmişimiz hem de tüm geleceğimiz o okulun içinde bizi bekliyor. Bu bina, hem başlangıcı hem de sonu sembolize etmeye başlıyor birden.

Bir parçam kaldırıma çökmek, topuklarımı yere gömmek ve kıpırdamayı bile reddetmek istiyor aniden.

Ancak, böyle yaptığımda insanların bundan hoşlan-

madığını tecrübelerimden dolayı biliyorum.

Dolayısıyla muhtemelen bu şekilde davranmayacağım.

"Şu kapıdan son kez içeri girecek olduğuma inanabiliyor musun?" diyor Nat neşeli bir şekilde.

"Hıı."

"Son kez, spor salonuna giderken saçımı atkuyruğu şeklinde toplamak zorunda kalacağım. Bu, yüzüme hiç yakışmıyor, biliyorsun."

"Ve girişi, akıl almayacak derecedeki sıkıcı konuşmalarınızı yaparken son kez tıkayacaksınız." diyor bir ses.

Her ikimiz de ardımıza dönüyoruz.

"Selam, Alexa" diye iç geçiriyor Nat. "Uzun bir aranın sana gerçekten iç huzuru ve sevecenlik kattığını görmek ne güzel."

"Amannnn" diyor baş düşmanım, yeni balyaj yaptırmış olduğu saçlarını sallayıp bana omuz atarak salına salına yanımdan geçerken. "Okuldan ayrılıyor olman ne kadar da kötü, Natalie. Sensiz ne yapacağız biz?"

"Kederden yere yığılıp ölürsünüz muhtemelen" diyor Nat, kollarını göğsünde kavuştururken. "Bu ümitle yaşıyorum."

"Belki o zaman Harriet kadar kötü kokarım ben de." diyor Alexa ve hâlâ kolumu ovuşturarak durmakta olduğum yere doğru bir bakış atıyor. "Hey, ezik" diye sesleniyor bana, "Bu yıl sadece senle ben olacağız gibi görünüyor."

Yaz tatilim bu şekilde sona eriyor işte.

5

Doğrusunu isterseniz, durum o kadar da içler acısı değil aslında.

Tüm tatilleri ve hafta sonlarını çıkardığımızda, yılda sadece 195 gün okula gitmek zorundayız. Bundan geceleri, okula gitmeden önceki sabah saatlerini, birkaç okul gezisini, her günkü bir saatlik öğle yemeği arası ile iki tane on beş dakikalık teneffüsü ve ara sıra hasta olma ihtimalini de çıkarırsak, Alexa'yı bu akademik yıl boyunca 1118,5 saatten fazla görmek zorunda kalmayacağım.

Bu da sadece 46,6 gün eder.

Alexa Roberts'ı bu akademik yıl boyunca toplamda sadece bir buçuk ay göreceğim yani.

Yanımda Nat yokken.

Aslında bu eziyetten bir seferde kurtulmayı tercih ederim. Bir buçuk aylığına bize taşınmak ister mi diye sormalıyım belki de Alexa'ya.

"Bu yıl sadece *seninle ben* olacağız." diye kısık bir sesle düzeltiyorum Alexa'nın kurduğu cümleyi, Nat beni

öpüp koşarak not işlerine doğru giderken.

Sonra da Alexa'nın çevresini sarmış olan, çığlığa benzer sesler çıkaran bir grup kıza dikiyorum gözlerimi.

Tuhaf ama hiç tanıdık gelmiyor bu kızlar bana. Bunun nedeninin, okul gezilerini saymazsak, birbirimizi üzerimizde okul üniformalarımız olmadan ilk defa görüyor olduğumuz olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Laura deri bir ceket giymiş. Lucie sürmüş olduğu parlak kırmızı ruj yüzünden neredeyse tanınamaz bir hâlde. Anna, atkuyruğuna sokuşturduğu mavi tüyler nedeniyle sanki bir kuşu öldürmüş de bu kuşu başının arka tarafına ilıştirmiş gibi görünüyor. Bu, daha önce kostümsüz provasını izlediğiniz bir oyunu sahnede izlemek gibi bir şey.

Erkeklerin tamamı kot ve tişört giymiş. Hepsi tıraşlı ve saçları kısa.

Başımı eğip üzerimdeki geçen hafta almış olduğum Örümcek Adam tişörtüme bakıyorum ve daha yeni küt kestirmiş olduğum saçlarıma dokunuyorum. Benim hangi gruba girdiğim son derece açık.

Belki de bu durumdan faydalanabilirim. Alexa'dan kurtulmak için bıyık bırakıp bu yıl erkekler tuvaletinde saklanabilirim.

"Harriet Manners" diyor turuncu fitilli kadife pantolonla Örümcek Adam desenli kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş olan zayıf bir çocuk, hafifçe omzuma vururken. Ço-

raplarında da küçük Japon balığı resimleri var. "Bugün bu kadar uyumlu giyinmiş olmamız ne tesadüf. Buna kader, yazgı ya da güzel bir rastlantı denilebilir."

Hayır, bunlardan hiçbirisiyle bir alakası yok bu durumun. Bu çocuk, ben tişörtümü alırken dükkândaki bir rafın arkasında saklanıyordu yalnızca.

"Günaydın, Toby." diyorum, Toby burnunu koluna siliip büyülenmiş bir şekilde koluna bakarken.

Sonra Toby'nin elindeki ağzı açılmış beyaz zarfı fark ediyorum.

Vücudunuzda yaşayan bakterilerin sayısı, vücudunuzdaki normal hücrelerin sayısından on kat daha fazladır ve ben bu bakterilerin her yanımda kıpır kıpır kıpırdanmakta olduklarını hissediyorum birden.

"O?!" Tüm bedenim gazlı bir içecek gibi fışkırmaya başlarken yutkunuyorum. "Elindeki o mu?"

"Evet" diyor Toby. "Belki de hayır. Bu çok belirsiz bir soru, Harriet. Böyle bir yaklaşımla asla FBI'ya kabul etmezler seni. Denedim ben."

"Günün birinde" diye iç geçiriyor not işlerinden henüz geri dönmüş olan Nat, "Bir soruyu normal bir insan gibi yanıtlayacaksın Toby ve o gün hepimiz şoktan bayılacağız."

"Eee..." yutkunuyorum. "Sonuçların nasıl?"

"14 A*" diyor Toby, elindeki kâğıt parçacığını ön tarafında TOBY'NİN EPIK BAŞARILARI yazan bir dosyaya

dikkatli bir şekilde yerleştirirken. "Akşamları aldığım Çince ve Klasik Medeniyetler dersleri, anne babamın dediği gibi para ve zaman kaybı değildi işte."

Midem fırıl fırıl dönmeye başlıyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Al bakalım" diyor Nat, bana büyük bir zarf uzatırken. "Nick'i düşünmeyi kes artık. Afrika'da bir çekimde olduğumu biliyorsun. Muhtemelen şu anda bir su aygırı ya da başka bir şeyle önce kim gözlerini kaçırarak diye yarışmakla meşguldür. Bu, senin sonuçların."

Gözlerimi dikip Nat'ın uzatmakta olduğu zarfa bakıyorum ve sonra da beceriksizce dudaklarımı yalamaya çalışıyorum.

Hayatımdaki her şey ama öyle ama böyle değişmek üzere. *Sakin ol, Harriet. Hayatın çok hızlı bir lunapark treni olduğunu ve bu trenin tüm iniş çıkışlarını Zen felsefesine uygun bir şekilde kabullen ve...*

"Sonuçlarına fısıldayıp durmayı kes, Harriet" diyerek gülüyor Nat. "Hazır mısın?"

"Hııııı."

"Ayakta durabiliyorsun, değil mi?"

"Hı hı."

"O zaman, ŞİMDİ!" diye bağırıyor Nat.

Sonra da içinde geleceklerimizin olduğu zarfları yırtarak açıyoruz aynı anda.

6

Beynimiz normalde vücudumuza giren oksijenin yüzde yirmisini kullanır. Benim beynim açgözlülük etmiş olmalı, çünkü başım bana birden o kadar hafif geliyor ki her an havalanıp uçacakmış gibi.

Evet, geçtim.

Aslına bakarsanız, *üstün bir başarı* gösterdim.

Kendimi övmek istemiyorum. Dolayısıyla tüm söyleyeceğim şu kadar: Bukalemun takımyıldızındakinden¹ bir fazla ve Avcı takımyıldızındakinden² bir eksik yıldızım var.

Teknolojiden C almışım ama olur da günün birinde çam ağacından yapılmış bir kutuya ya da bir sinek kuşu gibi görünen kırmızı plastik bir duvar saatine ihtiyaç duyar-sam gidip çarşıdan bir tane alırım zaten.

Nat olduğu yerde küçük daireler çizerek dönüyor.

"Bekle beni kolej, geliyorum!" diye bağıyor, her dönüşünde elime bir beşlik çakarken. "Tarihten kaldım, ama bu kimin umurunda ki? *Koleje* gidiyorum!"

1 Dört tane parlak yıldızdan oluşan takımyıldız.

2 Yedi tane yıldızdan oluşan takımyıldız.

Sonra dönmeyi kesiyor ve birbirimize bakıyoruz göz-
lerimizi dikip.

Birden aklım başımdan uçup gidiyor.

'Ayvayı yedik!' diye bağıryorum, bir aşağı bir yukarı
zıplarken. "Başardık!"

"Kocaman ayvalar yedik!" diye bağıryor Nat.

"SÜPER ayvalar yedik!"

"MÜKEMMEL ayvalar yedik!"

"TAHMİN EDİLEMEYECEK BOYUTLARDA, SINIRSIZ
AYVA YEDİK! Ayvalarımız yerini buldu sonunda!"

"Aaa" diyor Toby, çantasından küçük, yeşil bir defter
çıkartırken. "Ben ayvayı yemenin olumsuz bir ifade oldu-
ğunu sanıyordum. Olumlu anlamda da kullanılabildiğine
dair bir not almalıyım hemen."

Nat'le ben Toby'nin bu şaşkın hâline kıkır kıkır gülerek
olduğumuz yerde zıplayıp duruyoruz. Sonra da yarı hoplar
bir şekilde okulun kapısından çıkıp yürümeye başlıyoruz.

Ayvadan bu kadar çok bahsetmek karnımı acıttırdı
doğrusu. Belki de anne babam benim için üzerine boni-
bonlarla "TEBRİKLER" yazılmış olan çilekli bir kek de yap-
mışlardır ve...

"Hey!" diye bir ses geliyor ardımızdan. "Siz ezikler-
den biri bir şey düşürdü mü acaba?"

Bütün o kıkırdamam ve zıplaman birden kesiliveriyor.

Çünkü:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- a) tam arkamızda büyük bir kız grubu duruyor,
- b) önlerinde Alexa var,
- c) ve elinde parlak mor bir defter tutuyor.

7

Tam gelişmiş bir ahtapotun, bir insanın bağırsağından geçebilecek kadar esnek olduğunu okumuştum bir yerlerde. Midemdeki hisse bakılırsa, şu anda benim bağırsaklarımda da bir ahtapot dolaşıyor olabilir.

O... benim *günlüğüm* mü?

O benim *günlüğüm* olamaz ki. *Günlüğüm* evde, yatağımın yanında, güvende. Üzerinde, aynen olması gerektiği gibi, dikkatle yerleştirilmiş turuncu bir saç teli var.

Ama... *Günlüğümün* sırtındaki İngiliz Müzesi çıkarmasını, alt tarafına benim yapıştırdığım bir dizi altın sarısı yıldızı ve sandviçimden bir ısırık almasına izin vermediğim için Hugo'nun sinirle kemirmiş olduğu kenarını görebiliyorum.

Evet, bu benim *günlüğüm* olamaz, ama o.

Son yedi haftada bu deftere yazmış olduğum her şey bir bir aklıma geliyor ve tüm vücudumu birden soğuk, kıvranan, kaygan bir deniz yaratığının doldurduğunu hissediyorum.

Hayır. Hayır. Hayır hayır hayır hayır *hayır hayır HAYIR*.

Alexa'ya doğru koşuyorum ama çok geç. Alexa günlüğümü başının üstüne kaldırmış, ilk sayfalarını açıyor.

"Bay Harper, fizik" diye yüksek sesle okuyor. "Bosanmış. Gizli bir Zumba hayranı. Bahçecilik Derneği üyesi. Kendime not: Latin dansları ve bitkiler konusunda daha çok bilgi edin. Eşler arasındaki anlaşmazlıklardan kaynaklanan problemler hakkında da."

Alexa bunları okuyunca ardındaki gruptan birkaç kahkaha yükseliyor.

Kızardığınızda, yalnızca yanaklarınız kızarmaz. Midenizin iç duvarı da kızarır. Midem öyle yanıyor ki sanırım yanlışlıkla içimdeki ahtapotu pişirdim. Bu nasıl oldu? Günlüğümün çantamda ne işi vardı ki?

Aman Tanrım.

Annabel günlüğümü okul defterlerimden biri sanıp çantama koymuş olmalı. O kadar yorgun ki günlüğümün ön tarafında gümüş rengi kalemle yazılmış olan "SON DERECE KİŞİSEL" yazısını muhtemelen fark etmemiş. Günlüğüm de ben bir geri zekâlı gibi zıplayıp dururken çantamdan düşmüş olmalı.

İşte *tam da* bu nedenle asla hiçbir fiziksel aktiviteye katılmam ben.

"Bayan Lloyd, ileri matematik." diye devam ediyor Alexa neşeli bir şekilde. "Uygunsuz Facebook fotoğrafları var. Facebook gizlilik ayarlarını değiştirmeyi kibar bir şekilde"

de teklif et."

Okul girişı çevresinde dolanmakta olan öğretmenler, bizim bulunduğumuz noktaya doğru bakmaya başlıyorlar. Uzaktan Bayan Lloyd'u tanıyorum. Bu durum, altıncı yapı akademik kariyerimi daha başlamadan bitirecek.

Günlüğümü alabilmek için sıçramaya başlıyorum ama ben bir su birikintisindeki bir kedi gibi çılgına dönmüş bir hâlde Alexa'yı tirmalarken o diğer eliyle alnıma fiske vurup duruyor.

"Ver" diye yalvarıyorum çaresizlikle, günlüğüme doğru başka bir hamle daha yaparken. "Lütfen, Alexa. Özel bir şey o."

Nat çantasında bir şey arıyor. "*Defteri ver*" diye bağıyor sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde. "*Yoksa, yemin ederim ki bu sefer kafa derini yüzerim.*"

"En çok satan kitaplardan biri olana kadar" diye söze giriyor Toby, "Bunun fikri mülkiyeti Harriet'a ait, Alexa."

Ama çok geç.

Alexa, günlüğümün arkasını çevirdi bile. Gözlerini dikmiş son sayfaya bakıyor.

"*Sevgilim* mi?" diyor. Nutku tutulmuş gibi görünüyor. "*Sevgilim* ha? Benle dalga mı geçiyorsun sen? *Senin sevgilin* var demek?"

Midemdeki ahtapot aşırı sıcaktan ölmek üzere. "Evet."

"Kimmiş o?" Alexa çevresine bakınıyor. "O mu?"

"Hayır" diyor Toby, Alexa'nın onu işaret eden parmağına yanıt olarak. "Bu yaz anladık ki birbirimize karşı fiziksel bir arzumuz yok ve öpüşme becerilerini geliştirmek için Harriet'in çalışması gerekiyor."

İçimdeki ahtapot birden İNFİLAK ediyor.

Alexa tekrar bana bakıyor. "Yani şimdi sen bana -bu garip tipten başka birinin- gerçek, canlı bir erkeğin seni istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet." diyorum tekrar, alçak bir sesle.

Çenemi dik tutmaya çalışıyorum ama sadece burnuma bebek kusmuğuyla ıslak köpek tüyü kokusu karışımı kekremsi bir koku geliyor. Gözümün ucuyla da köpek tüyleri içindeki, erkeklerinkine benzer kıyafetimin üzerindeki kahverengi lekeyi görüyorum.

Birden bu durum bana da oldukça inanılmaz geliyor.

Alexa katıla katıla gülüyor.

"Aman Tanrım, bu *paha biçilemez* bir şey." diyor Alexa ve arkasında duran gruba dönüyor. "Geeklik derecesini *hayal edebiliyor* musunuz? Bahse girerim ki çok *sıra dışıdırlar*. Bahse girerim ki kısa boylu, yağlı saçlı bir çocuktur o. Tıraş olmayı da öğrenmemiştir henüz." Kıkırdamaya başlıyor. "Bahse girerim ki -*haha*- fizik okuyordur, Brüksel lahanası kokuyordur ve her eğildiğinde gaz çıkarıyordur. *Hahahaha*."

Nick'in kocaman siyah buklelerini, esmer tenini, çekik gözlerini, o kocaman gülümsemesini, kaşının yanındaki benini, yeşil kokusunu ve burnunun ucundaki o hoş eğimi düşünüyorum.

Sinemada film izlerken nasıl yanlış yerlerde güldüğünü, yanağını uykusu geldiğinde nasıl benim yanağıma dayadığını, ellerim üşüdüğünde ben daha bir şey demeden ısıtmak için ellerimi nasıl dizlerinin arasına aldığını düşünüyorum.

Onun nasıl da olağanüstü biri olduğunu düşünüyorum.

"Hi-hiç de öyle değil." diyorum alçak sesle.

"Aslına bakarsan" diye çıkışıyor Nat. "Harriet'in erkek arkadaşı başarılı bir uluslararası süper model. İster inan, ister inanma!"

Alexa daha da çok kıkırdamaya başlıyor ve arkasında duran dalkavuklarına bakarak gözlerini yuvarlıyor. "Hııı, *elbette* öyledir."

"Göster ona" diyor Nat bana, kızarıp çantamı işaret ederken. "Şuna Nick'in bir fotoğrafını göster, Harriet."

"Şey... Yanımda yok" diyorum. "Bu çanta yeni de."

Alexa bana doğru bir adım yaklaşıyor. "*Hayal ürünü* bir sevgili" diyor. "Çok acıklı, senin için bile."

"Hayal ürünü değil" diyorum ama sesim bir fare ciyaklaması gibi çıkıyor. "Ve acınacak durumda değilim."

"Yo, öylesin. '*Çekim ekleri manyağı*' mı demeliydim

sana yoksa?"

Tüm vücudum buz kesiyor.

Sınavların son gününde Alexa'yı bir grup kızın önünde dil bilgisi hatası yaptığı için utandırmıştım. Bunu unutmuştur diye umuyordum.

Unutmamış.

"Herhangi birinin *seni* isteyeceğine inanmamı mı bekliyorsun, Manners?" diyor Alexa. "Sen tanıdığım en sıkıcı insansın. Sen önemsiz birisin. Bir *hiçsin*."

Gözlerimi kırıştıtarak Alexa'ya bakıyorum. Nedense ne dediğini kavrayamıyorum. Keşke sadece *geek* deseydi.

"Sana göstereceğim demiştim, Harriet." diye ekliyor Alexa, beni son bir kez geriye doğru ittikten sonra günlüğümü çantasına koyup kapağını *tık* diye kapatırken. "Okumak da *bir çeşit* eğitimidir. Sence de öyle değil mi?"

Sonra da ardından seğırtten dalkavuklarıyla birlikte fırtına gibi okul kapısından çıkıp gidiyor.

8

Atlar ve fareler kusamaz.

Ne yazık ki ben ne bir at ne de bir fareyim. Bugün üzerime ikinci kez kusmuk bulaşmasın diye odaklandığım tek şey kusmamak şu anda.

"İyi misin?" diyor Nat, kolumdan tutarken.

"Hıı" diyorum neşeli bir şekilde. "Elbette. Gececek. Geçip gidecek. Gececek."

Sonra dudaklarımı ısıyorum. "Gececek" deyip durmayı kes, Harriet.

"Sesi hiç de iyiymiş gibi çıkmıyor." diye gözlemini dile getiriyor Toby, çıkmış kabuğunu yeniden sırtına geçiren bir kaplumbağa gibi sırt çantasını tekrar sırtına takarken. "Harriet'in hiç de iyi olduğunu sanmıyorum, Natalie."

"Sus, Toby" diyor Nat nazik bir şekilde, bir elini omzuma atarken. "Endişelenme, Harriet. Alt tarafı bir iki satır bir şey. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Bence" diye ekliyor Toby neşeyle, "İnsanlar senin hakkında ne kadar çok bilgi edinirlerse o kadar iyi, Harriet."

Şahsen ben senin hakkında *her şeyi* bilmek isterim. Umarım Alexa günlüğünün fotokopisini çektip sınıfta dağıtır.”

Ürküyorum.

Beş yaşındayken her günün sürükleyici ve eşi görülmemiş olduğunu düşünürdüm ve günlüğüme rapor tutar gibi “bugün yağmur yağdı, bir kedi sevdim, akşam yemeğinde spagetti yedik” gibi şeyler yazardım. Günlüğüme artık böyle şeyler yazmıyorum ki.

Neyim var neyim yoksa o defterde.

Umutlarım, hayallerim, endişelerim, şüphelerim, gereksiz derecede detaylı bir şekilde yazılmış olan Nick’le en değerli anılarımız, listelerim, planlarım var o defterde. Hatta *Nick Hidaka*’yla kafiye bir şiir denemem bile var.

Sayfa sayfa âşık olma sürecim var.

Özetle Alexa’ya bana karşı kullanabileceği en güçlü silahı verdim işte.

Kendimi verdim ona.

Nat, okul çitlerinden ağır ağır uzaklaştırıyor beni. Bacaklarımı gerçekten hissedemiyorum artık. Sanki biri beni kauçuk tekerlekler üzerinde itiyormuş gibi hissediyorum.

“Çıkar şunu aklından artık” diyor Nat sert bir şekilde ve başını iki yana sallıyor. “Ne olduysa oldu, şu anda kutlama yapıyor olmalıyız biz.”

Birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

Kutlama. Sınav sonuçları. Bütün bunlar çoktan bir mil-

yar yıl geride kalmış gibi geliyor şu anda bana.

Benim durumum da aynen Amerika Ulusal Güvenlik Ajansı'nın dünya çapında istihbarat toplama yöntemleriyle ilgili gizli bilgilerin basına sızdırılmasına benziyor. Ama Amerikan casusluk programı yerine benim kişisel sırlarım tüm altıncı yapıya dağıtılacak.

Bu bilgileri sızdıran kişi bir süreliğine Rusya'ya sığınmak zorunda kalmıştı. Bense sınıfın soğuk bir köşesinde bulacağım kendimi.

"Sanırım" diyorum yavaşça, "Şimdi eve gitsem iyi olacak. Anne babam hemen sonuçlarımı öğrenmek isteyeceklerdir."

Bunun bir yalan olduğu apaçık ortada. Bırakın sonuçları bekliyor olmayı, anne babamın şu anda uyanık olmaları bile bir mucize olur.

"Emin misin? Annem beni kolej için yeni birkaç kıyafet almak üzere alışverişe çıkaracağına söz verdi ve ben de senin de bizimle gelebileceğini düşünmüştüm."

"Aaa" diyor Toby. "Evet, gidelim lütfen ya. Bir boxer sorta ihtiyacım var benim de."

"Bir daha asla" diyor Nat, gözlerini devirerek, "Bana boxer sorttan bahsetme."

"Sliplerden bahsetsem?"

"Hayır."

"Peki mayodan bahsetmek de mi yok?"

“Yüzmediğin hâlde ne demeye mayo giyecekmişsin ki seni tuhaf şey?”

Bir yengeç gibi yavaşça yan yan giderek hissettirmeden en iyi arkadaşlarımın yanından uzaklaşmaya başlıyorum.

“Alışveriş süper bir fikir, Nat” diye tekrar yalan söylüyorum olabildiğince neşeli bir şekilde. “Belki başka bir zaman, ha?”

“Elbette. Yani, kolej falan beni çok meşgul edecek ama yine de hafta sonlarımız var, değil mi?”

“Evet.” diyorum alçak bir sesle.

Sonra da hızla arkamı dönüp bacaklarımın izin verdiği kadar hızla eve doğru koşmaya başlıyorum.

9

Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

"Annabel?" diye sesleniyorum kapıyı açarken ve Hugo kuyruğunu sallayarak bana doğru hızla koşuyor. Çömelip Hugo'yu kucaklıyorum. "Baba? Sınav sonuçlarımı öğrenmek istersiniz diye..."

Sonra duraksıyorum.

Son bir buçuk saat içinde ev resmen bir dönüşüm geçirmiş.

Perdeler tamamen açık, mutfak neredeyse tertemiz ve holde gelişigüzel noktalarda duran yarısı dolu karton kutular var. Masada üst üste dizilmiş parlak tabaklarla fincan altları var. Kupalar da her an doğaçlama bir kankan dansı yapmaya başlayacaklarmış gibi sırayla dizilmiş masanın üzerine.

Mutfak, oda parfümü kokuyor ve pencereden giren güneş ışığı, hâlâ yerde durmakta olan kocaman bavullara vuruyor.

İşte *bu*, hayal ettiğim duruma daha çok benziyor.

Annemle babam sonunda bu özel gününe hak ettiği saygıyı göstermeye karar vermişler ve benim onuruma bahar temizliği yapmışlar.

Gerçi, kabı kacağı normal insanlar gibi çekmecelere ve dolaplara yerleştirebilirlerdi. Her şeyi masanın üzerine sıralamak bir parça lüzumsuz olmuş.

"*Harriet?*" diye merdivenlerden aşağıya sesleniyor Annabel. Bu arada, Tabitha yeniden çığlık atmaya karar vermiş anlaşılıyor. Bir camın kırılması için sadece 100dB ses seviyesi yeter ve bizim evin camları ilk kez benim kapı çarpmalarımından dolayı kırılma tehlikesiyle karşı karşıya değil. "*Sen misin?*"

"Başka kim olabilir ki?" diyor babam, çamaşır odasından çıkıp mutfığa girerken. "*Keşke hırsızlar da böyle anahtarla nazikçe girseler evlere. Belki değerli eşyalarımızı alırken bir taraftan da toz alırlardı o zaman.*"

Babamın kucağında bir sürü küçük pembe şey var: Küçük havlular, pantolonlar, tulumlar, hırkalar, çoraplar, mama önlükleri. Gerçi, tüm bunların aslında pembe olması gerektiğini anlamak için tek bir bakış daha yetiyor. Babamın kucağındaki bu çamaşır yığınının en tepesinde tek bir kırmızı çorap duruyor.

Babam başının ne tür bir belaya girmek üzere olduğunu bildiğini belirten bir bakış atıyor bana.

"*Harriet?*" Tabitha'nın çığlıkları giderek yükseliyor.

"Sonuçların nasıl?" diye soruyor merdivenlerin başında beliren Annabel ve babam birden kucağındaki her şeyi karton bir kutuya tıkıp kutunun kapağını kapatıyor.

"Oldukça iyi." diyorum. Tabitha'nın feryatları daha da güçleniyor.

"Ne dedin?" Annabel, Tabitha'yı diğer koluna alıp bir aşağı bir yukarı zıplattıyor. "Tekrar söylesene, Harriet."

"Sınav sonuçlarım gayet iyi" diyorum her iki başparmağımı da havaya kaldırırken. "Beklediğimden daha iyi, aslında."

Babam basamakları ikişer ikişer tırmanıp Tabitha'yı Annabel'in kucağından alıyor. "Sus, miniğim." diyor kararlı bir şekilde ve kız kardeşim hemen susuyor.

Annabel, sanki birinden yumruk yemiş gibi duvara yapışıyor.

"Bebeklerle ilgili sorunlara mucize çözümler yaratan biri gibisin sen, Richard."

"Albert Einstein, Isaac Newton ve Charles Darwin de aynen Tabby gibi erken doğmuşlar" diye kendince bir açıklama getiriyor babam konuya. "Dâhiler dâhileri tanırırlar."

Annabel'e sınav sonuçlarımı uzatıyorum. Annabel, sınav sonuçlarıma bakıp bana gülümsüyor. "Muhteşem. Tebrikler, canım. Gerçekten çok çalıştın sınavlarına."

"Çokkkk" diyor babam, büyük bir zevkle saçımı ensemden yukarı doğru kaldırırken. "Her iki kızım da dâhi

benim. Keskin zekâm, muhteşem elmacık kemiklerim ve muhteşem spagetti bolonez yapma yeteneğim genetik olarak onlara da geçti.”

“Sos” diye ekliyor, yana dönüp yanaklarını içine doğru çekerken. “İşin sırrı sosta.”

“Çamaşır yıkama yeteneğin de genetik olarak geçti mi acaba kızlarına?”

Uzun bir sessizlik oluyor. Sonra Annabel bir kaşını kaldırıp babamın pantolonunun yan tarafına yapışıp kalmış olan küçücük pembe çoraba bakıyor.

Babam öksürüyor.

“Belki de geçmiştir” diyor. “Bunu görmek için beklememiz gerekecek.”

Evin derli toplu hâline şöyle bir göz gezdiriyorum.

Evet, evin bu hâli beni desteklemek ve teşvik etmek için güzel bir davranış ama sanırım yerde halı görmeye verdiğim değeri abartıyorlar biraz. Odamdaki kilimi bile görmedim haftalardır.

“Gardırobumda bir hayli boş yer var” diyorum, sınav sonuçlarımı çantama geri koyarken. “İhtiyacınız varsa.”

Babamla Annabel birbirlerine bakıyorlar.

“Ha?”

“Boş bir çekmecem de var, eğer Tabitha’nın eşyalarının bir kısmını koymak isterseniz. Temizlik yaparken eşyaları boşuna kutulara koymanıza gerek yok yani.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İlmi, Harriet..." diye söze başlıyor babam, boğazını temizlerken.

"Sağ ol, canım" diyor Annabel. Bir koluyla beni sararken, babama da hayır der gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bugün *senin* büyük günün. Nasıl bir kutlama istersin bakalım?"

Bugünü nasıl kutlamak isterim diye düşünüyorum.

Güne yeniden başlayıp çantamı adam akıllı kapattığımdan emin olmak isterim demek bu soruya verilecek uygun bir yanıt gibi görünmüyor.

"Yukarı çıkıp erkek arkadaşımı arayacağım" diyorum bunun yerine. "Sabahtan beri bana ulaşmaya çalıştığından eminim."

"Taze âşıklar." diyerek Annabel'e sırtıyor babam, ben yatak odama doğru gitmeye başlarken.

Sonra da eğilip küçük bir öpücük veriyorlar birbirlerine.

"Bilim adamları, kandaki nörotrofin proteinlerinin azalmasına bağlı olarak romantik aşkın" diye mırıldanıyorum, "sadece bir yıl süreceğini söylüyorlar ama siz ikiniz istatistiklerle alay ediyorsunuz resmen."

Sonra da anne babamı kıkırdarken bırakıp yatak odama giriyorum ve odamın kapısını olabildiğince sessiz bir şekilde kapatıyorum.

10

700.000 işlemci çekirdek ile 1.4 milyon GB RAM'e sahip bir bilgisayarın bile insan beyninin sadece bir saniyelik aktivitesini modellemesi kırk dakika alır.

Evet, tam kırk dakika.

Yeryüzündeki hiçbir bilgisayarın, her birimizin günün her dakikası beynimizde gerçekleştirdiği şeyleri yapması mümkün değildir. Hiçbir bilgisayar, beynimiz kadar karmaşık ya da ilginç değildir.

Bilgisayarların başının bizim başımız kadar derde girmeyeceğinden de eminim.

Zaten bilgisayarlar günlük tutup bu günlüğü olup olmadık bir yerde düşürmez de.

Yaptığım ilk şey, tişörtümü başıma çekip yere oturarak yatak odamın kapısına yaslanmak oluyor. Sonra da telefonumu boğucu, deodorant kokusu sarmış karanlıkta cebimden çıkarıp gözlerimi boş ekrana dikiyorum.

Ne bir mesaj var.

Ne bir cevapsız çağrı var.

Ne bir e-posta ne de bir Skype mesajı var.

Nick'in bana ulaşmaya çalıştığını gösterecek yanıp sönen tek bir ışık bile yok yani. Olur da telefonumdan son derece romantik ve destekleyici bir mesaj düşmek isterse diye telefonumu ters çevirip sallıyorum.

Tek bir mesaj bile düşmüyor.

Aslında bu öğleden sonranın şu şekilde geçmesi gerekiyordu:

Harriet'in Epik Sınav Sonu Kutlaması (HESSK)

- Sınavlardan çok yüksek notlar al.
- Tam zarfı açtığım anda büyüklü bir şekilde beni aramış olacak olan Nick'le sohbet et.
- Bir sürü çikolatalı pasta ye.
- Sınav sonuçlarını karmaşık dans figürlerinden oluşan bir koreografi hazırlayarak ve sokaktan geçen insanlara sınav sonuçlarımızı pencereden neşeli bir şekilde haykırarak Nat'le kutla.
- Tekrar Nick'le sohbet et, çünkü BENİMLE ÇOK GURUR DUYDUĞUNDAN beni aramadan edemiyor.
- Nick'e, en iyi arkadaşınla kutlama yapmaya odaklanman gerektiğini söyle ve bu kadar ilgi bekler şekilde

davranmaya bir son vermesi gerektiğini kibar bir şekilde ima et.

- Anne babam için Nat'le birlikte şaşırtıcı derecede orijinal bir koreografiden oluşan bir dans gösterisi yap.

Ancak tüm bunları yapmak yerine -yine hayatımın çok önemli bir gününde- yatak odamda yerde oturmuş bir tişörtün altında saklanıyorum.

Bu listeyi yazmak için yeni kaligrafi kalemimi kullanmamam gerektiğini *biliyordum*. Bütün o kıvrımlı E'leri yazmak bir *asır* aldı.

Telefonum bipliyor ve midem birden YouTube'da gördüğüm başına buyruk fok balığı gibi beklenmedik bir ters perende atıyor.

Çok geniş bir hayal gücün var, seni tuhaf şey.

Önümüzdeki haftayı iple çekiyorum.

A

Sanki biri bedenimin tam orta yerine bir çakıl taşı atmış gibi hissediyorum. Bu çakıl taşıyla birlikte panik dalgalar hâlinde yayılmaya başlıyor.

Dalgalar göğsümde başlayıp dışa doğru genişlemeye başlıyor. Önce omuzlarıma, sonra kollarıma ve parmaklarıma yayılıyor. Dalgalar midemden bacaklarıma, dizlerime

ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor ve tüm vücudumu kaplıyor.

İçimdeki her şey dışarı saçılacakmış gibi oluncaya kadar dalgalar gitgide genişleyip güçleniyor ve çakıl taşı ağırlaşıp sertleşiyor.

Aslında, içimdeki her şey bir şekilde çoktan dışarı saçıldı bile.

Dünya nüfusunun yüzde otuz dokuzu internet kullanıyor ve Alexa'nın da her türlü sosyal ağda bir hesabı var. Yani, bir iki tıklamayla *herkese* ulaşabilir Alexa.

Odamın kapısı tıklatılıyor.

"Harriet?" diyor Annabel yumuşak bir şekilde. "David Attenborough tarafından seslendirilmiş bir firavun faresi belgeseli indirdim. Bu belgeselin hoşuna gideceğini sanıyorum."

Firavun farelerinin karın bölgesinde çok ince tüyler bulunur. Bu yüzden de güneşlenen insanlar gibi sırt üstü yatıp güneşte ısınırlar. David'in bu konuda söyleyecekleri gerçekten ilgimi çeker.

Fakat şu anda bu hiç umurumda değil.

Dolayısıyla yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

"Aaa, *Nick!*" diye olabildiğince yüksek sesle kapalı olan telefonumda konuşur gibi bağıríyorum. "Maymun *ne* yaptı? Çok *komik!* Devamını anlat hadi! Çok *komiksin.*"

"Nick'e benden selam söyle." diye sesleniyor Annabel

kapının öbür tarafından.

Anne babaların selam söyleme konusunda niçin bu kadar hevesli olduklarını bilmiyorum ama sanırım gözlerinin hâlâ üzerimizde olduğunu bu şekilde anlatıyorlar bize.

“Annabel’in selamı var” diyorum telefonun öbür ucundaki hayali Nick’e. Sonra da birkaç saniye sessizce bekliyorum. “Nick de selam söylüyor.” diye sesleniyorum Annabel’e.

“Sağ olsun. Şimdi gidip babana firavun fareleri hakkında biraz bilgi vereyim de bu hayvanların firavunlara ait olduğunu sanmaktan vazgeçsin.”

Annabel’in merdivenlerden geri indiğini duyuyorum ve nezaket gösterip daha önce tuvalet masamın üzerine bırakmış olduğu çikolatalı pastadan kocaman bir parça atıyorum ağzıma.

Hayatımın en önemli öğleden sonralarından birini yatak odamda yere oturup tek başıma çikolatalı pasta yiyecek geçirmeyi planlamamıştım aslında.

Ancak listemdeki şeylerden gerçekleştirebileceğim tek şey çikolatalı pasta yemek şu anda.

Günün geri kalan kısmı şu şekilde geçiyor:

- a) Pasta yiyorum.
- b) Sırt üstü yatıp midemin bulanmasını önlemeye çalışıyorum.
- c) Yorganıma bulaşan kahverengi kremayı çıkarmayı deniyorum.

Budist rahiplerin eğitimden geçerken tabaklarındaki her bir pirinç tanesini yemeleri gerektiğini, tabaklarında bir tane bile pirinç tanesi bırakmalarının evrene nankörlük anlamına geleceğini öğrenmiştim Japonya'dayken.

Aynı şeyin çikolatalı pasta için de geçerli olduğundan eminim.

Saat sabahın yedisi ve zil çalıyor.

Sersem bir şekilde yatağımda doğrulup oturuyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum.

Üzerimde hâlâ Örümcek Adam tişörtüm var ve alnıma erimiş bir çikolata parçacığı yapışmış. Telefonum hâlâ elimde. Sanki telefonum küçük, sert, kare bir stres topuymuş gibi onu elimde sıkarak uyuyakalmışım.

"Annabel?" diye bağıyorum. "Baba?" Kapı zili tekrar çalıyor.

Ses veren yok. Dolayısıyla -hafifçe homurdanarak- kapının arkasından sabahlığımı kapıp ağır ağır merdivenlerden aşağıya iniyorum. Merdivenlerden inerken ayaklarımı da sertçe yere vuruyorum ki anne babam büyük günümün ertesi günü yatağımdan çıkıp bir çeşit aile kapıcısı gibi davranmam beklendiğine *inanamadığımı* anlasınlar.

Kapıyı açtığımda somurtmam geçiyor.

Nick'in beni unutmamış olduğunu *biliyordum*. Beklediğim o büyük, romantik jestin geleceğini *biliyordum*. Sadece sabırlı olup bunu beklemem gerekiyordu.

Elinde kocaman bir paket tutmakta olan postacıya gülümsüyorum. Paketin içinde belki egzotik çiçekler, belki de büyüleyici bir hikâyesi olan oyma bir Afrika maskesi vardır. Kim bilir, belki de üzerine bir kalp içinde adlarımızın oyulduğu o yörelere ait bir takı ve...

"Paketi teslim almayı düşünüyor musun?"

"Pardon?"

"Dağıtmam gereken bir sürü şey var, küçük hanım. Lütfen şurayı imzalayın da işime devam edeyim."

Bu postacının, şu anda bir parçası olduğu romantizmin derecesinin farkında olduğunu sanmıyorum.

“Her yıl yaklaşık olarak 360 milyon şey gönderiliyor postayla” diyorum anlayışlı bir şekilde, postacının gösterdiği yeri imzalarken. “Çok yoruluyor olmalısınız.”

Postacı kaşlarını kaldırıyor. “Hepsini ben dağıtmıyorum, canım. Noel Baba değilim ben.”

Sonra da yüzümdeki neşeyi takdir ettiğini göstermek için bile arkasına dönüp bakmadan yürüyüp gidiyor.

Paketin üzerindeki pul çok güzel ve egzotik. Ön tarafında da kıvrımlı bir el yazısıyla şöyle yazıyor kocaman bir şekilde:

Manners Ailesi

Bu, biraz tuhaf aslında.

Nick, anne babamla gerçekten iyi anlaşıyor ama sanırım bu şekilde davranarak bunu biraz fazla ileriye götürmüş oluyor.

Paketi yırtarak açıyor ve içindeki sarı küçük bir kumaş parçacığını çekip çıkarıyorum. Üzerine şöyle bir not ilıştırılmış:

Tabitha için bir dua bayrağı.

Bir ipe dizilmiş kırmızı boncukların üzerinde de şöyle bir

not var:

Annabel'e. Günlük mantralarını sayman için.

Paketten zerine ejderha ilenmi bir çift küçük gm zil de çıkıyor:

Richard'a. Zihni tamamıyla boaltan arındırıcı sesler çıkarmak için.

Bu, sanki bir parça tehlikeli bir ŗey. Babamın gürültü yapma konusunda herhangi bir yardıma ihtiyaı olduğundan emin değilim doğrusu.

Paketten son olarak da güzel, oymalı, küçük bir altın kse çıkartıyorum. Yanında da kumala kaplanmış bir çubuk var.

Harriet'a: Geleneksel bir Nepal dua ksesi. Rahatlamana yardımcı olacak alfa dalgaları üretmesi için beyni harekete geçirir.

Bu, *ŗimdiye kadar* bir sevgilinin kız arkadaına yolladığı en uygunsuz hediye olmalı.

Nick ne demeye böyle bir ŗey yolladı ki?

Sonra da paketi ba aağı çevirip sallıyorum. Bir kart

düşüyor yere.

Canlarım, cuma günü dönüyorum. Anahtarları dışarıdaki çalılıkların altına bırakın. Muhteşem bir macera yaşayın sizler de!

Gelecek yıl görüşmek üzere.

Bunty xxx

12

Sinir sinyalleri, ortalama bir beyne güçlü lüks bir spor arabaninkine kadar yüksek bir hızla bilgi ulaştırır.

Şu anda benim beynime bilgi gönderen sinir sinyallerinin hızı, bir sütçü beygirininkine kadar ancak.

Yerden aldığım kartı, belki de önemli bir bilgiyi -bir kodu ya da notu- gözden kaçırmışımıdır diye dört kez evirip çevirdim.

Arkamdan bir ayak sürüme sesi işittiğimde kartı beşinci kez çevirmek üzereydim.

Annabel, bir bavulu merdivenlerden sürükleyerek indirirken beni görünce duraksıyor ve yüzü hafifçe kızarıyor. "Harriet, bu kadar erken kalkacağını beklemiyordum."

Önce bavula, sonra da hole bakıyorum. Şu anda her tarafta daha da çok kutu var, kitap rafları boşaltılmış ve mutfak muslukları parıldıyor. Babam, fırını temizlerken hep yaptığı gibi, yüksek sesle Queen'in "Don't Stop Me Now" adlı şarkısını yanlış sözlerle söylüyor.

"N'oluyor?" diyorum, Buntynin kartını Annabel'e

doğru sallarken. "Büyükannem niye geri geliyor? Ne macerasından bahsediyor? Ve gelecek yıl derken ne kastediyor?"

Annabel'in yüzü daha da kızarıyor ve "Bravo, anne. Zamanlaman süper!" diye mırıldanıyor kendi kendine. Sonra da boğazını temizliyor.

"Şey, aslında sana dün söyleyecektik Harriet, ama dün senin için büyük gündü. Her şey bir anda gelişti ve..." duraksıyor. "Richard? Buraya gelir misin lütfen?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, çünkü Annabel hiçbir konuda babamdan yardım istemez. Asla.

Mutfak kapısından, babamın doğrulmak için ocağa tutunduğunu görüyorum.

"Ahh!" diyor, hole doğru sendeleyerek gelirken. "Belki de yoga yapmaya başlasam iyi olacak. Ya da pilates yapmaya. Hangisi erkeklere daha uygun sence? Batman hangisini yapardı?"

"Biri bana ne olup bittiğini anlatabilir mi lütfen?"

"Şey..." diyor Annabel, daha da kızarmaya devam ederken. "Konu şu ki... Aslında biz... Doğrusu, ne olduğuna inanama... Düşündük ki..."

Annabel'in bir şey söylemek için hangi kelimeleri kullanacağından bu kadar emin olmadığını hiç görmemiştim daha önce. Bu, bir kaplanın oje sürmesini izlemeye benziyor.

Bavullara bakıyorum.

Sonra da tika basa dolu karton kutulara, boş kitap

raflarına, mutfağın temizliğine, koli bantlarına, keçeli kalemlemlere ve Tabitha'nın sökülüp oturma odasının duvarına yaslanmış olan beşiğine bakıyorum.

Of, ayvayı yedim.

Temizlik falan yaptıkları yok.

Taşıınıyorlar.

"Bir haberimiz var sana, Harriet" diyor babam, sırtıp kollarını boynuma dolarken. "Büyük bir haber. Epik bir haber. Aslına bakarsan, bu şimdiye kadarki en epik haber."

En epik mi?

"Lafı geveleme de söyle lütfen!"

"Harriet!" diye bağırıp havaya sıçırıyor babam. Sesi bir havai fişek gibi havada patlıyor: "AMERİKA'YA TAŞINIYORUZ!"

13

Her birimiz günde yaklaşık olarak 15.000 kez gözlerimizi kırıştırırız. Ben, babamın verdiği haberi takip eden sessizlik süresince en azından bir haftalık göz kırıştırma hakkımı kullanıyorum.

Babamın söylediği cümle başka bir anlama gelebilir diye bu cümleyi kafamda kelimelere ayırıp yeniden sıralıyorum ama bir işe yaramıyor. AMERİKA'YA TAŞINIYOR BİZ. TAŞINIYOR BİZ AMERİKA'YA. BİZ TAŞINIYOR AMERİKA'YA.

Bu kelimeler dünyadaki en iyi dil bilgisi becerileri kullanılarak bir araya getirilse de bu kelimelerin tamamından aşağı yukarı tek bir anlam çıkıyor.

"A-ama beni burada yalnız bırakamazsınız" diye keke-liyorum. "Fırını nasıl doğru dürüst çalıştıracığımı bilmiyorum. Hırsız alarminin şifresini bilmiyorum."

"31415." diyor babam hemen.

"Pi sayısının ilk beş rakamı mı?" Bunu hatırlamak kolay olur en azından.

"Sen de bizimle geliyorsun, Harriet" diyor sakın bir şe-

kilde Annabel. "Ne kadar tuhaf olduğumuzu sanıyorsun ki?"

Babamın dizine bir parça yanmış pizza yapışmış.

Annabel'in sorusunu yanıtlamayacağım.

"Ama buna zaman yok ki" diyorum aptalca bir şekilde. "Önümüzdeki hafta okul açılıyor."

"Tatil için gitmiyoruz, canım. En azından altı aylığına gidiyoruz."

"İş buldum!" diye bağılıyor babam, tekrar havaya sıçrayarak. "Büyük bir Amerikan reklam ajansında baş metin yazarı olacağım! Bu ailenin yaşam kaynağını damlayarak tüketen bir özsü olmayacağım artık!"

Ropdöşambırda gezinmek, televizyondaki insanlara sinirlenmek ve büyük bir kâsedan kırmızı jelibon yemek babamın hoşuna gidiyor sanıyordum.

"Ama ne zaman?"

"Yarın öğleden sonra" diyor Annabel, yüzü her geçen saniye daha da kızarıırken. "Başka seçeneğimiz yoktu, canım. Ya tekliflerini kabul edecektik ya da işi başka bir adaya vereceklerdi. Bir sürü eşyamızı burada bırakacağız ve Bunty gelip eve göz kulak olacak."

"Bunty", "ev" ve "göz kulak olmak" ifadelerinin daha önce bir cümlede bir arada kullanılmış olduğunu sanmıyorum. Bunty evi ya satar ya yakıp kül eder ya da simli boyayla boyayıp pencerelere de tüyler yapıştırır.

Kesinlikle kediyi saklamak zorunda kalacağım.

“Babanın yeni şirketi sana özel bir öğretmen tutacak” diye yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ediyor. Annabel. “Böylelikle derslerinden geri kalmamış olacaksın ve döndüğünde direkt olarak altıncı yapıdan devam edeceksin.”

Birkaç bin kez daha gözlerimi kırıştırıyorum.

“Baban bu işi kabul etmek zorunda, Harriet” diye ekliyor Annabel, ben hâlâ tek kelime etmezken. “Dokuz aydır işsiz ve New York ona ihtiyaç duyduğu şansı verecek. Üstelik...” boğazını temizliyor, “Şey, birikimlerimiz bitti. Her ikimizin de çalışmıyor olması artık mümkün değil.”

“New York mu? İş New York’ta mı?”

Ne diyebilirim ki?

Tüm yazı, önümüzdeki akademik yıl için kılı kırk yaran planlar ve zaman çizelgeleri hazırlayarak geçirdim mi diyeyim?

Henüz kullanmamış olduğum bir sürü kırtasiye malzemesiyle dolu yeni bir kalem kutum mu var diyeyim?

Zamanlamalarının bundan daha kötü olamayacağını ve onlardan nefret ettiğimi mi söyleyeyim?

Tam olarak bunları söylemek için ağızımı açmak üzereyken anne babamın yüzlerinde bana hiç de yabancı gelmeyen bir ifade görüyorum: Harriet-Bir-Sinir-Krizi-Geçirmek-Üzere ifadesini, Kırılabilircek-Şeyleri-Sakla ifadesini, Yeni-Kapı-Menteseleri-Almak-Zorunda-Kalacağız ifadesini görüyorum yüzlerinde.

Sonra da bu ifadenin altında gizli olan şeyi görüyorum.

Aslında her ikisi de üzgün, endişeli ve yorgun görünüyorlar.

Babamın heyecanı birden o kadar da gerçekçi gelmeye başlıyor bana. Kendisi de dâhil olmak üzere hepimizi heyecanlı olduğuna inandırabilmek için rol yapıyormuş gibi görünüyor artık bana.

Gitmek istemiyorlar.

Ama buna *mecburlar*.

"Sanırım" diyorum derin bir nefes aldıktan sonra, "Bunu düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Sonra da -anne babamın şaşkınlıklarını görmezlikten gelmeye çalışarak- arkamı dönüp Hugo'yu sepetinden alıyorum ve yatak odama gitmek için sessizce merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

14

Bir daha hiçbir şeyi bu kadar detaylı bir şekilde planlamayacağım.

Asla.

İlk yaptığım şey, burnumu Hugo'nun tüyelerine gömüp yatağıma uzanmak ve Nick'in böyle anlarda -yani, tepem atmak üzereyken- yapmam için bana öğrettiği şekilde yavaşça nefes almaya çalışmak oluyor.

Sonra, doğrulup çalışma masamdan bir bloknot alıyorum ve yavaşça şöyle yazıyorum:

New York'a Taşınmak İçin Nedenler

Doğrusu, bu şimdiye kadar hazırladığım en kolay liste olmalı.

New York dünyanın en büyük sekizinci şehri. Bu şehirde 8.336.697 insan yaşıyor ve yiyecek satan 4.000 sokak satıcısı var. Yirmi binden fazla film bu şehirde geçmiş ve Amerika'daki en büyük yirmi beş şehir arasında en dü-

şük suç oranına da New York sahip. Dünyadaki en yüksek kiralarda burada ve ücretler kesinlikle yetersiz.

Bütün bunları nereden biliyorum peki? Bütün bunları biliyorum, çünkü bu şehir herkes gibi beni de büyülüyor. Biliyorum, çünkü *Friends* dizisi ne zaman tekrar yayımlansa, internete girip bu insanların finansal olarak hayatta kalmayı nasıl becerdiklerini anlamaya çalışıyorum.

Bu gerçekten büyük bir macera olabilir. Modellikten, Moskova'dan, Tokyo'dan bile daha büyük bir macera. Altı ayda, New York'un sakinlerinden biri olurum. *Onlardan biri* olurum.

Evet, bunu cidden gerçek anlamıyla söylüyorum. Otuz beş milyon Amerikalı, 1620'de İngiltere'den Amerika'ya yerleşmek için *Mayflower* gemisiyle gelen 102 yolcunun en az bir tanesiyle ortak DNA'ya sahip. Ne de olsa kan bağımız yar bir şekilde yani.

Üstelik eve gelecek bir öğretmenim olacak ve İngiltere'de "mürebbiye" dediğimiz bu öğretmenden Amerika'da "özel öğretmen" diye bahsedeceğiz. Latince konuşmayı öğrenip kedi yavrularının bıyıkları ya da kaşıklar dolusu şekerlerle ilgili şarkılar söyleyebilirim ve ergenlik yıllarım boyunca nakış işlemeyi de öğrenebilirim.

Ama nedense bunların hiçbirini listeme yazamıyorum.

Bunları yazmak yerine kalemimi dişleyip şöyle yazıyorum:

New York'a Taşınmamak İçin Nedenler

Hayatım burada.

Burası benim *yuvam*.

Sevdiğim her şey burada.

Nat ile Toby burada. Ara sıra da olsa, Nick burada. Köpeğim, okulum, yatak odam burada. Anılarım burada: Küçükken Nat'le yatak çarşaflarından kaleler kurduğumuz bahçe köşesi, Hugo'yu bebekken eğittiğim çamaşır ipi ve üç tekerlekli bisikletimle ezmeden önce pahalı bir bitkinin bulunduğu alan burada.

Kitaplarım, fosillerim, fotoğraflarımı astığım duvar, gecenin bir yarısı hava çok sıcak olduğunda yaslandığım duvarın tam ortasındaki serin göçük burada.

Yağmurda Nick'le birlikte koştuğumuz yol burada.

Toby'nin beni içine saklanarak beklediği çalılık burada.

Nat'in her zaman aynı pozisyonda oturarak beni beklediği sokağımızın sonundaki bank burada.

Hayatımı olduğu şekilde seviyorum ve her şeyin de aynen olduğu gibi kalmasını istiyorum.

Kalemimi bir kez daha dişleyip gözlerimi duvara dikiyorum.

Ama... Zaten hiçbir şey aynen olduğu gibi kalmayacak, değil mi?

Günlüğüm Alexa'da ve okulda küçük düşme seviyem

daha önce eşi benzeri görülmemiş düzeylere ulaşmak üzere. Hayatımda ilk kez Alexa'yla yalnız baş etmek zorunda kalacağım.

Modellik ajansım kim olduğumu çoktan unuttu bile.

Haftalardır eski temsilcimden Wilbur'dan, tek bir haber bile almadım.

Nick beni aramadı.

Birden mideme bir kramp saplanıyor.

Nat.

Bir arada olabilmemizi sağlamak için kaç tane zaman çizelgesi, kaç tane liste hazırlarsam hazırlayayım, bazı şeyler değişmek üzere. Dönem başlar başlamaz Nat yeni okulunda yeni arkadaşlar edinecek ve onlarla birlikte yeni bir hayata başlayacak.

Renk uyumundan, çanta şekillerinden anlayan ve moda ilgisi olan bir sürü insanla dolu bir hayata; partiler, alışveriş ve *kahve ya da başka bir şey* ile dolu bir yetişkin hayatına başlayacak Nat. Şifreler yaratmayı ya da oturma odasında dans gösterileri yapmayı içeren bir hayat Nat'in planları arasında yer almayacak artık.

Bensiz bir hayata başlayacak Nat.

Çok kısa bir süre sonra, güvercin ve maymun yandaşlarında birbirleri olmadan uçmak ve tırmanmak istemeye başlayacak ve Nat'le benim aramdaki uçurum da gitgide derinleşecek.

Ta ki birimiz bu boşluktan düşene kadar.

Üstelik düşecek kişinin ben olacağıma dair güçlü bir his de var içimde şu anda.

Kalemimi yavaşça ağızımdan çıkarıyor ve kalemimden ağzıma bulaşan birkaç sarı odun parçacığını tükürüyorum.

Sonra da -acı çekerek, dikkatli bir şekilde- şunu yazıyorum:

New York'a Taşınmak İçin Nedenler

Geride kalan olmak istemiyorum.

15

Annabel'in sessizce "Ne yapacağız?" dediğini duyuyorum, Hugo arkamda merdivenlerden aşağıya inerken. "Harriet'in nasıl tepki verdiğini *gördün* mü?"

Babam iç geçiriyor.

"Gayet sakin, düşünceli bir şekilde davrandı. Tüm hayatım boyunca daha önce hiç bu kadar korkmamıştım."

Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısınız.

On beş yılda sadece *bir kerecik* beklenmedik bir habere olgun bir tepki verdim ve bunun sonucunda başarabildiğim tek şey anne babamı korkutmak oldu.

"Öhö!" diyorum kapıya gelince. Belki de onları kendilerine getirmek için kapıyı birkaç kez çarpsam iyi olur.

Her ikisi de kafalarını kaldırıp bana bakıyorlar.

"Bir saniye" diyor babam, beni baştan ayağa süzerken. "Harriet'in üzerinde niye konuya uygun bir kıyafet yok, Annabel? Silindir şapka, baston ve tek camlı gözlük nerede?"

"Hadi, başla bakalım" diyor Annabel, başıyla yanın-

daki sandalyeyi göstererek. "Amerika karşıtı bir Powerpoint sunumuyla bize günümüzü göster, Harriet. Bak, masada bir yer açtım bile bilgisayarın için."

Annabel bilgisayarımı takabileyim diye ara kabloyu bile hazırlamış hatta.

Küçük bir yanımda, keşke bunu deneseydim diyor. Amerikalıların yüzde yirmi yedisi bizim hiç aya gitmediğimize inanıyor. Bu, sunumum için gerçekten muhteşem bir başlangıç olabilirdi aslında.

Odanın tam ortasında, yumruklarımı sıkıp açarak, ayakta duruyorum. Hugo sessizce ayaklarımın dibinde yatıyor. Bildiğim her şeye, tanıdığım herkese, her tuğlaya elveda demek üzereyim.

Hayatımın her bir parçasına elveda demek üzereyim yani.

"Taşınalım gitsin" diyorum. "Gidelim Amerika'ya."

"Ohhh" diyor Annabel, başını ellerinin arasına alırken. "Şükürler olsun, *Tanrım*."

"Bu bir aldatmaca" diyor babam, gözlerini kısarak bana bakarken. "Kızımın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, Olgun Yabancı. Onu yukarıdaki gardıroba kilitlediğine bahse girerim. Üç dört saat sonra, biz sakince yemeğimizi yiyip çaylarımızı içtikten sonra, onu dolaptan geri çıkarmanı talep ediyorum."

Dilimi çıkarıyorum babama.

"Aaa, burada kızım işte" diyerek sırtıyor babam.
"Öfff."

"Cidden mi?" diyor Annabel. "Laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi Harriet? Gerçekten gelmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet" diyorum net bir şekilde. "İstiyorum."

Hem annem hem de babam şaşkın, boş bir ifadeyle bana bakarak ne demek istediğimi anlamaya çalışıyorlar. Sonra da -kusursuz bir uyumla- kanepeden aynı anda zıplayarak kalkıp bana sarılıyorlar. Tabitha da onlarla benim aramda.

"EVETTTTT!" diye bağıyor babam, kardeşimin minicik elini tutup kardeşime havaya yumruklar savurarak. "Al bakalım, seni yaşlı sıkıcı İngiltere! Mannerslar Amerika'ya gidiyoooooooo!"

Başım annemle babamın omuzlarında gülümsüyorum. Planlarımı değiştirebilirim ama ailemi değiştiremem.

Evet, hiçbir şeye beni geride bırakma fırsatını tanımadan, ben her şeyi ardımda bırakacağım.

16

Arkadaşlarına Göç Edeceğini Söylemenin Yolları

1. Bana bir meteorla ilgili gizli bir FBI görevi verildi. Benden başka dünyayı kurtarabilecek biri yok; dolayısıyla altı ay burada olmayacağım..."
2. Korkarım beni önümüzdeki altı ay boyunca görünmez yapacak bir iksir içtim yanlışlıkla..."
3. Başka bir evrene açılan bir kapı buldum ve bunu araştırmak benim görevim. Dolayısıyla, altı ay sonra döneceğim..."

Tüm bunların yerine doğruyu söylemeyi seçiyorum.

Evet, doğruyu söyleyeceğim. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Nat'in kalbi kırıldığında sinirlenir ve sinirlenince de bir şeyler fırlatır. Şu anda yakınlarında bir çift yüksek topuklu ayakkabı var ve bu ayakkabıların benim vücuduma kalıcı olarak monte edilme olasılığı bir hayli yüksek.

Sonunda bir gözümü aralayıp dikkatli bir şekilde kir-piklerimin arasından etrafı kolaçan ediyorum.

Nat yerde oturuyor ve etrafında bir kıyafet yığını var. Yatak odasına girdiğimde söylediği ilk şey şuydu: "Elle der-gisinin söylediklerine bakılırsa, gardırobunda modası asla geçmeyecek kıyafetlerin olması gerekiyor, Harriet. Birbiriyle kombine edilerek her türlü ortamda giyilebilecek ve şık olma-yı sağlayabilecek olmazsa olmaz tam on iki parça kıyafet."

Peru'da yok olmak üzere olan Chamicuro adında bir dil var ve sanırım Nat beni selamlamak için bu dili kullan-saydı, ne dediğini anlama olasılığım daha yüksek olurdu.

"İyi misin sen?" diye soruyorum patlattığım bombayı takip eden sessizliğin ardından.

"Göç ediyorum diyerek ne kastediyorsun sen?" diyor Nat.

Nat'ın boynundan yanaklarına doğru kırmızı lekecik-ler tırmanmaya başlıyor. Eline geçirdiği bir kazağın kolunu öyle sıkıca tutuyor ki kazak her an yırtılacakmış gibi duru-yor. "Bir... Ağaçkakan gibi mi yani?"

Anlaşılan o ki Nat son günlerde izlediğimiz belgeselle-re dikkatini pek vermemiş.

"Ağaçkakanlar hayatları boyunca oldukları yerde kal-ma eğilimi gösterirler, Nat." Yavaşça yere Nat'ın yanına oturuyorum. "Aklın kral penguenlere gitti senin."

"Ama... Sonsuza dek mi gidiyorsun?"

"Şey..." Kaş yapayım derken göz çıkarmış olabilirim

bir parça. "Ebediyen değil aslında. Tam olarak söylemek gerekirse, altı aylığına gidiyorum."

Nat'in yüzündeki kızarıklık, kulakları Bay Patates Ka-fa'ninkiler gibi yüzünden tamamen ayrılmış gibi görünene dek artıyor.

Sonra da -tek bir hareketle- zıplayıp ayağa kalkıyor ve önündeki kıyafet yığını devriliyor.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırıyor, ellerini kavuşturarak. "Harriet, bu *şimdiye kadar* verdiğin en iyi haber değil mi sence de? Çok *şanslısın!*" Nat, etrafındaki şeyleri bir bir eline alıp sanki bir rüyadaymış gibi kendi etrafında döne döne odada zıplayarak dolaşmaya başlıyor. "Kapıcınız olacak. *Her gün* sosisli sandviç yiyebileceksin. Marilyn Mon-roe'nun elbisesini havalandıran metro mazgalını bulup Marilyn Monroe'yu taklit edebilirsin."

"Modern Sanat Müzesi'ne gidip Salvador Dali'nin *Belleğin Azmi* tablosunu da inceleyebilirsin" diyor yatak odasının dışından gelen bir ses. "Gerçi, bu tablonun hayal kırıklığı yaratacak kadar küçük olduğunu duydum."

Nat'in yatak odasının kapısını açıyorum.

"Toby, ne kadardır buradasın?"

"Yeterince uzun zamandır" diyor Toby neşeli bir şekilde, içeriye girerken. "Gerçi bu haber, takip planlarımı *kesinlikle* yeniden düzenlemem gerekeceği anlamına geliyor. Bir izleme cihazı takabilir misin acaba? Böylelikle odamda

rahat rahat otururken seni internetten takip edebilirim."

Gözlerimi dikip her ikisine de dehşetle bakıyorum.

Şu anda gözyaşları, eleştiri olması gerekmez miydi? "*Bunu bana nasıl yaparsın?*" ve "*Sensiz nasıl olacak benim hayatım?*" diye sormaları gerekmez miydi?

"AAAA!" diye bağıyor Nat en yüksek sesiyle. "Calvin Klein'ın doğduğu yeri ve Leo DiCaprio'nun yaşadığı yeri görebilirsin!"

"Brooklyn'deki Matematik Müzesi'ni ziyaret edebilirsin."

"Moda olan bir sürü takıyı takip takıştırıp pasta yiyerek vitrinlere bakabilirsin" diye iç geçiriyor Nat, gözleri parlarken. "*Her gün* sandviç satın alan ünlüler görebilirsin."

"New York'ta her 100.000 kişiden 419'u cinayete kurban gidiyor. Umarım sen bu 419 kişiden biri olmazsın. Gerçi, istatistiksel olarak talih senden yana." diye ekliyor Toby.

Gözlerimi kırıştıyorum.

Ülkeden ayrılmamın etkisinin bu kadar hafif olacağını bilseydim, bir süre önce astronot olmak için eğitim almaya başlardım.

"Her ikinizin de buna sevindiğine memnun oldum."

"Harriet!" diye bir kahkaha patlatıyor Nat, bir kolunu omzuma atarken. "Altı ay su gibi akıp geçer. Gerçi, doğum gününden önce gidiyor olman çok kötü -belki sen de geri döndüğünde ikinci bir kutlama yaparsın Kate Moss ya da Kraliçe gibi. Üstelik o kadar eğleneceksin ki altı ay şıp diye

gececek, gör bak."

"Sadece 184 gün" diye Nat'i onaylıyor Toby, sevgile başını sallarken. "4.416 saat. 264.960 dakika. Bu zamanı akıllıca değerlendirip sen geri döndüğünde uygulamak için *gerçekten* muhteşem bir plan yapabilirim."

Gayet olgun ve destekleyici davrandıkları için içimden keşke kafama bir ayakkabı ya da bir göz farı kutusu fırlatılsaydı diye geçirmeden edemiyorum.

O zaman en azından beni özleyeceklerini anlamış olurdum.

"Kesinlikle" diyorum en sahte, en neşeli sesimle. "Tüm bunlar çok heyecan verici. Neyse şimdi gidip toplanmalı ve..."

Telefonum çalmaya başlıyor.

Oh, *şükürler* olsun. Bu sefer anne babam beni aramak için doğru bir zamanlama yapabildiler.

"Hopp" diyorum yüksek sesle, telefonumu cebimden çıkarırken. "Muhtemelen bu görüşmeyi dışarıda yap..."

İnsan vücudunda beş milyon kıl bulunur ve benim vücudumdaki kılların her biri bir anda dimdik oluyor.

Çünkü arayan babamlar değil.

Nick.

17

8 Temmuz

"Emin misin?" dedim şüphe eder bir şekilde. "Listede gerçekten adım var mı?"

Nick güldü.

"Benim listemdesin" dedi, kolunu omzuma atıp beni sararken. "Kabul etmek gerekir ki bu gerçekten kısa bir liste ve önümüzdeki birkaç saat için senin adın" -elindeki gümüş bilete baktı- *"Isobel Marigolden."*

Gözlerimi dikip devasa ambara baktım.

Hâlâ inşası devam ediyor gibi görünüyordu. Tavan-da koyu gri borular, yerlerde de beyaz boya lekeleri vardı. Arka taraftaki hafifçe aydınlatılmış olan bölümlerde kirli plastik levhalar duruyordu. Orta kısımda ise ambarı ikiye bölen gelişigüzel çizilmiş geniş, gümüş rengi bir bant vardı. Ambarın en uzun iki kenarına da düzgün bir şekilde sert, metal koltuklar sıralanmıştı.

Gergin bir şekilde oturuyordum.

"Seninle sahne arkasına gelebilir miyim?" diye sor-

dum. "Hazırlanmana yardım edebilirim belki."

Nick nazikçe beni tutup oturduğum yerden kaldırdı ve iki sıra arkada üç koltuk ileriye oturttu.

"Bir Prada defilesinde öyle istediğin yere oturamazsın, Harriet" diyerek güldü. "Ve sahne arkasında, kirli iç çamaşırlarıyla yanlış eşleştirilmiş çoraplar giyen otuz erkek olacak. Tasarımcı izin verecek olsa bile senin bunu görmek isteyeceğinden hiç emin değilim doğrusu."

Bu, okuldaki erkeklerin soyunma odasına benzer şekilde ürkütücü gelmişti kulağıma. "Doğru tespit." dedim.

"Burada bekler misin, lütfen?"

"Bu var yanımda" dedim, *Anna Karenina* romanını sallayarak. "Dolayısıyla sanırım tam üç gün boyunca burada mutlu bir şekilde oturabilirim."

"*Eğer mükemmellik ise aradığın, hiçbir zaman mutlu olamazsın.*" dedi Nick tuhaf bir şekilde.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tamam, a) ya *Anna Karenina*'yı okudun ya da b) bu, muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en berbat İngiliz aksanıydı."

"Bunun nedeni, Rusça olmasıydı" dedi Nick, bir kaşını kaldırarak. "Ve evet, okudum o romanı ya da resimlerine dikkatli bir şekilde baktım da diyebiliriz. Ne de olsa bir modelim ben."

Gülümseyip burnuma bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Bekleyeceğim.” dedim, kızarıp artık her satırında Nick olduğu için birdenbire bir milyar kez daha çok sevmeye başladığım kitabı açarken.

“Teşekkür ederim.” Erkek arkadaşım dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Sonra görüşürüz, benim küçük geek'im.”

Sonraki iki saat içinde ambar insanlarla doldu. Önce birer ikişer yavaşça gelirken sonra gürültücü topluluklar hâlinde gelmeye başladı insanlar.

Parlak siyahlar, kırmızı danteller, sivri yakalı beyaz gömlekler içindeki; nereye oturmaları gerektiğini kesinlikle bilen ve koltukların sertliğinden şikâyet etmeden yerlerine oturan insanlar doldurdu ambarı.

Sonra salon birden çok sessizleşti ve çok karardı. Müzik duyulmaya, ışıklar yanıp sönmeye başladı. Arka taraftaki plastik levhalar iki yana doğru açıldı.

Sonra da bu levhaların arasından yürüyerek çocuklar çıktı bir bir.

Salonun ön tarafına doğru sinsice yürüyüp durdular, sonra da gözlerini dikip baktıktan sonra geri dönüp etrafı kolaçan eden çıkık kalçalı kurtlar gibi yine sinsice geldikleri yere geri döndüler. Saçları açılı ve dağınık şekilde taranmış, sert yüzlü, vücuda oturan gümüş rengi gömlek ve gri takımli ya da siyah ceket ve mavi kravatlı onlarca genç adam

vardı podyumda.

Müzik titreştiğçe, midemin sıkıştığını hissedebiliyordum.
Bunu özlediğimi fark ettim birden.

Sahnedeyken farkına varmadığım müziği, parlak ışıkları ve karanlıkta kalan seyircileri özlemiştim. Sahne arkasında bir yerlerdeki bir odadaki koşuşturmayı, paniği ve gürültüyü özlemiştim. Heyecanı, parlak gözleri ve insanlar not alırken kâğıtların çıkardığı hisırtıyı özlemiştim.

Wilbur'u, komik kıyafetlerini ve kendi uydurup kullandığı dili özlemiştim. Rin ile onun çorap giyen ve yürüyüşe çıkmaktan nefret eden kedisi Kylie Minogue'u özlemiştim. Tokyo'yu ve stilistler tarafından bambaşka bir hâle sokulup dönüştürülmeyi özlemiştim. Hatta ürkütücü Yuka Ito'yu bile özlemiştim biraz.

Ama en çok da Nick'i özlemiştim.

Birden, plastik levhalar tekrar açıldı ve başka bir çocuk çıktı levhaların arasından: Parlak gümüş rengi yakalı, vücuda oturan siyah bir ceket giymiş olan koyu renk saçlı, zeytin rengi tenli bir çocuk. Yüzünde sert bir ifade olan, koyu renk gözlerini kısmış, dudaklarını sıkıca kapamış bir çocuk. Amaçlı, ürkütücü bir şekilde sert adımlarla direkt bize doğru yürüdü.

Bu kızgın, gergin yabancı podyum boyunca yürürken, gözlerimi kırptırıp durdum. Oysa onun yüzünde tek bir kıpırdama bile olmadı. Ne bir göz parıltısı ne göz kenarla-

rında bir kırıksıklık ne de ufacık bir omuz hareketi.

İki yüz insan, erkek arkadaşımın podyumun ön tarafına kadar yürümesini, sonra da durup poz vermesini dikkatle ve hayranlıkla izledi.

Mavi balinaların kalbi o kadar büyüktür ki kalp karıncıklarında bir insan emekleyerek dolaşabilir. Bir iki saniye için ben de kalbimin mavi bir balinanın rahatlıkla yüzebileceği kadar büyük olduğunu hissettim.

Nick'in bana doğru dönmesini, kalabalıkta beni fark etmesini bekledim.

Sonunda, arkasını dönüp perdelere doğru geri yürümeye başlamadan hemen önce direkt olarak bana baktı.

Göz kırptı bana.

Böylelikle de Aslan Çocuk bana geri döndü işte.

18

Hayatımda hiçbir evden Natlerin evinden çıktığım kadar çabuk çıkmamıştım.

Cidden.

Ev yanıyor olsaydı bile bundan daha hızlı davranabileceğimi sanmam.

"Nick?" diyorum nefes nefese, evin kapısını kapatır kapamaz. "Nick? Orada mısın?"

Sonra da çok ümitsizmişim gibi görünmeyeyim diye kurduğum cümleyi değiştirmeyi deniyorum. "Yani, merhaba, her neyse, nasılsın?"

"Selam" diye sıcak bir şekilde gülüyor Nick. "Ve sana da *her neyse*."

Kelebekler uçabilmek için seksen beş ile yüz derece arasında bir vücut ısısına gereksinim duyar. Ben, kelebekler için kesinlikle doğru bir ortam olmalıyım, çünkü tüm vücudum birden kelebeklerle doluyor. İçimde bir gökkuşağı gibi kırmızı, mavi, yeşil, beyaz kelebekler kanat çırpıp duruyor.

Sonra, Nick'ten birkaç gündür ses seda çıkmadığı ge-

liyor aklıma birden.

"Afrika nasıl?" diyorum ve içimdeki kelebekler birden kıpırdamamaya başlıyor.

"Harriet, çok özür dilerim. Bir çekim için çöldeyim ve telefonum çekmiyordu. Fotoğrafçının beni arabasıyla en yakın köye götürmesini bile sağladım, ama orada da çekmedi telefon. Nasıl sonuçların? *Her şeyi* öğrenmek istiyorum."

İçimi öyle güçlü bir rahatlama hissi kaplıyor ki soluşum düzelsin diye Nat'in annesinin Andromeda³ olduğunu düşündüğü ama aslında Artemis olan bir heykele yaslanmak zorunda kalıyorum bir süre için.

Afrika'nın yaklaşık olarak yüzde kırk üçü çöldür ama Nick'in çölde sıkışıp kalmış olabileceği bir saniye için bile olsun aklıma gelmemiştir.

"Muhteşem diyebiliriz aslında." deyip sonuçlarımı ona kısaca özetliyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Önce telefonuma, sonra gökyüzüne, sonra da oradan geçmekte olan bir sincaba gülümsüyorum. İçim o kadar ısındı ki kelebekler uçmayı bırakıp güneşlenmeye başladı.

"Anlatsana" deyip bu kez gerçek bir soru soruyorum, "Afrika nasıl bir yer?"

"Sıcak. Ortalarda aylak aylak dolaşan, uzun boyunlu ve kirpikli, kafalarından boynuzlar çıkan, doğru dürüst ko-

3 Yunan mitolojisinde Kral Cepheus ile Kraliçe Cassiopea'nın kızı.

şamayan bir sürü garip görünümlü yaratık var.”

“Zürafalardan mı bahsediyorsun?”

“Aslında ‘modeller’den bahsediyordum” diye gülüyor Nick. “Ama evet, ortalarda dolanan birkaç zürafa da var.”

Bir geri zekâlı gibi kıkırdıyorum.

Normal şartlar altında, bu noktada bir sürü ilginç bilgiyi sıralamaya başlardım. Örneğin, şöyle derdim: Zürafaların dört midesi olduğunu ve üzerlerindeki beneklerin şeklinin parmak izi gibi sadece kendilerine has olduğunu biliyor muydun?

Ya da zürafaların boynu başlarını yere eğmek için yeterince uzun olmadığından su içerken ayaklarını iki yana açarak eğildiklerini biliyor muydun derdim.

Ya da şunu söylerdim: Zürafaların önce vücutlarının bir tarafındaki ön ve arka ayaklarını, sonra da diğer taraftaki ön ve arka ayaklarını atarak yürüdüklerini biliyor muydun?

Oysa sadece boğazımı temizliyorum.

“Hadi ama” diyor Nick. Kelimeleri söyleyiş tarzından gülümsüyor olduğunu anlıyorum. “Söyle gitsin.”

“Hı?”

“Şu anda seni bana zürafalar hakkında bir sürü bilgi vermekten alıkoyan şey neyse onu söyle.”

Ayvayı yedim.

“Ben... Şey...” Öksürüyorum. “Sanırım...”

Tabii ya. Vereceğim Amerika haberine tamamen farklı

bir açıdan yaklaşmalıyım.

"Nick, Amiral Horatio Nelson'ın 1798'de Emma Hamilton'la bir ilişki yaşamaya başladıktan hemen sonra iki yıl boyunca Napolyon Savaşları'na katıldığını biliyor muydun? Birbirlerine bir sürü mektup yazmışlar ve tomurcuklanan aşkları bu süre zarfında en ufak bir yara bile almamış, hep güçlü ve güzel kalmış."

"Bu mudur yani?"

"Tamam, Amiral Nelson 1805'te Trafalgar Savaşı'nda ölümcül bir yara almış ve Emma'yı tekrar göremeden ölmüş ama mesele bu değil." *Sadede gel, Harriet.* "Yani..."

"Harriet" diyor Nick. "Napolyon Savaşları'na katılmaya mı gideceksin?"

"Hayır."

"Peki, Hertfordshire banliyölerinde bir Fransız gemisinden atılan bir gülleyle vurulma riskin var mı?"

"Hayır."

"Hardy adında bir adamın yanında ölüp bedeninin korunması için büyük bir viski fıçısına konulmasını planlıyor musun?"

Erkek arkadaşım, Amiral Nelson hakkında tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyor. "Hayır."

"Öyleyse, bu kadar endişelenmene gerek yok muhtemelen."

Pekâlâ.

Bunu bir anda söyleyip kurtulmalıyım.

"İngiltere'den gidiyorum" diyorum çabucak. "Ailem altı aylığına New York'a taşınıyor ve ben, sen dönmeden önce gitmiş olacağım ama güzel kırtasiye malzemeleri alıp sana dokunaklı mektuplar yazacağım ve yeni çıkan pullarla..."

"Harriet, bu *muhteşem* bir şey." diye sözümü kesiyor Nick. Bu; hakiki, görkemli bir *muhteşem*.

Gözlerimi kırıştırıyorum.

Tamam. Toby ile Nat'in gidişimden bu kadar memnun olmaları yeterince kötü zaten peki ya *erkek arkadaşına* ne demeli? Normalde, bir köprü'nün kenarında durup bensiz hayatının ne kadar bedbaht olacağına dair ateşli konuşmalar yapıyor olması gerekirdi. Mini bir sözsel kutlama yapıp "Oh, Harriet Sonunda Gidiyor" pankartları sallaması değil.

"Pekâlâ" diye çıkışıyorum, "Eğer böyle hissediyorsan..." Nick'in kahkahası öfke patlamamın tam ortasında durduruyor beni.

"Kastettiğim bu değildi, Harriet. Yakında New York Moda Haftası başlıyor. Dolayısıyla, ben de orada olacağım. Amerika'da her yerdekinden daha fazla modellik yapıyorum. Seni çokça görebileceğim. Bu, gerçekten *muhteşem* bir haber."

Duygularımı tekrar kontrol altına alırken telefonumu yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Harriet? Bir gülle saldırısına falan uğramadın, değil mi?"

"Cidden mi?" diyorum. "Gerçekten New York'ta mı olacaksın?"

"Elbette" diyerek gülüyor Nick. "Seni görmemi engellemek için birkaç kilometre ve bir avuç sudan daha fazlasına ihtiyaç var."

Nick, Atlantik Okyanusu'nun büyüklüğünü hafife alıyor olsa da içgüdüsel olarak telefonuma bir öpücük konduruyorum.

"Harriet, telefonunu mu öptün sen?"

"İl... Hayır. Sadece... Ağzım sulandı da."

"Ha!" diyerek gülüyor Nick. "Ağzı sulanan kızlara her zaman zaafım olmuştur..." Arkadan bir bağırma sesi geliyor. "Çekim başlıyor. Gitmeliyim. Anlaşılan, şu anda üzerinde olduğum fil benim sesimden hoşlanmıyor."

"Ne yani, beni bir *filin* sırtından mı aradın?"

"Evet. Birden telefonum çekmeye başladı ve seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Sessizce birbirimize gülümsüyoruz. Nick'in de bana gülümsediğini nasıl anladığımı hiç bilmiyorum ama gülümsediğini biliyorum işte.

"Nick" diyorum, derin bir nefes alarak. "Seni s..."

"Gitmeliyim. New York'ta görüşürüz, çillim."

Ve hat kesiliyor.

19

Harriet ile Nick'in Romantik New York Planları (HNRNYP)

- Central Park çevresinde bir fayton gezintisi.
- Gün batımında Empire State Binası'nın en tepesinde öpüşme.
- Özgürlük Anıtı çevresinde bir tekne turu.
- Rockefeller Center'da buz pateni yaparken öpüşme.
- Ünlü AŞK heykeline bir ziyaret ve öpüşme.

Evet, çokça öpüşme var ama Nick'le öpüşmek hoşuma gidiyor, tamam mı?

Ertesi sabah çoktan gitmek için dakikaları saymaya başlamıştım bile.

Aslına bakarsanız, New York'a gitmek için o kadar yanıp tutuşuyorum ki anne babama onlardan önce gıdıp gidemeyeceğimi soruyorum.

“Bizim *çıldırıldığımızı* falan mı sanıyorsun?” diye yanıtlıyor babam beni.

“Evet.” diyorum hemen babama ve yenilenmiş bir hevesle eşyalarımı toplamaya veriyorum kendimi.

Her şey hazır. Ev temizlendi. Elektriği kestik. Amerika’ya götüreceğimiz eşyaların son kısmı da “işe yaramaz koli yapma becerilerimiz” için kendi kendine tüh tüh çeken bir adam tarafından büyük bir kamyonete yükleniyor şu anda.

Bunty için bir not yazılıp bırakıldı: HİÇBİR ŞEYİ BOYAMAYA, YAKMAYA YA DA YENİDEN DÖŞEMEYE KALKIŞMA. KEDİYE MAMASINI GÜNLÜK OLARAK VER LÜTFEN. Hugo da biz onun Amerika pasaportunu halledene kadar onlarda kalmak üzere bu işe pek memnun olan Toby’ye gönderildi.

Ben de bütün akşamı benim için anısı olan eşyaları küçük bir kutuya yerleştirerek geçirdim. Üzerinde Fuji Dağı’nın resmi olan 1.000 yenlik bir banknot; önünde Rin’le benim bilgisayarda çizilmiş bir tek boynuzlu ata binmiş bir fotoğrafımızın bulunduğu bir tişört; Toby’nin hediye ettiği Amerikan İngilizcesi bir sözlük; içinde, beni Moskova’da Fleur’le birlikte podyumda yerde otururken gösteren, gazeteden kesilmiş bir haber kupürü ile Tokyo’dayken çektiğim Wilbur’un kanat şeklindeki güneş gözlükleriyle bir fotoğrafının olduğu bir zarf ve Nat’le birlikte kovboy şap-

kalari ve bıyık takarak çektiğimiz bir fotoğraf bu kutuda yerini alıyor.

Sonra da yepyeni bir defter çıkarıp ön yüzüne HARRIET İLE NICK'İN SONBAHAR⁴ (YA DA GÜZ⁵) AŞKI yazıyorum ve bunu bir sürü kalp çizerek süslüyorum.

Bu defterin içine yapıştırılacak bir sürü şey birikecek bu sonbaharda.

Müze biletleri, aşk mektupları, ay ışığında Central Park'ta gezinirken toplayıp kitap arasında kurutacağımız çiçekler, Nick'in hiç beklenmedik bir anda cebinden çıkardığı çikolatanın kabı ve Özgürlük Anıtı'nı sanki elimizde tutuyormuşuz gibi görünmesi için belli bir açıdan çekilen bir fotoğrafımız zaman ilerledikçe bir bir yerini alacak bu defterde.

Tam Nick'in bana almış olduğu oyuncak aslanı kutunun bir köşesine mutlu bir şekilde yerleştirirken telefonum bipliyor.

H, havalimanına gelemeyeceğim! Bugün kolejde açılış törenimiz olduğunu unutmuşum. ÇOK ÖZÜR DİLERİM. Varınca beni Skype'den ara! Seni çok seviyorum. Nat xxx

Gelen mesaja boş boş baktıktan sonra ben de şu mesajı

4 (İngiliz İngilizcesi) Autumn: Sonbahar. (ç.n.)

5 (Amerikan İngilizcesi) Fall: Sonbahar. (ç.n.)

yazıp yolluyorum:

Sorun değil! Elvedalar saçmadır zaten, değil mi? Yakında konuşuruz! Ben de seni seviyorum! H xxx

“Hazır mısın?” diyor Annabel, ben hatıralarımla dolu küçük ayakkabı kutumu sırt çantama koyup fermuarını çektikten sonra çantamı sırtıma takarken.

“Hazırım.” diyorum alçak bir sesle.

Bekle Amerika, geliyorum işte!

20

Amerika'ya uçuşumuzla ilgili olarak söyleyeceğim tek şey, iki aylık bir bebekle uzun bir uçak yolculuğu yapmanın hiç de rahat ya da dinlendirici bir şey olmadığı.

Yapacak bir sürü işim var.

Türbülanslarla ilgili belgeseller izleyeceğim, bulmacalarımı çözeceğim, üzerinden geçtiğimiz belli başlı yapıları camdan izleyeceğim, Amerikan İngilizcesinde bazı kelimelerin nasıl yazıldığını gösteren uzun ve akıl karıştırıcı bir listeye çalışacağım.

Ama maalesef Tabitha'nın başka planları varmış.

Tabitha'nın İngiltere'yi bu kadar çok sevdiğini daha önce hiç fark etmemiştim ama görünüşe bakılırsa bir hayli bağlıymış İngiltere'ye. Hostes, yolculara acil çıkış kapılarını göstermeye başlar başlamaz Tabitha da çığlık atmaya başlıyor ve yolculuk boyunca da nefes almak için bile susmuyor bir daha.

Eski Yunan'da kadınlar, dut ve çileği ezerek bir karışım hazırlar ve bunu allık olarak kullanırlarmış. Yedi saatlik bir

uçuştan sonra uçağımız indiğinde, Annabel o kadar kızarmıştı ki sanki bir küveti bu karışımla doldurup içine dalmış gibi görünüyordu.

"Tabitha" diyor Annabel sert bir şekilde, biz koltukların üzerindeki dolaplardan çantalarımızı alırken. Kazağının koluyla alnındaki teri siliyor. "Seni hayattan bile çok seviyorum ama bir kez daha herhangi bir toplu taşıma aracında bu şekilde bağıırırsan, seni oracıkta bırakırım, tamam mı?"

Tabby, kocaman açılmış gözlerini kırıştırıyor Annabel'e ve bağırmayı kesiyor.

"Bana öyle bakma, küçük hanım" diyerek iç çekiyor Annabel. "Babanla tam on bir yıllık bir deneyimim var benim."

Babam, Tabitha'ya doğru eğiliyor. "*Tam zamanında*" diyor babam, Tabby'yi onaylar bir şekilde, Tabby'nin karnını gıdıklarken. "İşte, benim kızım. Geliştir bu bakışı, kuzum."

Kız kardeşim tiz sesler çıkarmaya ve zıplayan bir kurbağa gibi küçük bacaklarını havaya savurmaya başlıyor. Koridordan geçmekte olan bir hostes duruyor yanımızda.

"Aman Tanrım" diyor bir elini göğsüne bastırarak. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm *en sevimli* bebek. Nasıl da *tatlı!* Yiyip bitirebilirim ben bunu."

Yorgunluktan tükenmiş gözlerimizi kısıp Tabitha'ya bakıyoruz.

Babam, bu seyahat için Tabitha'ya özellikle Birleşik

Krallık bayrağı desenli bir tulum giydirdi. Tabby'nin kızıl saçları kıvrır kıvrır ve kabarmış, yanakları pespembe ve omzundan da benim almış olduğum oyuncak tavşan sarkıyor. Üstelik küçük bir Japon balığı gibi hevesle baloncuklar çıkarıp duruyor ağzından.

Tabby cidden çok tatlı görünüyor şu anda.

Ancak, Tabitha'ya hayran olan bu hostesin yirmi dakika önce uçağın bizden uzak bir kısmında çalışıyor olduğu net çünkü Tabitha'nın o hâlini görseydi, onun için kesinlikle farklı bir sıfat kullanırdı.

"Buyurun, lütfen" diyor Annabel kuru bir şekilde. "Ketçap ve birazcık kekik çok yakışır."

Hostesin gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi koskocaman açılıyor. "Ha!" diyor tuhaf bir şekilde. "Hahaha. Siz İngilizler çok âlemsiniz."

Sonra da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yanımızdan uzaklaşıyor.

İşte *bu* diye geçiriyorum içimden, kendimizi devasa, parlak JFK Havalimanı'nın kapısından içeri atarken.

Sanki yeniden başlat tuşuna basmışız gibi.

Burası da Londra gibi geliyor insana ama daha büyük, daha gösterişli ve daha temiz. Yerler parıl parıl parlıyor ve her şey düzenli, yerli yerinde. Ortamda derinlerden gelen, konuşmaya benzeyen bir uğultu var ve tavandan ömrüm-

de gördüğüm en büyük Amerikan bayrağı sarkıyor.

Hepimiz durup gözlerimizi bu bayrağa dikerek bakıyoruz sessizce.

“Pekâlâ” diyor Annabel sonunda, “En azından doğru ülkeye mi geldik diye kontrol etmemize gerek yok.”

“Tabii bu bir aldatmaca değilse” diyerek omuz silkiyor babam. “Bu çok komik olurdu, değil mi? *Avustralya’ya hoş geldiniz! Hahaha ŞAKALANDINIZ!*”

Havalimanı kıyafetleri içindeki bir bayan yanımdan geçerken, “İyi bir gün geçirin!” diyor neşeli bir şekilde.

“Siz de!” diye bağılıyor babam, bayanın ardından. “Çok teşekkür ederiz! Ne kadar da incesiniz! Bizim için eğlenceli bir şeyler planladınız mı?”

Bayan, havalimanı güvenlik görevlisine bakıyor panikle.

Bu, bir anlamda daha güvenli bir şey, tabii.

Babam birkaç kâğıt imzaladıktan sonra bizi heyecanla dışarıya, devasa bir otoparka doğru yönlendiriyor. Otoparkta da gümüş rengi, kocaman bir araca doğru ilerliyoruz. Bu araç o kadar büyük ki bizim İngiltere’deki arabamız bunun yanında oyuncak gibi kalıyor.

“Bir *Dodge Durango* mu?” diyor babam. “Bana bir *Dodge Durango* mu yollamışlar?” Ellerini arabanın üzerinde gezdirmeye başlıyor. “Önden motorlu, arkadan çekişli bir araba bu. Harriet, bu bir Grand Cherokee ciple aynı platforma sahip!”

Muhtemelen bu, hayatımda duyup da en ufak bir ilgi bile göstermediğim tek bilgi.

“Bir maceraya hazır mıyız?” diyor Annabel, Tabitha’yı bebek koltuğuna yerleştirirken bana göz kırparak.

“Elbette.” diyorum derin bir nefes alarak.

Sonra da Büyük Elma’nın⁶ parlak ışıklarına doğru ilerlemeye başlıyoruz yeni arabamızla.

⁶ New York’un takma ismi.

21

İnternete bakılırsa, New York'ta:

- 20.000'den fazla restoran ve 1.700 bar,
- 231 gökdelen,
- 1.700 ila 1.800 arasında park,
- 3.492 giyim mağazası ve
- 11.871 trafik ışığı bulunuyor.

Kaba olmak istemem ama emin olun ki bunların olduğundan daha fazla göze çarptığını sanıyorsunuzdur.

Yola çıkalı elli dakika olmasına rağmen hâlâ bunlardan hiçbirini göremiyorum. Burnumu arabanın camına yapıştırdım ve kucağımda üç tane rehber var ama yollar gitgide genişliyor, binalar küçülüyor ve insanlar seyrekleşiyor. Oysa bunun tam tersi olması gerekiyordu.

Yolun bir tarafında tehlikeli bir yermiş gibi görünen bir restoran, diğer tarafında da ışıkları yanıp sönmekte olan devasa bir mağaza var. Hayatımda görmüş olduğum en

büyük birkaç kamyon da birbirlerine korna çalarak geçiyor.

Şimdiye kadar görebildiğim gökdelen sayısı: 0.

Park sayısı: 0.

İterek alışveriş sepeti taşıyan mini minnacık bayanların sayısı: 6.

Empire State Binası 381 metre yüksekliğindedir. Dolaşısıyla bu binayı görmek bu kadar da zor olmamalı.

Bir yirmi dakika daha geçiyor. Ardından bir otuz dakika daha geçince, sonunda ben yeni kazanmış olduğum sabır özelliğimi yitirmeye başlıyorum. Şu anda bir yetişkin gibi davranmam gerektiğini biliyorum ama anne babamın Amerika'da yollarını nasıl bulacaklarını bilmedikleri açık.

Öne doğru eğilip kafamı ikisinin koltuğu arasına sokarak "Kayıp mı olduk?" diyorum yardımcı olmak için. "Harita okuma konusunda yardıma ihtiyacınız varsa bu konuda oldukça iyi olduğumu kanıtlayacak bir rozetim var da."

Hiçbir şey söylemiyorlar.

Tekrar elimdeki rehbera bakıyorum. "Sanırım şimdiye kadar Hudson Nehri'ni geçmiş olmalıydık. Doğru yönde gittiğimizden emin misiniz?"

Anne babamın birbirlerine baktıklarını görüyorum.

"Neler oluyor?" diyorum arabamız pencereleri beyaz, mavi ya da gri panjurlu, sivri çatılı, küçük, kasvetli evlerle çevrelenmiş olan küçük, dar bir sokağa girerken. Evlerin birinin verandasında bir köpek oturuyor ve ara sıra kendini

y alıyor. Karşısındaki çitlere tünemiş olan sarman kedi de gözlerini dikmiş bu köpeğe bakıyor tiksintiyle.

Perdelerden biri kıpırdanıyor ve bisikletli küçük bir çocuk geçiyor yanımızdan yavaşça. Sonra da içinde bir aile bulunan gümüş renkli başka bir cip geçip gidiyor.

Gelişigüzel aralıklarla sıralanmış bazı dükkânlar var yol boyunca: Adı PERMA VE BOYA olan minicik bir kuaför salonu, JONNO'NUN ARABA PARÇALARI adında küçük bir dükkân ve tavuk satan, adı MANDYS olan bir yer.

Köşede kutu şeklinde minicik bir kilise var. Üzerindeki devasa mavi levhada GREENWAY İSA KİLİSESİ yazıyor.

Bu yazının altında da küçük harflerle şöyle yazıyor:

**İSA'YI DENEYİN! İSA'DAN HOŞLANMAZSANIZ ŞEY-
TAN SİZİ GERİ KABUL EDECEKTİR.**

Babam bir garajın önüne park ediyor ve hızlı bir bilek hareketiyle anahtarı çevirerek motoru durduruyor.

"Birini mi ziyaret edeceğiz?" diye soruyorum merakla, arabanın camını açarken. "Yoksa Manhattan'daki manzaralı, süper havalı çatı katı dairemizin anahtarlarını mı alacağız?"

Yine hiçbir şey söylemiyorlar.

Evet, ayaklarımdan yukarı doğru tatsız bir his yayılma-ya başlıyor ve sonunda tüm bedenim her an patlak vere-

cek bir panik hissiyle doluyor.

"Burası New York değil" diyorum ağır ağır, Annabel ve babam kapılarını açarlarken. Düzgün, kısa çitleri ve sivri çatısında bir penceresi olan küçük, gri bir evin önüne park ettik. "Burası New York değil. New York yakınlarında bile değiliz."

"İlil..." Annabel boğazını temizliyor. "Evet. Bu konuda..."

Paniğin, tek duyabildiğim şey anlaşılmas bir kükreme hâlini alana kadar, beynime akın ettiğini hissedebiliyorum.

"Evimiz bu mu?"

Annabel başını sadece hafifçe, *hı hı* anlamına gelecek kadar, öne eğiyor.

"Ama... *Demıştin* ki..." Kükreme giderek yükseliyor. "İşinin New York'ta olduğunu söylemiştin, baba."

"İşim New York'ta." diyor babam, sürücü koltuğunda bana doğru dönerken. Bu, sadece öylesine yapılmış bir hareket çünkü bana bakmıyor aslında. Gözlerini dikmiş, koltuğun sol kulağımın yan tarafından görünen kısmına bakıyor. "Ama ev... Tam olarak değil tabii."

Sanki evin yarısı burada, yarısı da Central Park'taymış da bu iki parça arasında sihirli bir tünel varmış gibi konuşuyor babam.

"Manhattan'ın ortasında havalı bir New York gökdeninin çatı katında yaşamayacak mıyız yani?"

"Hayır."

"Defalarca söylememize rağmen adlarımızı unutup duran bir apartman görevlimiz olmayacak mı?"

"Hayır."

"Maun döşemesi olan, altından ve camdan bir asansörümüz de mi olmayacak?"

"İlâı..." Babam ve Annabel birbirlerine bir bakış atıyorlar. "Gökdelenler aslında senin tarif ettiğin gibi değildir, canım."

Bir daha asla bir yetişkine güvenmeyeceğim. Bu aynen onları, beş yaşımdayken Noel Baba için bıraktığım kurabiyeleri oburca yerken yakalamama benziyor.

"Peki, neredeyiz?"

"Greenway'de" diyor Annabel alçak bir sesle. "New York trenle sadece bir buçuk saat uzaklıkta."

Trenle *sadece* bir buçuk saat uzaklıkta.

Nick bir buçuk saat uzaklıkta.

Empire State Binası bir buçuk saat uzaklıkta.

Buz pateni alanı da Central Park, romantik fayton gezintileri, tekne turları ve Özgürlük Anıtı gibi bir buçuk saat uzaklıkta.

Marilyn Monroe'nun ünlü havalandırma mazgalı ve Modern Sanat Müzesi bir buçuk saat uzaklıkta.

Binalar, ışıklar, müzeler, galeriler -yani, önümüzdeki altı ay için planladığım her şey- bir buçuk saat uzaklıkta.

Yeni *hayatım* bir buçuk saat uzaklıkta.

Ben kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde sıkışıp kaldım.

Anne babam beni, önemsedğim her şeyden ve sevdiğim herkesten vazgeçmem için kandırdı.

Hem de *hiçbir şey* uğruna.

Derin bir nefes almayı deniyorum. *Sakin ol, Harriet. Olgun davran. İleride olacağın bir yetişkin gibi davran. Vereceğin tepkiler buna uygun ve—*

“AMAN TANRIM!” diye bir çığlık atıyorum, arabanın kapısını açıp kendimi dışarı atarken. O kadar öfkeliyim ki ellerim sanki yolları delmek için kullanılan darbeli bir matkabı tutar gibi titriyor. “SİZDEN NEFRET EDİYORUM! SİZDEN NEFRET EDİYORUM, SİZDEN NEFRET EDİYORUM, HAYATIMI MAHVETTİNİZ VE BİR DAHA İKİNİZLE DE KONUŞMAK İSTEMİYORUM, ASLA!”

Sonra da direkt olarak evin arka tarafındaki bahçeye koşup gözyaşlarına boğuluyorum.

22

İşin iyi tarafından bakacak olursak, sonunda anne babam tanıyıp sevdikleri eski Harriet'a geri kavuştular en azından.

İşin kötü tarafı ise şu ki bunun sefasını süremeyecekler çünkü onlarla bir daha asla konuşmayacağım.

Amerika'da sunulan yasal hizmetlerin oldukça kapsamlı olması gayet iyi çünkü onları anne babalıktan reddedeceğim ve bu konuda yapabilecekleri tek bir şey bile yok. Emekleyerek içine girdiğim kocaman çalılıktan çıkar çıkmaz bu prosedürü başlatacağım.

Dizlerimi karnıma çekip tostoparlak oluyorum ve başımı dizlerime gömerek sessizce ağlıyorum.

Belki geri dönebilirim.

Belki Buntly bana bakar.

İngiltere için yeni bir uçuş rezervasyonu yaptırmak ne kadar zaman alır ki? Okula hemen geri dönmem gerektiğini okuluma nasıl bildirebilirim ki?

Başarısızlığa uğramış bir pop yıldızı gibi Amerika'da

yapamadığım için herkes bana gülecek.

"Harriet?" Çalılığın içinde sarı bir kafa beliriyor ve sonra kızıl bir kafa da ona katılıyor. "Kenara kay."

Kenara kaymıyorum ama Annabel ve babam bir şekilde çalılığın içine girip yanıma sıkışmayı beceriyorlar.

Araba koltuğu içindeki Tabitha'yı çalılığın hemen dışına bırakmışlar. Tabitha garip şekilde bilgece, baykuşa benzer bir ifadeyle bizi izliyor.

Belki ben de tüm uçak yolculuğumuz boyunca çılgılık atmalıydım.

"Umdüğünün bu olmadığını biliyoruz, canım" diyor babam, bir kolunu omzuma atarken. "Üzgünüz."

"Hayır, üzgün falan değilsiniz" diyorum burnumu şortuma silerken. Islak burnum şortumda parlak bir iz bırakıyor. "Yalan söylediniz."

"Yalan söylemedik" diye açıklıyor Annabel kibar bir biçimde. "Sadece... Gerçekleri tam olarak açıklamadık sana."

"Aynı şey."

"Yasal olarak aynı şey değil." İç çekiyor. "Canım, bunu anlayacağını sanmıştım. New York'taki kiralari karşılayamayız."

Normal bir ailenin Manhattan'da yaşamasının hiçbir şekilde mümkün olmadığını *biliyordum*. Birileri bu zamana kadar yapılan tüm Amerikan sitcom dizilerini dava etmeli.

"Ama alıtray boyunca ne yapacağım ben *Greenway*'de?"

“Harriet” diyor babam, “Greenway’in nüfusu, İngiltere’de yaşadığımız yerinkiyse hemen hemen aynı. Seni Moğolistan’a getirmedik.”

“Keşke öyle *yapsaydınız*. Orada iki hörgüçlü develer var en azından.”

Son derece ciddi olmama rağmen, babam ve Annabel gülüyorlar. Susamış bir deve, yaklaşık olarak yüz otuz altı litre suyu on üç dakikada içebilir. En azından orada bunu izleyebilirdim.

“Bize bir şans versen?” diyor babam yumuşak bir şekilde. “Eminim ki burada yapılabilecek bir sürü şey vardır. Sanırım yakınlarda bir bowling pisti gördüm.”

Öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyorum babama.

“Lütfen” diyor Annabel. “Bizim hatırıma?”

Onlara ters ters bakarak hızla seçenekleri geçiriyorum kafamdan.

Durumum pek de parlak görünmüyor. Dünyanın yanlış tarafında bulunan, kendine ait bir sırt çantası ve bir rehber dışında hiçbir şeye sahip olmayan, on beş yaşında beş parasız biri için fazlaca seçenek yok sonuçta.

Her şeyin altından kalkabilecek biriyim ama Pocahontas’ değilim.

“Pekâlâ” diyorum alçak sesle. “Deneyeceğim.”

“Teşekkürler” diyor Annabel, başımın üstüne bir öpü-

7 Walt Disney yapımı bir çizgi filmdeki Kızılderili kadın kahraman. (ç.n.)

cük kondurarak. "Bu kadar olgun davranmanı gerçekten takdir ediyoruz, canım."

"Güzelce çarpabileceğin bir kapı var ön verandada, istersen."

Ters bir bakış atıyorum babama.

"Çok mu erken?" diye ekliyor.

"Evet." diyorum.

"Bak ne diyeceğim" diyor Annabel, çalılıktan geri çıkmaya başlarken. "Bence burası seni şaşırtacak, Harriet. Yeterince dikkatli bakarsan, ilginç bir şey bulursun her zaman."

23

Sonraki beş günü, gerçekten dikkatli bir şekilde etrafıma bakarak geçiriyorum.

İşte, bulduğum şeyler:

Greenway Hakkında İlginç Bilgiler

- Birinci Başkan Bush⁸, başka bir yere giderken buradan geçmiştir.
- Burada bulunan küçük market, Magic Middles adında çikolata dolgu bisküviler satarmış eskiden.
- Artık bu bisküvilerden satmıyor.
- Bir zamanlar biri, yandan hafifçe Tom Cruise'u andıran birini görmüş uzaktan.
- Gördüğü kişi, Tom Cruise değilmiş.

Hepsi bu kadar işte.

⁸ George Herbert Walker Bush, 1989-1993 yılları arasında ABD'nin 41. başkanlığını yapmıştır. ABD'nin 43. başkanı George W. Bush'un babasıdır. (c.n.)

Babam şehirdeki yeni işine gitmek üzere şafak sökerken yola çıktığından, Annabel eski evimizdeki bütün karmaşayı ve kargaşayı yavaşça yeni evimize aktarıyor tek başına. Ben de Tabitha'yı arabasına⁹ (ya da "puset"ine¹⁰) koyup bazı sorular sormak ve en iyi arkadaşım olacak birini bulmak üzere yeni mahallemizde dolaşmaya çıkıyorum.

Bu, düşündüğümden çok daha zor.

"*Aman Tanrım!*" diyor müzelik kuaför, saçımı yıkayıp kurutmayı bilmeme rağmen Greenway'deki üçüncü bedbaht günümde saçımı "yıkayıp kurutturmaya" gittiğimde. Bebek arabasının içine bakmak için öne eğiliyor. "Ne sevimli bir bebek. Ne kadarlık?"

"Tam sekiz haftalık."

Kuaför, Tabby'nin şişman yanaklarından birine dokunuyor hafifçe. "*Hık demiş burnundan düşmüş tatlım.*"

"Biliyorum" diyorum gururla. "Bir bebeğin yalnızca dilinde değil, tüm ağzında 10.000 tat tomurcuğu olduğunu biliyor muydunuz?"

Kuaför, önce bir duraksayıp sonra da baştan aşağı süzüyor beni. "Peki, sen kaç yaşındasın, tatlım?" diyor. "Sormamın bir mahsuru yok umarım?"

"On beş" diyorum daha da gururla. "On altı sayılıyım aslında. Doğum günüm bu hafta."

"Ooo tatlım!" diyor ve sohbetimiz sona eriyor.

9 (İngiliz İngilizcesi) Buggy: Bebek arabası. (ç.n.)

10 (Amerikan İngilizcesi) Stroller: Bebek arabası. (ç.n.)

Dördüncü gün, MANDYS'e gidiyorum.

"Merhaba." diyorum tezgâhın ardında durmakta olan kıza. Benden birazcık daha büyük görünüyor ama tavşan şeklindeki küpeleri hoşuma gidiyor. "Kesme işareti-nin eksik olduğunu biliyor muydun?"

Boş boş bakıyor bana. "Ne?"

"Kesme işareti." Tabelayı işaret ediyorum parmağım-la. "Bu dükkân Mandy'nin, öyle değil mi? Dolayısıyla iyelik durumu söz konusu. MANDY-kesme işareti-S şeklinde ya-zılmalıydı yani." Durup düşünüyorum biraz. "Tabii, bütün tavuklarınızın adı Mandy değilse. Eğer öyleyse, yazdığınız şekliyle de dilbilgisi açısından doğru olur."¹¹

"Tavukların adının ne olduğunu bilmiyorum" diyor kız gayet düz bir şekilde. "Aaa, işte onlardan biri burada." diye ekliyor, yağlı bir kâğıt torbayı elime tutuştururken Ta-bitha'yı işaret ederek.

Ona gülümsüyorum.

"Çok şeker oluyor bebekler, değil mi?" diyorum, uyu-makta olan Tabitha'nın o güzel yüzünü ben de sevgiyle izleyebileyim diye başımı uzatarak.

"İhh!" diyor kız, omuz silkerek. "Bana sorarsan, bir çe-sit hata. Ben dışarı çıkıp partilerde eğlenmeyi tercih ederim."

Hiç katılmıyorum bu söylediğine ama yine de evet an-

¹¹ İngilizcede "'s" iyelik gösterir. Örneğin "Mandy's", bir dükkân adı ola-rak ele alındığında "Mandy'nin Dükkânı/Yeri" anlamına gelir. Ayrıca, İngiliz-cede ismi çoğul yapmak için kelimeye kesme işareti olmadan "'s" harfi eklenir. Bu durumda da "Mandys", "Mandyles" anlamına gelir.(ç.n.)

lamında başımı sallıyorum.

"Kesinlikle" diyorum. "Ama bebekleri evde bırakma şansın her zaman vardır, değil mi?"

Gözleri kocaman açılıyor.

Bir parça kâğıda adımlı ve e-posta adresimi yazıp bırakıyorum ve ondan bana yazmasını rica ediyorum ama yazmıyor.

Beş gün içinde, Tabitha'yla ben her taşın altını üstüne getiriyoruz.

Araba tamircisindeki adama ve köpeğine, bahçesindeki otları temizlemekte olan adama merhaba diyoruz. Beş kez markete gidip kahvaltılık gevreklerin bulunduğu kısma gizlenip alışveriş yapanlara merhaba diyor; üzerinde FROOT LOOPZ, HONEY SMACKZ ve SMORZ gibi şeyler yazan bütün parlak kutuları okuyoruz. Bunlardan hiçbirini, Annabel'in sabah ilk yiyeceğim şey olmasına izin vereceği bir şeymiş gibi görünmüyor.

Yolun kenarına oturup bisikletli biri geçsin de biz de ona el sallayalım diye bekliyoruz. Hatta kiliseye bile gitmeyi düşünüyoruz ama üzerindeki levhada yazan yazıyı şu şekilde değiştirdikleri için bundan vazgeçiyoruz:

**ENDİŞELERİN SİZİ ÖLDÜRMESİNE İZİN VERMEYİN.
BIRAKIN KİLİSE YARDIMCI OLSUN.**

Doğrusu, bu benim için fazlaca belirsiz bir cümle. Kilise bize mi yoksa ölmemize mi yardımcı olacak?

Beşinci gün, bir atlıkarınca, üç salıncak ve büyük bir kaydırağın olduğu küçük bir parkın yanından geçerken bir kahkaha duyuyorum.

"Yoo, hayır!" diye bağıyor biri. "*Hayır!* O kız bunu yapmış olamaz!"

"Yaptı! *Üzerine çullandı* çocuğun!"

"Bu, iğrenç. Yani, kelimenin gerçek anlamıyla iğrenç. Görsem kusabilirdim. O kadar iğrenç yani."

Ümitle kafamı çalılıkların arkasından uzatıyorum. Kaydırağın alt kısmında altı kız dip dibe oturuyor.

Tam da benimle yaşıt görünüyorlar.

Dolayısıyla sakinleşmek için derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve bebek arabasını onlara doğru itmeye başlıyorum.

"Pekâlâ, Tabitha" diyorum kızlar Tabby'nin tatlı yüzünü görebilsinler diye battaniyesini aşağı doğru çekmek için duraksarken. "En sevimli cazibeni takınmaya hazır ol. Ablanın yeni arkadaşlar edinmesinin zamanı geldi."

24

Biraz düşünüp taşındıktan sonra, "Selam. N'aber?" demeyi seçiyorum.

Oldukça fazla Amerikan filmi izledim ve bu filmlere bakılırsa "Selam. N'aber?" kullanabileceğim en uluslararası selamlama.

Sonra bekliyorum.

Biraz daha yüksek bir sesle "Selam. N'aber?" diyorum tekrar, kızlar konuşmaya devam ederken ve Tabby'nin arabasını onlara biraz daha yaklaşıtıyorum.

Hâlâ sesleri solukları çıkmıyor.

"SELAM!" diye bağıriyorum ve kızlar -bir bir- arkalarına dönerek gözlerini dikip bana bakıyorlar.

"Sana da selam" diyor içlerinden bir tanesi. "Sen de kimsin ki?"

Boğazımı temizliyorum.

Belli ki 'Sen de kimsin ki?' Amerika'da tamamen farklı bir anlama geliyor. Ufak bir kültürel engelin şuracıkta hazır bulunan bir grup öpüşmediğim ruh ikizimle arama girme-

sine izin vermeyeceğim.

"Ben Harriet Manners" diyorum neşeyle. "Bu da Tabitha." diyerek Tabitha'yı işaret ediyorum başımla. "İngiltere'den yeni taşındık buraya. Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

"Greenway Lisesi'ne mi gidiyorsun?"

"Ha-yırrr!" diyorum. "Evde eğitim alıyorum."

"İyi." Siyah saçlı kız, gruba geri dönüyor. "Eee, tipi nasıl çocuğun? Yani, *süper* çirkin bir şey mi, yoksa *birazcık* mı çirkin?"

"Haşat oldu çocuk, dostum."

"Yo, hayır" diyorum. "Bunu ona kim yaptı? İyi mi şimdi? Şiddet korkunç bir şey, değil mi?"

Yine bir sessizlik oluyor ve ardından da bana bakmak için tekrar arkalarına dönüyorlar.

"Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" diyor kızlardan biri, bir diğerine.

Ümitle öne doğru eğiliyorum. "Ne diyeceksiniz?"

"Burada yeni olman falan hepsi hoş da biz TASKEB'iz: Taylor, Amanda, Shelby, Kelly, Emma ve Brittany. Başka birine yerimiz yok."

"Ama..." Gözlerimi kırıştıyorum. "Araya bir H eklerseniz TASHKEB olabilirsiniz. Bu hâli kulağa daha hoş geliyor hatta."

Kızlardan biri gülüyor ve ben irkiliyorum.

Bu gülüşü biliyorum ben. Dünyanın neresinde olursanız olun, sözlüğe ihtiyaç duymadan tercüme edilebilecek tek şey bu gülüştür.

"Kusura bakma" diye ekliyor içlerinden bir diğeri, "Ama *bebek sahibi* bir ergene kesinlikle ihtiyacımız yok."

Ne?

"Ha-hayır" diye kekeliyorum, yüzüm öfkeden kızarmaya başlarken. "Sanırım bir çeşit yanlış an..."

"Salak mısın nesin, mankafa?" diye çıkışıyor en irileri. "Yürü git dedik."

Zekice bir yanıt bulmak için debelenirken onlara bakarak gözlerimi kırıştırıyorum birkaç kez. Memleketimden yaklaşık olarak 8.050 kilometre uzaktayım. Bir geri zekâlı olduğumu şimdiden nasıl anladılar ki?

"Aslında" diyorum, çenemi olabildiğince dik tutmaya çalışırken. "Salakların işitme ile ilgili bir problemleri yoktur. Sanırım *sağır* demek istedin."

Evet diyorum içimden, daha da kızarıırken. *Bu, işimi görür.*

Sonra da kız kardeşimin arabasını parktan dışarıya doğru sürüyorum, kızlar hâlâ ardımdan gülerken.

25

Sosyal yetersizliklerimin sadece İngiltere'yle sınırlı olduğunu sanıyordum ama anlaşılan Atlantik'i sağ salim geçme yeterliliğine sahiplermiş.

Bir daha herhangi bir şeyi Amerikan İngilizcesine çevirme isteğimi tamamen kaybettim.

"Selam, kızlar!" diyor Annabel, ben Tabitha'nın arabasını eve sokmaya uğraşırken. "Eğlendiniz mi?"

Tabitha'ya bakıyorum. Tabitha'nın çenesi hemen buruşup titremeye başlıyor.

Kesinlikle hemfikiriz.

Ne yazık ki sadece birimizin bir bebek gibi davranmaya hakkı var.

"Fena değildi" diye yalan söylüyorum, Tabitha'yı uzatıp Annabel'in yanındaki mutfak sandalyesine otururken. "Adı Mandy olan ya da olmayan bir sürü tavuk yedim."

"Bir tavuk için ne kadar da korkunç bir ad. Ben olsam Gertrude ya da belki Clementine derdim."

Annabel, Tabitha'yı havaya kaldırıp yanağına bir öpü-

cük konduruyor. "Pekâlâ" diyor sırtarak, "Bir iyi, bir de kötü haberim var. Hangisini önce söyleyeyim?"

"Kötü haberi, lütfen" diyorum masanın bacağını hafifçe tekmeleyerek. "İnsanların yüzde yetmiş beşi önce kötü haberi duymak ister çünkü sonrasında iyi haberi duyunca çok daha mutlu olabilirler."

Annabel evet anlamında başını sallıyor. "Son derece mantıklı. Öyleyse, söylüyorum: Öğretmenin gelmek üzere. Korkarım tekrar ders çalışmaya başlama zamanın geldi."

Gözlerim kocaman açılıyor ve zıplayarak oturduğum sandalyeden kalkıyorum.

Üvey annem beni hiç mi tanımıyor? Latince konuşan ve şarkı söyleyen, muhtemelen sihirli güçlere sahip öğretmenim -pardon, özel öğretmenim- bu karanlık içindeki tek ışık kaynağım.

"Muhteşem" diye bağıyorum, bir rahatlama hissi tüm bedenimi doldururken. "Peki, iyi haber ne kadar iyi? İnteraktif bir sergi kadar mı iyi, yoksa normal bir sergi kadar mı iyi?"

"İnteraktif bir sergi kadar" diyor Annabel, küçük bir zarfı bana doğru iterken. "Al bakalım."

Önce gözlerimi dikip zarfa bakıyorum. Sonra o kadar tiz bir sesle bağıyorum ki Tabitha şaşkınlıktan bir geçirti koyuveriyor.

"Yeni bir Amerikan SIM kartı" diyor Annabel, ben

zıplayarak deli gibi SIM kartı öpmeye başlarken. "Ve kablolu internet işi de tamam."

26

KİMDEN: Hugo Manners

KİME: Harriet Manners

YNT: Yeni İkametgâhım

Sevgili Harriet,

Bu kadar çabuk yazmayı öğrendiğime inanabiliyor musun? Toby'nin babasının pirzolasını mutfak tezgâhından alıp yediğimden şu anda gözden düşmüş bir dâhi olsam da sıra dışı yetenekleri olan bir köpek olduğum ortada.

Toby'ye gelince; o, altıncı yapıya hazırlanarak muhteşem zaman geçiriyor. Kuarklarla leptonlar hakkında her türlü şeyi öğrenmeyi dört gözle bekliyor. Bay Kemp'in söylediklerini çok fazla düzeltmemeye de gayret edecek, çünkü görünen o ki Bay Kemp bundan hoşlanmıyor.

Bu arada, özellikle sabahları yüzünü yala-

mama aldırmadığından geçici yeni sahibimden çok hoşlanıyorum.

Hav hav,

Hugo Manners ve Toby Pilgrim

KİMDEN: Natalie Grey

KİME: Harriet Manners

YNT: AMAN TANRIM

Kolej HARİKA. Açılış gününe gittim ve kendimiz için elbise dikeceğimizi söylediler! Ben, etek uçlarında fırfırlar olan mavi bir elbise dikeceğim sanırım.

Benim sınıfımda olacak olan birkaç hoş kızla tanıştım. Bence sen de Jessica'yı seversin gerçekten. Yeşil gözleri ve çilleri var ve saçları da aynen seninkinin renginde. Yarın kahve içmeye gideceğiz.

NEW YORK nasıl? Gidip evlerinin önünde oturabil diye ünlülerin evlerini gösteren bir harita ekledim. FOTOĞRAF ÇEK.

Seni seviyorum.

NxOxOxOxOxOx

KİMDEN: Nick Hidaka

KİME: Harriet Manners

Ben buradayım!! Sen neredesin?

AÇxx

Nat'ın e-postasını üç kez okuyorum -şu Jessica da kim oluyor ve neden benim kahvemi içiyor- ve şöyle yazıyorum:

KİMDEN: Harriet Manners

KİME: Nataiie Grey

SÜPER! Detayları daha sonra yazacağım! Şu anda New York'u keşfetmekle çooookkkkk meşgulüm!

xx

KİMDEN: Harriet Manners

KİME: Toby Pilgrim

LEPTON NE?! VE KUARK NE?!

KİMDEN: Harriet Manners

KİME: Nick Hidaka

Uzun hikâye! Olabildiğince çabuk ara!! xx

Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok ünlem işaretini bu kadar kısa bir zaman zarfında zoraki olarak kullanmamıştım gerçekten.

Bu ünlem işaretlerine bakmaktan bile yoruldum.

"Harriet?" diye sesleniyor Annabel merdivenlerden yukarı doğru, ben tam yeni Amerika numaramı mesajın altına yazıp GÖNDER'e basarken. "Bayan Hall seninle tanışmak istiyor."

27

A rtık özel öğretmenler hakkında oldukça çok şey biliyorum.

Viktorya dönemi edebiyatı ve Noel'de televizyonda gösterilen filmler sayesinde, özel öğretmenlerin ya hoş, sıcakkanlı ve hayat dolu -örneğin; Mary Poppins, *The Sound of Music*'teki¹² Maria ile *The King and I*'daki¹³ Anna- ya da Jane Eyre¹⁴ veya Agnes Grey¹⁵ gibi ufak tefek, sade ve değer görmeyen tipler olduğu sonucuna vardım.

Aynı zamanda, çalıştıkları evin beyiyle de kaçma eğilimi gösterdiklerinin farkındayım ama babamla tanıştıklarında bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

Merdivenleri zıplayarak iniyorum ve evin kapısından dışarı çıkıp orada da içgüdüsel olarak zıplayıp kapının yanında kendiliğinden bitmiş olan sarı bir çiçeği koparıyorum.

12 Neşeli Günler: 1965 ABD yapımı müzikal film.

13 Kral ve Ben: 1956 ABD yapımı müzikal film.

14 Charlotte Brontë'nin 1847'de yayımladığı aynı adlı romanın ana karakteri, zorlu bir çocukluk geçirdikten sonra öğretmen olur ve toplumda kadına yakıştırılan edilgin rolü oynamayı reddeder.

15 Anne Brontë, 1847'de yayımladığı aynı adlı romanda, bir mürebbiye'nin toplumsal sınıflar arasında sıkışmış hayatını anlatır

Sonra zıplaya zıplaya koridordan geçip salona giriyorum.

Salona girer girmez zıplamayı kesiyorum.

Öğretmenim ne hoş ne ufak tefek ne sade ne utangaç ne de her an şarkı söylemeye başlayacakmış gibi duruyor. Muhtemelen sihirli güçleri de yok. Çantasında bir lamba, yüzünde yetişkin bir yetimin güvensiz bakışları da yok.

Karşımda durmakta olan geniş omuzlu kadın yaklaşık 1.90 cm boylarında ve benim kalçalarımın geniş baldırları var. Haki bir şort ile beyaz bir tişört giymiş. Dimdik durmuş, yumruk atarak bir kapıya nasıl delik açılacağını bilen birinin sabit, keskin bakışlarıyla bana bakıyor.

"Aaa!" diyorum ve birden kendimi gergin hissetmeye başlıyorum. Şimdiye kadar çoktan birbirimizin ellerinden tutmuş, halkalar çizerek ve Latince fiiller söyleyerek dönüp dururuz sanıyordum. "Merhaba. Ben Harriet Manners. Bu sizin için bir *Rudbeckia Hirta* ya da bilinen adıyla güneş şapkası çiçeği."

Bunu nereden mi biliyorum? Diyelim ki dün gece bir sürü boş vaktim vardı ve biri de odama bu bölgedeki hayvan ve bitkilerle ilgili bir kitap bırakmıştı.

"Ne kadar hoş." diyor öğretmenim, kocaman eliyle çiçeği alıp unufak ederken.

"Bayan Hall'ün övgü dolu referansları var ve şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz özgeçmişe sahip" diyor Annabel. "Harvard, Cambridge, İsviçre'de bir iş ve daha

ne varsa bulunuyor özgeçmişinde.”

Gözlerim kocaman açılıyor.

Belli ki onun hakkında, bir dergiyi kapağına bakarak değerlendirir gibi çok çabuk bir yargıda bulundum. Ama -bir taraftan da- dergi kapakları bir nevi bunun için hazırlanmıyor mu zaten?

“Ooo!” diyorum heyecanla. “Hangi Cambridge okulu-na gittiniz? CS Lewis¹⁶ gibi Magdelene’e mi yoksa Stephen Hawking¹⁷ gibi Trinity Hall’e mi gideyim karar veremiyorum. Ama St. John’s da en güzel kütüphaneye sahip ve...”

“Harry” diyerek sözümü kesiyor Bayan Hall. “Geçmişimi öğrencilerle konuşmaktan hoşlanmam. Bu, yanlış bir yakınlık derecesi doğurur ve öğrenmeyi engeller.”

Gözlerimi kırıştırıyorum. *Harry* mi?

“Adım Harriet.” diyorum olabildiğince net bir şekilde.

“Sana Harry diyeceğim” diyor Bayan Hall. “Bu, zaman kazandırır. Şimdi” diye ekliyor, “Hemen çalışmaya başlamalıyız bence.” Annabel’e bakıyor. “Öğrencilerimin eğitimi için ebeveynlerin ayakaltında dolaşmamasını tercih ederim. Dikkat dağıtan bir unsur olabilirler.”

“Peki” diyor Annabel. “Size bir fincan çay ya da bir bisküvi ya da bir...”

“Buna gerek yok” diyor öğretmenim, omzundaki sırt çantasının her iki sapını da öne doğru çekerek. “Tam ka-

¹⁶ Clive Staples Lewis: İrlandalı yazar.

¹⁷ İngiliz fizikçi, evrenbilimci, astronom, teorisyen, yazar.

pasite çalışmak için zihni berrak tutmayı tercih ederim.”

Annabel’le memnun olmuş bir şekilde bakıyoruz birbirimize. Bu hızla A seviyesi sınavlarımı Noel’den önce geçerim.

“Muhteşem” diyor Annabel. “yleyse başlamanız için sizi yalnız bırakayım.” Tabitha’nın başını öpüyor. “İkimizden *biri* yine altını kirletti gibi görünüyor ve bu, ben değilim.” Bana göz kırıp çıkarken salonun kapısını da sessizce kapatıyor.

28

Sihre en yakın olduğumuz yerin kitaplar olduğu söylenir.

Silindir şapkaları, tavşanları unutun gitsin. Bir kitabı açtığınızda, topyekûn bir dünya fışkırır dışarıya ve bu dünyanın ejderhalarla mı yoksa Viktorya dönemi yetimleri ya da büyücülerle mi dolu olduğunun hiçbir önemi yoktur. O anda kendinizi başka bir yerde, başka biri olarak bulursunuz.

Başka bir dünyaya taşınırsınız.

Ancak ders kitapları söz konusu olduğunda böyle olmaz.

Bir A seviyesi fizik ya da biyoloji kitabını açtığınızda hiçbir şey olmaz aslında. Periyodik tabloyu okuduğunuzda, aynen olduğunuz yerde, aynen kendiniz gibi kalırsınız.

Ancak hikâyeler sihirli silindir şapkalarsa ders kitapları da her şeyi değiştiren sihirli değneklerdir, çünkü ne kadar çok bilerseniz ve ne kadar çok şey öğrenirseniz, *gerçek hayat* da o kadar çok serilir önünüze.

Örneğin, ağaçlar sizin için artık sadece yeşil değildir; ağaçlar, yalnızca mavi ve kırmızı ışık dalgalarını kullanan

klorofil pigmenti içeren hücrelerle doludur artık sizin için.

Çilek basit bir meyve¹⁸ değilken, muz ve karpuz öyledir.

Tebeşir de sadece tahta tebeşiri değil; trilyonlarca mikroskobik plankton¹⁹ iskeleti fosilinden oluşan bir maddedir artık.

Rin'in bir zamanlar benim için yaptığı küçük origami çiçeklerden biri gibi, her yeni bilgiyle adım adım, dünya gözlerinizin önüne serilir.

Siz de aslında *her şeyin* sihir olduğunun farkına varırsınız.

Tek kelime etmeden odanın köşesine koşup bana ait koliyi çekip çıkarıyorum ortaya. Bu kolinin içinde bir sürü yepyeni, parlak, cildinde kat izi oluşmamış, naylonla kaplı ders kitabı var. Her birinin öğrenilmek ve kenarlarına not düşülmesi için yalvaran sayısız diyagram ve bilgiyle dolu yüzlerce parlak beyaz sayfası var.

Mutlulukla derin bir nefes alıyorum. Bu, ilk olarak sizin ayak izlerinizi bırakabileceğiniz karla kaplı bir alan görmeye benziyor.

"Ne ile başlamak istersiniz?" diyorum, üzerinde kelebek resimleri olan uçuk mavi bir kitabı koliden çıkarırken. "*Lepton* ve *kuarkın* ne olduğunu çok öğrenmek istiyorum. Siz biliyor musunuz?"

18 Tek pistilli, tek çiçekten meydana gelen meyveler "basit meyveler" olarak adlandırılır. (ç.n.)

19 Suda bulunan ve hareket yeteneği akıntıya bağımlı olan canlılara verilen genel addır.

“Eğitim bir serüvendir” diyor Bayan Hall kısa ve sert bir şekilde, kanepeye otururken. “Senin yerine bu yolculuğu ben yapamam.”

Bunu, ben bile daha iyi ifade edemezdim.

Dolayısıyla mutlu bir şekilde birkaç kitabı gözden geçirip şöyle diyorum:

“Bu kitap kuarkın, maddenin henüz ulaşılabilen en küçük temel parçacıklardan biri olduğunu ve elektrik yükünün elektronun üçte biri ya da üçte ikisi kadar olduğunu söylüyor.”

“Çok doğru.” diye onaylıyor söylediklerimi özel öğretmenim.

“Lepton da güçlü etkileşime girmeyen temel parçacıklardan biriymiş.”

“Gördün mü işte? Kendini nasıl hissediyorsun şimdi?”

“Biraz aklım karıştı.” diye itiraf ediyorum.

“Bana senin zeki bir kız olduğunu söylemişlerdi, Harry. Yanlış mı yönlendirildim?”

Kızarıyorum. Bu ana kadar ben de zeki bir kız olduğumu sanıyordum.

“Ha-hayır” diye kekeliyorum, başka bir ders kitabını elime alırken. “Notlarım çok yüksek, Bayan Hall. Hepsi A*.”

Teknoloji notumu söylemiyorum çünkü hiç kimse nesneleri ne kadar düzgün zımparalayabilip zımparalayamadığını önemsemez.

"Güzel" diyor Bayan Hall. "Çünkü bu süreç boyunca elinden tutmak zorunda kalmak beni son derece üzer. Ben bir *öğretmenim*, bebek bakıcısı değil."

Biraz daha kızarıyorum.

"Biliyorum." diyorum. Sesim istemediğim hâlde kızgın çıkıyor. "Benim de bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Öyleyse birbirimizi anlıyoruz demektir. Şimdi on altıncı bölümü oku. On dakika sonra seni bu konuda test edeceğim."

Fizik kitabını tekrar açıyorum. On altıncı bölüm, "Sönüm" olarak adlandırılan bir şeyden bahsediyor.

"Ama..." Karmaşık görünen bir sürü grafik ve *salınım denklemleri* ile ilgili bir şey var. "Sizce de bu biraz..."

Bayan Hall kaşlarını kaldırıyor. "Bunlarla baş edemeyeceksen Harry, bu kitapları bir tarafa bırakıp Yıl 11'i tekrarlayalım yeniden. Zihinsel olarak ilerlemeye hazır değilsen, sana bir çocukmuşsun gibi davranmaktan başka bir alternatif görmüyorum."

Hayatım boyunca bana bir sürü isim takıldı ama hiç kimse bana daha önce *zihinsel öğrenme yetersizliğim* olduğunu söylemedi.

"Hazırım." diyorum, çenemi hafifçe yukarı kaldırıp günlüğüme sevgiyle yazdığım tüm o ilginç bilgileri aklımdan geçirirken.

"Bizim burada, Amerika'da, *karakter* dediğimiz şey-

den noksansın gibime geliyor. Umarım sadece kötü bir ilk izlenim bırakıyorsundur.”

Çenemi tekrar aşağıya indiriyorum. “Özür dilerim.”

“İlerlemene senden başka hiçbir şey engel olamaz, Harry. Bunu unutma. Şimdi çalışmaya başla bakalım.”

29

İşte, sonraki dört saat içinde olan en önemli şeylerden birkaçı:

- Kuadratik bir polinomun diskriminantını bulmaya çalışıyorum.
- Polinomun ve diskriminantın ne olduğunu Google'da araştırmak zorunda kalıyorum.
- Emin olmak için kuadratiği de araştırıyorum.
- Bayan Hall bende çok az "ışık" gördüğünü söylüyor.
- Polinoma ne denildiğini unuttuğum için Google'da tekrar polinoma bakmak zorunda kalıyorum.

Nükleer füzyonla ilgili bir bölümü zar zor tamamladığım-
da, beynimi sodyum hidroksit içinde çözündükten sonra
bir miksera atılmış gibi hissediyordum.

Hiç de sandığım kadar zeki değilmişim.

Nihayet Bayan Hall, bu kadarlık bir başlangıcın yeterli

olduğunu söyleyip sırt çantasının iplerini sıkıştırıyor ve bir asker gibi ayaklarını yere vura vura yürüyerek gidiyor.

“Nasıl geçti?” diye soruyor Annabel, ben sürünerek merdivenlerden çıktıktan sonra koridorun ortasında durmuş gözümü ovuştururken.

Beynimdeki her bir hücre acıyor. Yeni öğrenmiş olduğum bir şey var: Aslında beyinde hiç sinir ucu bulunmamış ve bu yüzden de beyin fiziksel acı hissetmezmiş.

Şu anda, bu bilgiyi ciddi ciddi sorgulamaya başlamak üzereyim.

“Süper!” diyorum yere yuvarlanmadan esneyebileyim diye başımı kapının çerçevesine yaslarken.

Annabel banyoda yerde oturmuş, Tabitha’ya temiz bir tulum giydirmek için boğuşuyor. Bir ahtapotu bir çorabın içine sığdırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. *Her yerden* kollarla bacaklar fışkırıyor. “Sevdin mi Bayan Hall’u bari?”

“Çok.” diyorum, yere Annabel’in yanına oturup uyuklu bir hâlde yüzümü Tabitha’nın sıcak, toparlak yanağına yaslarken. Sonra da gözlerimi kapatıp musluktan damlayan suyun rahatlatıcı sesini dinliyorum.

Sıppp. Sıppp. Sıppp.

“Harriet?” Gözlerimi açıyorum. Annabel alnını kırıştırmış bana bakıyor. “Çok mu zordu? Eğer öyleyse, bana söylemen yeter. Bayan Hall’le konuşurum. Seni çok yormasını istemiyorum.”

Çok zor mu? Bu da ne demek oluyor şimdi? Kendi üvey annem bile bunu yapamayacağımı mı düşünüyor?

"Niye çok zor olsun ki?" diye mırıldanıyorum. "İllerle-meme benden başka hiçbir şey engel olamaz."

Annabel'in alnındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Peki."

"Gelecekteki hâlimiz, ancak geçmişteki hâlimizin olabileceğimizi düşündüğü kadar iyi olabilir."

"...Tamam." Annabel'in alnındaki kırıksıklık biraz daha derinleşiyor. "Bu, bana aslında pek bir anlam ifade etmiyor ama memnunsan sorun yok."

Tekrar gözlerimi kapatıyorum. "Harikulade notlar alacağım" diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde "Ve büyük bir başarıyla vereceğim sınavlarımı. Sadece... Bekleyin... Ve..."

Sıppp. Sıppp. Sıppp.

Uykuya dalmadan hemen önce duyduğunuz seslerin size farklı gelmeye başlaması komik. Damlayan banyo musluğu, bir uzay gemisi gibi geliyor bana.

Ya da bir helikopter.

Ya da parlak gökkuşağı rengine kocaman kanatları olan dev bir arı, giderek bana doğru yaklaşıp bacağıma konuyor ve titremeye...

"Harriet? Telefonuna bakacak mısın?"

Telefonum havalanıp cebimden uçmak üzereymiş gibime geliyor. Hemen telefonumu cebimden çıkarıp arayan

kim diye ekrana bile bakmadan kulağıma götürüyorum.

"Hııııı?" diyorum.

"Sana da hııııı" diyor telefonun diğer ucundaki sıcak bir ses. "Hatta sadece sesler çıkaracaksak *brrrrrrr* ve *baa-aaaa* da."

Yerden öyle çabucak zıplayarak doğruluyorum ki kalçamı havlu asacağına çarpıyorum. "*Ahhhhhhhhh!*" diye tiz bir sesle bağıyorum acıyla.

"Bu çok klasik oldu. *Grrrrrr* ya da *pnnnnnnnggg* ya da *dingovombatikan*'a ne dersin?"

"*Dingovombatikan* mı?" Gülümsüyorum. "Bu, kulağa bir çeşit küçük keseli bir hayvanmış gibi geliyor."

"Avustralyalıyım ben" diyerek bir kahkaha atıyor erkek arkadaşım. "Kafamda bizim oralara ait bir sürü hayal ürünü hayvan türü var. Örneğin bu söylediğim, kanguru kırması bir köpeğe benziyor."

Birden beynimdeki acı geçiyor ve beynimi iyi hissetmeye başlıyorum.

30

15 Temmuz

"Bir fikrim var."

Nick ve ben bizim evin yakınlarındaki oyun parkında bulunan dönergecin üzerine yan yana uzanmış, başımızın üzerinde hareket etmekte olan gökyüzünü ve ağaçların arasından bir görünüp bir kaybolan güneşi izliyorduk.

Ufak tefek öpüşmelerimizi saymazsak, yarım saatten fazla bir zamandır konuşmak da dâhil olmak üzere hiçbir şey yapmamıştık ve ben neredeyse uykuya dalmak üzereydim.

"Hııııı..." diye mırıldandım, başımı Nick'in omzuna koyup. "Öyleyse, gelecek nesiller bulup okusun diye bu fikrini bir kâğıda yazıp bahçeye gömmeliyiz."

Nick güldü. "Söyleyeyim mi yoksa ukalalık etmeye devam etmek mi istersin?"

"Ukalalık etmeye devam etmek istiyorum" dedim kesin bir şekilde, oturur pozisyona gelip elimi Nick'e uzattırken. "Merhaba. Ben Harriet Manners. Daha önce tanış-

mamış olduğumuz açık.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” diyerek sırttı Nick, beni bir kez daha öpmek için hafifçe doğrulurken. Sonra da geri uzanıp saçlarını karıştırdı. “Harriet Manners, sana şimdi altı tane pul vereceğim ve sonra da bir kâğıda bir şey yazıp bunu, üzerinde senin adresin olan bir zarfa koyacağım.”

“Tamam...”

“Sonra da olabildiğince hızla döndüreceğim bizi. İkimizden biri zarfın üzerine bir pul yapıştırmayı becerir becermez de zarfı alıp en yakın posta kutusuna koşacağım. Beni yakalayamazsan, bu mektubu postalayacağım. Sen kazanırsan, notu okuyabilirsin.”

Bunu kısacık tarttım kafamda.

Nick’in benden daha hızlı olduğu kesindi ama en yakın posta kutusunun nerede olduğunu bilmiyordu.

“Anlaştık” dedim, esneyip gözlerimi ovuştururken. “Ama niye altı pul?”

“Bekle ve gör.”

Birkaç saniye sonra niçin altı pul olduğunu anlamıştım.

Dönergeçle birlikte daireler çizerken, pullarımdan birini yanlışlıkla zarfın en az bir metre uzağına yere, bir diğerini bir papatyaya yapıştırdım. Üçüncü pulum bir şekilde dönergecin demirlerine yapışmıştı zaten.

Nick nasıl becerdiyse pullarından birini burnuna yapıştırmıştı.

Zarfı her ıskaladığımızda, ikimiz de daha çok kahkahalara boğuluyorduk. Her öpüşmemiz de daha baş döndürücü oluyordu. Bu; dünya kıkırdayan, öpüşen ve dönen bir karaltı hâlini alana kadar devam etti.

Sonunda, her ikimizin de birer pulu kaldığında, gülmeyi kestim. Bu son pulu o zarfa yapıştırmak zorundaydım.

Dolayısıyla yutkunup gülmekten gözlerimden gelen yaşları sildim ve birkaç derin nefes aldım.

Sonra da son pulumu zarfa yapıştırmak için elimi uzattım.

“Çok geç!” diye bağırdı Nick, ben gözlerimi tekrar açarken. “Ben yapıştırdım, Manners!” Sonra da zarfı tuttuğu elini havaya kaldırıp hâlâ dönmekte olan dönergeçten atladı.

Ben de peşi sıra atladım.

Ancak, bir çalılığın içinde buldum kendimi.

İstikrarsız vestibüler sistemim -iç kulağın üst kısmı- yüzünden yer, olması gereken yerde değildi çünkü.

Bu arada, Nick de yan tarafımdaki çimenlerin üzerine sırt üstü düşmüştü.

Ufak bir nara atıp yere doğru eğildim ve kocaman bir öpücük kondurdum dudağına. “İSTE!” diye bağırmıştım, zarfı Nick’in elinden kapıp yırtarak açmaya çalışırken.

"Hiç sanmam." diyerek sırttı, zıplayıp ayağa kalktı Nick. Bir kolunu belime dolayıp zarfı geri aldı benden. Sonra da zikzak çizerek posta kutusuna doğru koşmaya başladı.

Birkaç saniye sonra ben de arkasından yalpalayarak koşmaya başladım.

Sonra da ikimiz birlikte yalpalaya yalpalaya yolun sonuna doğru koştuk. Kıkırdıyor, birbirimizin tişörtlerinden çekştiriyor, ağaç gövdelerine tutunuyor ve zarf için her mücadeleye giriştiğimizde öpüşüyorduk.

En sonunda Nick beni, hiç zorlanmadan kaldırdı ve yüksek bir duvarın üstüne oturttu.

Tünemiş bir kuşa benziyordum.

Ya da cidden hantal bir kediye.

"Hey!" diye bağırdım, Nick zarfı elimden çekip alıp yolun sonundaki posta kutusuna doğru depar atmaya başlarken. "Bu hiç adil değil!"

"Elbette adil" diye seslendi bana. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

Sonra da zarfı öpüp gösterişli bir hareketle posta kutusuna attı.

Üç gün beklemek zorunda kaldım.

Üç gün boyunca kapının önünde avare avare dolandım, mektup yanlışlıkla paspasın altına girmişse diye kapı-

mızın önündeki paspası kaldırıp durdum.

Sonunda, buruşmuş ve çimen lekesi olmuş mektup geldi.

Yal Daha hızlı olduğumu söylemiştim sana
AÇxx

31

Nick'e her şeyi anlatıyorum.

Şey, tam olarak *her şeyi* değil, tabii.

O kadar çıldırmadım.

Olup bitenlerin dikkatli bir şekilde düzenlenmiş hâllerini aktarıyorum ona. Ya da -Annabel'in deyimiyle- *gerçekleri tam olarak açıklamıyorum*.

Örneğin, özel öğretmenimin benim aptal olduğumu düşündüğünü ve aslında haklı da olabileceğini ya da hiç arkadaş edinemediğimi, canım çok sıkıldığı ve çok yalnız olduğum için dolabıma bir çift göz çizip dolabımla konuşmaya kalkıştığımı anlatmıyorum.

Hugo'nun, Toby'nin benim yerimi almasına çoktan izin vermiş gibi görüldüğünü de söylemiyorum.

Nat'in aynen bana benzeyen, *Jessica* adında yeni bir en iyi arkadaş bulmasının sadece beş saat aldığını ya da daha şimdiden birlikte kahve içmiş olduklarını da anlatmıyorum Nick'e.

Annabel söylediklerimi duymasın diye kendimi yatak

odama kilitleyip işlerin pek de planlandığı gibi gitmediğini anlatıyorum Nick'e sadece.

Konuştukça sesimin daha da yükseldiğini, daha da gergin çıktığını ve nefes alıp verişimin giderek hızlandığını hissedebiliyorum.

"Dur bir saniye. Ne kadar *uzaktasın* ki?" diye araya giriyor Nick.

"Bir buçuk saat." diyorum.

"O kadar da uzakta değilsin, Harriet. Aya taşınmadın ya. Yanına geleceğim. Abartacak bir şey yok bunda."

Nick'le ilgili en sevdiğim şey bu işte. Onun soğukkanlılığını seviyorum. Onun beyni düz ve istikrarlı bir şekilde ilerlerken benimkinin sarmallar çizerek kontrolden çıkması hoşuma gidiyor. Sanki ben fırtınada dalgalar ve akıntı tarafından savrulan küçük bir kılavuz tekneyim ve o da çekmesi için demirlendiğim büyük gemi.

Nefes alıp verişim yavaşlamaya başlıyor. "Cidden mi? Gelecek misin?"

"Elbette geleceğim."

"Yarın gelecek misin?"

"Yarın ne var ki?"

Mideme bir şey oturuyor. "Nick, yarın benim do..."

Nick bir kahkaha atıyor. "Doğum günün. Biliyorum. Son iki aydır hatırlatıyorsun zaten. Doğum gününü telefonumun takvimine de kaydettiğinden eminim. Hem de

üç kez."

Aslında, Nick'in telefonuna bir de alarm kurdum, ne olur ne olmaz diye.

"Sadece bir kez on altı yaşına gireceğim, Nick. Senin on altıncı doğum gününün fi tarihinde kalmış olması, herkesin de bu konuda kayıtsız olduğu anlamına gelmez."

"Sadece on yedi yaşındayım, Harriet. On altıncı doğum günümü gayet net hatırlayabiliyorum."

"Elbette hatırlıyorsundur. Muhtemelen bunu bir kaya parçasıyla başka bir kayaya kazımışsındır."

İkimiz de kahkahalarla gülmeye başlıyoruz.

"Biliyor musun hesapladım da Merkür'de yaşıyor olsam, yarın altmış altı yaşına giriyor olurdum. Venüs'te yirmi altı, Satürn'de de bir altı ay daha büyük olurdum. Ama yarın sadece on altı yaşına gireceğim, çünkü *bu* gezegendeyim."

"Sen söz konusu olunca" diyor Nick, "Bu, bazen şüpheli bir durum hâlini alıyor."

Nick göremese de telefona dilimi çıkarıyorum. "Neyse, yarın gelebilecek misin?"

"Elbette. Versace'de bir şovum var ama beşe kadar işim bitmiş olur. Dolayısıyla da bir trene atlayıp yedide yanında olurum sanırım."

"Öyleyse gerçekten romantik bir akşam geçirebiliriz" diyorum umutla, cebimden HNRNYP'yi çıkarıp bakarken.

"Aaaaa, piknik yapabilir miyiz? Bir meşe ağacının altında? Bir mısır tarlasında? Meltem esen, güneş ışığının tam yüzümüze vurduğu, bir kumrunun kanatlarını açıp öttüğü ve..."

"Elbette" diyerek sırtıyor Nick. "Doğum günü meşeleri, mısırları, meltemi, güneş ışığı ve kanatlarını açmış ötmekte olan bir doğum günü kumrusu. Oldu bil."

"Peki ya pasta? Doğum günü pastası da olacak mı?"

"Evet, Marie Antoinette. Pasta da olacak."

Bu, bir tarla bulmak için sadece yirmi dört saat kadar zamanım olduğu anlamına gelse de öyle bir gülümsüyorum ki eminim Nick gülümsediğimi anlamıştır. Buralarda bir tarla olduğundan pek emin değilim doğrusu. Bir marketin otoparkı ve birazcık şaşkın görünen bir güvercinle idare etmek zorunda kalabiliriz.

Heyecanla zıplıyorum. Her şey yine mükemmel görünmeye başlıyor. "Öyleyse, yarın yedide Greenway İstasyonu'nda buluşuyoruz, ha?" diye bağıryorum tiz bir sesle.

"Hiç şüphen olmasın."

Sonra da Amerika'da kutlayacağım romantik doğum günüm için yeni planlarımı yazmaya koyuluyorum ciddi-
yetle.

32

İşte, on altıncı doğum günüm için hazırladığım yeni planlarım:

- Kuşlar ötüp güneş parıldarken ve yapraklar hışırdarken Amerika'da gözlerini aç.
- Sevdiklerinden gelen coşkulu mesajları oku.
- Artık yasal olarak bir mobilet ya da hafif motorlu bir taşıt kullanabilecek, bir sendikaya üye olabilecek ya da milli piyango bileti satın alabilecek bir yetişkin olduğun gerçeğini düşün.
- Bunlardan hiçbirini yapma.
- Bugün tamamen farklı gelen dünyayı görmek için perdeleri büyük bir sevinçle aç.
- Anne babanın bugünün ne olduğunu tamamen unutmuş gibi davranacaklarını görmek için merdivenlerden zıplayarak alt kata in.
- Zıplayarak ayağa kalkıp SÜRPRİZ diye bağırıdıktan sonra kocaman, pahalı ve çok ince düşünülmüş bir

hediyeyi bana uzattıklarında şaşırmış gibi yap.

- Gün boyunca, bu ince düşünülmüş hediyeyle eğlenceli şeyler yap.
- Nick'le Dünyanın En Romantik Doğum Günü Akşamını (DERDGA) geçir.

Her şey mükemmel başlıyor.

Şafak sökerken gözlerimi açıyorum. Kuşlar ötüşüyor. Güneş parlıyor. Yapraklar hışırdıyor. Gülümseyip kalemi mi çıkarıyorum ve listemde bunların üzerine düzgün birer çizgi çiziyorum.

Telefonuma dört mesaj gelmiş bile:

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, ÇİLLİM! Bu gece için sabırsızlanıyorum. AÇ xxx

O tanjobi omedetogozaimasu!! Bu özellikli günde sana çok sevgiler, Harry-chan! Rin. xxxx

BUGÜN DOĞUM GÜNÜNNNN! Sonra arayacağım. SENİ SEVİYORUM SENİ SEVİYORUM OLEYYYYY!!
Nat oxoxoxo

Nice on altıncı yaş dönümlerin olsun, Harriet Manners. Sana bir öpücük yollayacaktık ama yine

yanlış bir fikre kapılmanı istemiyoruz.

Hugo ve Toby.

★

Mutlu bir şekilde geriniyorum ve listedeki bir sonraki maddenin üzerine de bir çizgi çekiyorum. Sonra, artık bir mobillet ya da hafif motorlu bir araç kullanabileceğimi düşünüp bunları yapmaya yeltenmiyorum. Dolayısıyla bu maddeleri de çiziyorum.

Sonra da perdeleri açıyorum.

"Günaydın!" diye bağıryorum dışarıdaki küçük kıza. "Ne muhteşem bir gün, değil mi?"

Bir çalılığa sıkışmış olan bir cips paketini bir çubukla dürtmeye ara verip "Ha?" diyor küçük kız.

"Umarım güzel bir sabah geçirirsin!"

"Tuhaf şey." deyip sopayla cips paketini dürtmeye devam ediyor ama ben ona gülümsüyorum yine de.

Sonra, listemdeki beşinci maddenin üzerini de çiziyorum sevinçle.

En sonunda da sabahlığımı üzerime geçirip merdivenlerden zıplayarak alt kata iniyorum. Anne babam, aynen düşündüğüm gibi, oturmuş birbirlerine somurtuyorlar.

PAT diye neşeyle açıyorum kapıyı.

Kız kardeşim hemen ağlamaya başlıyor. Anlaşılan o

da işin içinde.

"*Harriet*" diyor Annabel, *hişşşş* diyerek Tabby'yi kucağına alırken. "Cidden gerekli miydi şimdi bu?"

Herkese gülümseyip mutfak masasındaki yerimi alıyorum. "Muhtemelen değildi" diyorum lakayt bir şekilde. "*Çok sıkıcı bir gün. Hiç önemli bir gün değil.* Hatta, niye uyanma zahmetine girdik ki?"

Sonra, kafamda bir tekme indiriyorum kendime. *Kes sunu, Harriet. Her şeyi mahvedeceksin.*

Babam kravatını bağlarken uykulu gözlerle bana bakıyor. "Şu Amerikan kahvaltılık gevreklerinden mi yiyorsun sen, Harriet? O kadar E numaralı katkı maddesini kaldırabilecek bir bünyen olduğundan emin değilim."

İyimser bir şekilde Annabel'e bakıyorum. Şimdi o da gerçekten aksi bir şey söyleyecek. Bunu hissedebiliyorum.

"Tereyağı sürmek için kullandığın bıçağı dünkü gibi masaya bırakma, Richard. Lavaboya koy."

İşte.

"Bu sabah bir bıçağa ihtiyacım yok zaten, değil mi? Ortada tereyağı yok da. Yiyecek *herhangi bir şey* var mı buralarda?"

"Buzdolabında bir parça pizza var."

"Ta şehirdeki işime gitmek için yola çıkmak üzereyim ve sen benden kahvaltı niyetine bayat bir parça pizza yememi istiyorsun, öyle mi?"

"Mutfak dolabında bir kutu kokteyl sosis var."

"İşe giderken trende *bir kutu kokteyl sosis* yememi mi istiyorsun?"

"Ya da plastik görünümlü bir parça peynir ye."

"İşe bir parça *plastik görünümlü peynir* mi götürmemi istiyorsun?"

"Hayır, Richard" diyor Annabel, başını ellerinin arasına alırken. "Senden istediğim şey, söylediğim her şeyi tekrarlamayıp bebek yüzünden bütün gece ayakta olduğumu ve alışveriş yapmaya zaman bulamadığımı anlaman. Alışverişi sen yapar mısın?"

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Doğrusu, işi biraz fazla ileriye götürüyorlar. *Bu kadar* sıkıcı olmaya gerek yok.

"Pekâlâ" diye araya giriyorum, bir hediyeyi kabul eder gibi ellerimi masanın üzerine koyarken. "Bugün ne yapacağım konusunda *hiçbir fikrim* yok. *Hem de hiç.*"

"Elbette var" diyor Annabel, Tabitha mama önlüğüne kusarken. "Bayan Hall gelecek. Dersin var."

"İşe geç kalacağım" diyor babam, takım elbisesinin ceketini alırken. "Kahvemiz var mı yoksa kahveyi de istasyonda mı içmeliyim?"

"İstasyonda iç." diyor Annabel, babama bakmadan.

"Aman ne güzel!" deyip Annabel'e kaşlarını çatarak bakıyor babam ve benim başımın üzerine bir öpücük kon-

duruyor. "İyi günler, canım. Eğer *açlıktan* ölmezsem ya da Manhattan'ın orta yerine yığılıp kalmış bir deri bir kemik bedenim bilim adamları tarafından dürtülmüyor olursa iş-ten çıkıp bir tek attıktan sonra geri döneceğim."

Ve -ben daha tek kelime edemeden- kapıyı gürültülü bir şekilde çarparak evden çıkıyor babam.

Gözlerimi Annabel'e dikip bakıyorum.

"*Sakın*" diyor yumuşak bir şekilde. "Harriet, *sakın*. Hiç havamda değilim. Çantamda yirmi dolar var. Lütfen gidip yiyecek bir şeyler al kendine onunla."

"Ama..."

"Harriet, *lütfe*n."

"Düşünmüştüm ki..."

"Harriet."

"Annabel..."

"Hemen!"

Dolayısıyla marketin önündeki kaldırımın kenarına oturup tek başıma küçük bir doğum günü pastası yiyorum.

Hazırladıkları şov böyle olduğuna göre, bana verecekleri hediye *büyüleyici* olmalı. Beklenmedik duygular için yanımda bir mendil bulundursam iyi olacak.

Bayan Hall da işin içinde gibi görünüyor.

"Pekâlâ" diyor yatak odama kapandığımızda. "Dün seni zorlamadım. Sanırım bugün cebirle kendini bana gös-

termenin zamanı.”

Tüm A seviyesi derslerim arasında cebir, listemin en alt sırasında. Doğum günümü en azından Scrabble oynatarak geçiririz diye umuyordum. “Bugün cebir mi istiyorsunuz!?” diyorum dehşet içinde.

Bayan Hall kaşlarını çatıyor. “Bir sorun mu var?”

Annabel, Bayan Hall’e bugünün niçin özel olduğunu söylemiş *olmalı*. Bu da şu anlama gelir ki...

Aaa.

Tabii ya. Anne babam beni yatak odamda tutarak ayakaltında dolaşmamamı sağlamak istiyorlar, çünkü devasa bir ağaç ev inşa etmek ya da gökkuşağındaki renklerin sırasıyla dizilmiş binlerce renkli pastayla evi doldurmak gibi *sıra dışı* bir şey yapıyorlar.

Bahse girerim ki babam işe değil, yasal olarak kullanmaya hak kazandığım, daha önce konuştuğumuz gibi, sarı renkli scooter’ımı almaya gitti.

Ya da -daha az heyecan verici olsa da- hafif motorlu taşıtımı almaya gitti.

“Tamam...” diyorum, Bayan Hall’e abartılı bir şekilde göz kırıp parmaklarımla havada tırnak işareti yaparken. “Hadi *cebir çalışalım*.”

Bayan Hall havadaki parmaklarıma bakarken bir sessizlik oluyor.

“Harry, eğer eğitime hak ettiği saygıyı göstermeye-

ceksen sıra dışı yeteneklerimi başka bir yerde başka biri için kullanabilirim."

"Eğitime saygı göstereceğim" diyorum, kendimi biraz dışlanmış hissederek. "Elbette göstereceğim."

"Güzel" diye hırılıyor Bayan Hall. "Çünkü bir yeni yetme bana işimi nasıl yapacağımı söylesin diye burada değilim. Açık mı bu?"

"Evet." diyorum uysalca.

"Ancak güçlü olmamıza izin verdiğimiz ölçüde güçlüyüzdür" diyor düz bir şekilde. "Ve Harry, neredeyse hiç bana söylenildiği kadar kayda değer olmadığından kuşlanıyorum."

Ürküyorum.

Şu doğum günü hediyesi gerçekten iyi bir şey olsa iyi olur.

Bayan Hall koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapıyor. "Şimdi vakit kaybetmeyi bırakıp ileri düzey daire teoremlerine çalışalım, tamam mı?"

Dolayısıyla sonraki sekiz saat boyunca aynen böyle yapıyorum.

33

Bayan Hall sonunda gittiğinde, heyecan seviyem tehlikeli derecede yüksek.

Bunun *şimdiye kadarki* en güzel doğum günüm olacağı şüphesiz.

Merdivenlerin başında pusuda bekliyorum ama aşağıdan neredeyse hemen hemen hiç ses gelmiyor. Ancak iyice kulak kabarttığımda, anne babamın ateşli fısıldaşmalarını duyabiliyorum. "Umarım Harriet'in hoşuna gider" "Sence de *havalara* uçmayacak mı?" ve "Bu kutuya bir scooter'la bir köpek yavrusu sığmaz!" gibi şeyler çalınıyor kulağıma.

Bu sessizliğe bakılırsa henüz hazır değiller. Dolayısıyla ben de kalan zamanın çoğunu DERDGA'ya hazırlanarak geçiriyorum.

Önce duşa girip bacaklarımı tıraş etmeye çalışıyorum ama pek de başarılı olduğum söylenemez doğrusu. Duştan çıkınca da tüm vücuduma Annabel'in en iyi parfümünden sıkıyorum. Kurulanırken havlunun buram buram Chanel kokmaya başladığını fark ediyor, saçımı dikkatli bir

şekilde topuz yapıyor ve en sevdiğim elbisemi giyiyorum.

En sevdiğim elbisem dediğime bakmayın. Aslında bu, sahip olduğum tek elbise.

Üzerinde küçük beyaz kalpler olan bu kırmızı elbiseyi, “davet edileceğimiz tüm altıncı yapı ve kolej partilerinde” giymem için bu yaz Nat verdi bana. Partilerden nefret ettiğimi unutmış olduğu belliydi ama en iyi arkadaşlık adına kabul etmiştim bu elbiseyi.

Yaşama sevinciyle dolup taşarak Annabel’in makyaj kutusuna saldırıyor; kırmızı bir ruj, biraz pudra ve rimel sürüyorum. Gerçi, sürmeye yeltendiğim rimelin ancak birazını gerçekten kirpiklerime sürmeyi becerebiliyorum.

Sonra da bir boy aynasının önünde durup aynadaki yabancıya bakıyorum.

Aslında, hâlâ kendim gibi görünüyorum ama bir şekilde *farklıyım*. Winnie the Pooh tişörtlü kız gitmiş ve onun yerini on altı yaşında, elbiseli bir kız almış.

Sofistike, göz alıcı bir kız.

Aynaya doğru eğiliyorum biraz. Kaşlarıma rimel bulamış.

Olsun, doğru yoldayım.

Nat beni görse, benimle çok gurur duyardı.

Kırmızının üzerine serpiştirilmiş beyaz kalpler romantik bir boğa güreşçisinin pelerini gibi bir daire hâlinde halıvalansın diye etrafımda şöyle bir dönüyorum. Sonra da

neşeyle zıplayarak merdivenlerden aşağı kata iniyorum.

“Baba?” diyorum, yıldırım gibi hole girerken. “Tabitha? Annabel? Büyük sürprizim için ha...”

Mutfak aynen sabah bıraktığım gibi duruyor. Boş çay fincanları hâlâ ortalıkta ve jaluziler hâlâ yarı kapalı. Fırının kapağı açık ve hafif bir yanık kokusu geliyor. Babamın sabah sinirle itmiş olduğu sandalye aynen olduğu gibi duruyor.

Salona geçiyorum.

Perdeler kapalı. Annabel kanepede derin bir uykuya dalmış. Bir kolu kanepeden aşağı doğru sarkmış, ağzı açık, sarı saçları yüzüne düşmüş, kazağı yukarı doğru toplanmış. Tabitha da minicik ellerini yüzü hizasında kenetlemiş, aynen Annabel gibi kendinden geçmiş bir şekilde onun göğsünde yatıyor.

Odaya göz gezdiriyorum. Ne bir çiçek ne de küçük kekler var. Bir ağaç evden ya da kimya setinden eser bile yok ortalıkta. Bir scooter ya da yavru köpek de yok. Hiçbir yerde bir parça bile olsun paket kâğıdı yok. Ne bant ne de makas var.

Hiçbir şey yok.

Kapıya doğru bakıyorum. Babamın ceketi askıda değil.

Sonunda kafama dank ediyor.

Aptal, yavaş işleyen beynimin bunu kavramasını sağlamaya çalışırken kapının çerçevesine yaslanmak zorun-

da kalıyorum. Bu, tamamen akıl almaz bir şey olmasaydı bunu daha önce anlardım.

Bu, özenle hazırlanmış bir hile değil. Bu, dünyanın en dikkatli planlanmış, epik sürprizi değil.

On altıncı doğum günümde saat akşamın altı buçuğu ve ailem beni unutmuş gibi yapmıyor.

Gerçekten *unutmuşlar*.

34

İstatistiksel olarak doğum gününüzün belirli bir güne denk gelme olasılığı 1/365'tir.

Dünya nüfusu 7.046 milyar olduğuna göre, bugün yaklaşık olarak 19.304.109 kişinin doğum günü. İnsanlar dünyanın dört bir tarafında doğum günlerini kutluyorlar bugün.

Rusya'da ve Macaristan'da kulakları çekiliyor.

Kuzey Almanya'da başlarından aşağıya un dökülüyor.

Kanada'da burunlarına tereyağı sürülüyor.

Venezuela'da yüzleri pastaya batırılıyor.

İskoçya'da popolarına defalarca şaplak atılıyor.

Ben yine de dünyanın herhangi bir yerinde kutlanan ve hafif şiddet içeren bu on dokuz milyon doğum gününden *herhangi birini*, kendimi dünyanın yanlış ucunda bulunan bir geri zekâlı gibi hissetmeme neden olan özel öğretmenimle yatak odamda oturup *cebiri* çalışmaya tercih ederdim doğrusu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde evden çıkıp sızlayan bir

kalple tren istasyonuna doğru hızla yürüyorum.

Şimdi bunu düşünemeyeceğim. On altıncı doğum günümün bitmesine sadece beş buçuk saat kaldı.

Bu saatlerin özel geçmesini sağlamaya odaklanmalıyım şimdi.

Greenway İstasyonu hiç de beklediğim gibi değil. Tuğladan yapılmış büyük bir binaya, takım elbiseli insanlara ve eğer gerçekten uzağında durmazsanız üniformalı birinin size bağıracağı elektrikli raylara alışığım ben.

Burada, yürüyerek geçebileceğiniz bir çift metal rayın yanında küçük bir tahta kulübe var. Sadece bir bank, bir bilet makinesi ve mantar bir panoya iştirilmiş olan plastik bir sefer tarifi var.

Ve istasyon bomboş.

Oturup olabildiğince yavaş nefes alıp vermeye çalışıyorum. Yeni adım atmış olduğum yetişkinliğim buruş buruş olmasın diye de elbisemi düzeltiyorum.

Sonra bekliyorum.

Bekliyorum.

Sonunda, küçük bir zil çalmaya ve tahta bariyerler kapanmaya başlıyor. Bariyerlerin arkasındaki siyah bir araba yavaşlayıp duruyor. Sanki eski bir kovboy filminden fırlamış gibi görünen gümüş renkli, çift katlı kocaman bir tren yaklaşmaya başlıyor uzaktan.

Kalp ortalama olarak günde 100.000 kez atar ama

benimki bu işten bir anda kurtulmaya karar veriyor birden. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bu, sanki upuzun tek bir atışmış gibi geliyor bana.

Muazzam bir yavaşlıkla tren duruyor ve kapılar açılıyor.

Ayağa kalkıp ellerimi sıkıca kenetliyorum birbirine.

Trenden ufak tefek yaşlı bir bayan inip eteğini düzeltiyor ve çıkışa doğru yürümeye başlıyor.

Sonra kapılar kapanıyor ve tren hareket etmeye başlıyor.

Beynim durmuş bir şekilde sırt çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Saat 19.02'yi gösteriyor. Telefonum çalıyor sonra.

"Alo?"

"Neredesin?" diyor Nick, ben onu görebilmek için çevreme bakınırken. "Saklandın mı? Alışveriş merkezine çıkan merdivenleri kontrol ettim ama oradasın gibi görünmüyor."

"Merdivenler mi?" Kulaklarım işitmez oluyor birden. "Alışveriş merkezi mi?"

"Evet, bir çeşit kahve dükkânı da görüyorum. Oradan şekerli çörek mi alıyorsun yoksa? Pasta getirirsin sanmıştım."

Boş perona bakıyorum. Bariyerler tekrar kalkmış ve biraz önce durmuş olan araba yavaşça ilerliyor.

"Nick, Greenway'de hiç alışveriş merkezi yok."

"Ne diyorsun sen, Allah aşkına?" diyerek gülüyor. "Hani bir levha var ya, üzerinde..." Sonra duruyor. "Greenway mi dedin sen?"

Midem tepetaklak oluyor. "Greenway. Greenway İstasyonu."

"Greenway İstasyonu mu?" Bir sessizlik oluyor ve sonra "Harriet, ben Greenways İstasyonu'ndayım." diyor Nick.

Hayır. Hayır. Hayır, hayır hayır hayır **HAYIR**.

Böyle bir şey olamaz.

"Sonunda s yok." diyorum çok derinlerden geliyor-muş gibi çıkan kısık bir sesle.

"Bana sonunda bir s varmış gibi gelmişti."

"Ama..." Beynim, çizik bir CD gibi fırıl fırıl dönüyor. *Tırk. Tırk. Tırk.* "Nick, anlayamıyorum. Sana bir harita gönderdim e-postayla. Tarif de ettim. Tren sefer listesini de gönderdim. Bölgenin tarihini anlatan detaylı bir e-posta gönderdim. Buraya gelmek için ihtiyaç duyacağın *her şey* vardı elinde."

"Benim..." Uzun bir sessizlik oluyor. "Onlara bakacak zamanım olmadı, Harriet. Bir işten bir diğerine koşturup duruyordum ve gideceğim yeri bildiğimi sanıyordum. Çok üzgünüm."

Gözlerimi kapatıp, "Peki, sen neredesin?" demeyi becerebiliyorum.

"Bir saniye. Haritaya bakıyorum." Bir sessizlik oluyor.

Sonra *aghhhh* diye bir ses çıkarıyor Nick. "Yanlış yönde iki buçuk saatlik bir mesafedeyim. Bu tren yolculuğunun gereğinden fazla uzun sürdüğünü *düşünmüştüm* zaten," diyor.

Yanlış yönde iki buçuk saatlik bir mesafede. Bu, Nick'in benden dört saatlik bir mesafe kadar uzak olduğu anlamına geliyor. Üstelik buna aktarma süreleri de dâhil değil.

Paniklemeye başladığımı hissedebiliyorum. "Ama..." Yutkunuyorum. "Başka bir trene binersin belki, ha? Belki şimdi yola çıkarsan gece yarısından önce burada olabilirsin ve biz..."

"Harriet" diyor Nick yavaşça. "Son tren on bir buçukta ve benim yarın sabah yedide yine provam var."

"Ama bugün benim doğum günüm."

Bunun kulağa çok acıklı geldiğini biliyorum ama bu, tutunmak için elimde kalan son şey.

"Biliyorum" diyor Nick, harap olmuş bir sesle. "Her şeyi böylesine berbat ettiğime inanamıyorum."

"Bugün benim DOĞUM GÜNÜM."

Sesim giderek yükseliyor ve daha öfkeli çıkmaya başlıyor. Peronun diğer ucunda bulunan bir sokak köpeği, kaçmadan önce dönüp bana bakıyor endişeli bir şekilde.

"Harriet, *biliyorum*. Cehennemin dibinde bir yerde, New York'tan iki buçuk saat uzaklıkta, elimde trende şişirmiş olduğum ve trenin kapısından zar zor inmeme neden

olan on altı mor balon ve on altı küçük pastayla duruyorum. İnan bana, ben de orada olmak istiyorum. Mary Poppins gibi uçabiliyor olsam çoktan yola çıkmış olurum bile.”

Aptalca rimellenmiş kirpiklerimin arasından üzerimdeki aptal kalpli elbiseye, kılsız aptal bacaklarıma ve aptal parmak arası mor terliklerime bakıyorum. Sonra da elimi havaya kaldırıp aptalca bir topuz yapılmış olan aptal saçlarıma dokunuyorum.

Bunların hiçbirini yapmayıp aynen olduğum gibi kalmalıydım: Saçlarım kabarmış olmalıydı ve üzerimde de on bir yaşında bir çocuğa yönelik hazırlanmış kıyafetlerim olmalıydı.

O zaman en azından doğum günümde kendimi bir hiç gibi hissederek bir peronda yalnız başıma durmuyordum.

Cebimden doğum günü planımı çekip çıkarıyorum. Bugün, herhangi bir başka maddenin üzerini çizmeyeceğimden eminim.

“Gitmem lazım.” diyorum usulca, doğum günü planımı ortadan ikiye yırtıp elimden yere düşürürken. İki parça kâğıt birkaç saniye yerde kaldıktan sonra, rüzgâr bu kâğıt parçacıklarını rayların üzerine uçuruyor.

“Hayır, Harriet, dinle. Yarın bir şeyler yapabiliriz. Doğru trene bineceğim ve...”

"Gitmem lazım." diyorum tekrar.

Sonra da Nick tek bir kelime bile edemedi telefonu kapatıyorum.

35

Her zaman en sevdiğim bilgilerden biri şu olmuştur:

Aslında atomlar asla birbirine dokunmaz.

Her bir atom, parçacıklarında oluşan elektromanyetik itme kuvveti nedeniyle çevresindeki diğer atomlardan gözle görülemeyecek kadar az bir uzaklıkta bulunur.

Bu, *her şeyin* atomlardan oluştuğunu fark edene kadar size çok bir şey ifade etmez aslında. Bu, şu anlama gelir: Tuttuğunuzu düşündüğünüz bir kalem aslında tutmuyorsunuzdur. Kalem, hafifçe havada duruyordur parmaklarınız arasında. Üzerinde oturduğunuzu düşündüğünüz o sandalyeye de oturmuyorsunuzdur aslında. Sandalyenin üzerinde bir yerlerde havada duruyorsunuzdur.

Doğrusu, artık bu gerçeğe inandığımdan emin değilim.

Eve doğru yürürken, ayaklarım gayet yere değiyor. Elektromanyetik olarak hiçbir yerin üzerinde havada durmu-

yorum.

Ayaklarımı yere vura vura merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

"Harriet?" Annabel kapının ağzında duruyor. "İyi misin?"

Yavaşça arkama dönüyorum.

Babam sırtarak Annabel'in yanında bitiveriyor. "Bu sabah çok huysuzluk ettiğim için özür dilerim, fındığım. Benim gibi bir dâhi için bile iş umduğumdan bir parça daha zor. Ama eve gelirken alışveriş yaptım. *Bak.*"

Babam gururla alışverişe çıktıklarında babamın aldığı tür şeylerle dolu olan beş poşeti işaret ediyor. Poşetlerde bir sürü çoklu bisküvi paketleri, kocaman kola şişeleri, gereksiz derecede büyük tuvalet kâğıdı ruloları var. Hepsisi de çok büyük.

Önce babamın işaret ettiği poşetlere, sonra da babama bakıyorum.

"Ve *bak*" diyor babam, bana doğru zıplayarak. "Geç kalmış bir hoş geldin hediyesi olarak işten ne verdiler bana!" Bileğini öne doğru uzatıyor. Bileğinde siyah, kalın, lastik bir bileklik var. "Bu bir *PowerBand*." diyor babam. Gösterdiği bilekliğe göz ucuyla bakıyorum. "Bana ne kadar güç kullandığımı gösteriyor bu!" Sonra, bu bandın yan tarafında bulunan bir düğmeye basıyor. Yeşil rakamlar parlıyor. "Bugün 2.354 güç kullanmışım!"

"Güç, evrensel olarak kabul gören bir enerji ölçü birimi değildir, Richard" diyor Annabel. "Tabii HeMan değilsen."

"Belki de öyleyimdir, Bel." diyor babam, kaşlarını oynatıp sonra da pazısını öperken. Kolunu başının üzerinde çılgınca sallayıp tekrar düğmeye basıyor. "Sadece elimi sallayarak beş güç daha harcadım!"

"Cidden mi?" diyor Annabel, gözlerini yuvarlayarak.

"Annabel, yardımcı olabileceğim bir iş var mı? Ütü mesela?" Sağ eliyle ütü yapar gibi abartılı hareketler yapıyor. "Çitleri boyasam? Ya da yönetilmesini istediğin bir orkestra var mı?"

Annabel iç geçiriyor. "Uyuması için Tabitha'yı sallayabilirsin. Kol hareketiyle güç tüketimin için nasıl bu?"

"Mükemmel!" diyor babam ve Tabby'nin arabasını o kadar enerjik bir şekilde sallamaya başlıyor ki Tabby anında ağlamaya başlıyor.

Merdivenlerden yukarıya çıkmaya başlıyorum.

"Harriet, *neyin* var?" diyor Annabel, merdivenin tırabzanını tutarak. "Bayan Hall'le bir şey mi oldu?"

Yavaşça onlara doğru dönüyorum.

"Baba?" diyorum. "O şey başka ne yapıyor?"

"Şey" diyor gururla bilekliğine bakarak, "Düğmeye üç kez basarsan kaç saat kazandığını, sonra kalorileri ve mesafeyi gösteriyor. Beş kez basarsan da normal bir saat

gibi zamanı gösteriyor.”

Düğmeye beş kez basıp kolunu bana doğru uzatıyor.

“Tarihi de gösteriyor mu?”

Babam kaşlarını çatıyor. “Sanırım düğmeye basılı tutuyorsun... Evet. İşte. 31 Ağus...”

Birden sesi soluğu kesiliyor.

Annabel’e bakıyorum. Beti benzi atmış.

“Hayır.” Babama doğru bir adım atıp babamın bileğini sıkıca tutuyor. “HAYIR.”

“Annabel” diyor babam. “Takvime yazdığını biliyorum ama otuz biri Harriet’in...”

“Evet, ama bugün ayın otuzu. Bir daha bas şuna, Richard. *Bir daha bas.*”

“*Basıyorum*” diyor babam aceleyle. “Annabel, *hâlâ 31 Ağustos* diyor.”

Her ikisi birden önce o aptal siyah lastik bileklik üzerinde beliren aptal yeşil rakamlara, sonra da tekrar bana bakıyor.

“Aman ne faydalı bir hediye” diye tersleniyorum, merdivenleri tekrar tırmanmaya başlarken. “En azından birinin bir hediye aldığına memnun oldum.”

“Aman Tanrım.” Annabel eliyle ağzını kapatıyor ve sesi ağlayacakmış gibi çıkıyor. “Harriet, bugün senin doğum günün.”

Babam, muhtemelen küçük bir bebeğin duymaması

gereken bir kelime söylüyor yüksek sesle.

"Evet" diye çıkışıyorum. "Mutlu yıllar bana. İyi ki doğdum vs. vs. Ama hiç de öyle olmadı tabii."

"Harriet, dinle..."

"Hayır!" diyorum, sert bir şekilde, merdivenlerin başına ulaşip onlara doğru hızla dönerken. Anne babam, bir havuzun dibindeki iki yuvarlak beyaz çakıl taşı gibi karanlık holde durmuş, yukarıya bana bakıyorlar. "Beni buraya siz getirdiniz. Beni tüm hayatımdan kopardınız. Şimdi hiçbir şeyim ve hiç kimsem yok. On altı yaşımdayım ve ikinizi de dinlemek zorunda değilim. Bir daha asla hem de."

Son bir sert adım atarak yatak odama girip ardından kapıyı çarpıyorum.

Sonra da kapımı kilitliyorum.

36

Yeni evimizin iyi tarafı bu işte.

Kapılarda kilit var.

Anne babam yatak odanın önünde oturmuş yalvarıyorlar, özür diliyorlar ve gerçekten kötü şakalar yapıyorlar. Babam kapının altından bir bisküvi ve küçük bir zarf atıyor içeriye.

GÖRÜP GÖREBİLECEĞİN EN KÖTÜ EBEVEYN-
LERİZ.

SENİ KELİMELERLE ANLATAMAYACAĞIMIZ
KADAR ÇOK SEVİYORUZ.

BU İŞE YARAR MI? :(

XXXXXX

Zarfin içinde 100 dolarlık bir banknot var.

Zarfin üzerine kocaman harflerle HAYIR, BU FİZİKEN YA DA LOJİSTİK OLARAK BİLE MÜMKÜN DEĞİL yazıp içinden parayı aldığım zarfı kapının altından

geri itiyorum. Sonra da televizyonu o kadar yüksek sesle açıyorum ki zemin zangırdamaya başlıyor.

Anne babam -evde ne kadar bisküvi varsa kapımın altından içeri atıldıktan sonra pencereden dışarı atıldığında- nihayet mesajı alıyor ve beni yalnız başıma bırakıyorlar.

Üzerimdeki Mickey Mouse tişörtümle yatağıma yüz üstü yatıyorum. Telefonumu açar açmaz telefonum beş kez bipliyor.

H, daha önce aramadığım için özür dilerim -kolej çok yoğun. Yarın Skype'tan konuşalım mı? Çok özür dilerim. :(Bahse girerim ki NEW YORK'TA ŞİMDİYE KADAR YAPILMIŞ en güzel doğum gününü yaşamışsındır. Seni çok özledim. Nat xoxoxoxo

ÇOK ÜZGÜNÜM. Her şeyi mahvettim. Lütfen konuş benimle.

AÇxx

NOT: Özür dilerim Özür dilerim xxx

NOT 2: Aklına kaç tane not geliyorsa HEPSİNİ yazdım say.

NOT_n? x

Burnum yorganıma gömülü bir şekilde tüm mesajları silip e-postama basıyorum. Gelen kutumda, vücudumun aslında sahip olmadığı belirli bölgelerini büyütmem için sunulan tekliflerin arasında bir tane mesaj var.

Tanıdığım birinden gelmiş olan tek bir mesaj.

KİMDEN: Alexa Roberts

KİME: Harriet Manners

Alacakaranlık'ın²⁰ sıkıcı olduğunu düşünürdüm ama senin kuruntusal fantezilerin çok daha kötü.

Senin yerinde olsam New York'ta kalırım.

A

Doğum günümde bana bir özür borcu olmayan tek kişi, bana zarar vermek için bir şeyler bulmak amacıyla şu anda en değerli anılarımı okuyan kişi.

Aman ne hoş.

Gözlerimi yeni yatak odamın bomboş duvarlarına dikip boş boş bakıyorum.

Bu evdeki tek bir şeyin bile bir anısı yok. Döşemelerin arasına yanlışlıkla ne düştüğünü ya da bu mutfak dolaplarının arkasına ne saklandığını bilmiyorum. Halıların üzerindeki lekelerin ne olduğunu ya da baharda gün ışığının

20 ABD'li yazar Stephenie Meyer'in aşk, fantezi, gençlik türündeki roman serisi. (ç.n.)

yatağıma hangi açıyla vurduğunu bilmiyorum.

Gecenin bir yarısı ışıkları açmadan alt kata inemem bu evde. Dışarıdaki çalılıkların içinde beni bekleyen kimse yok. Yolun sonundaki bankta ayakları bankın kolçağında oturmuş beni bekleyen biri de yok.

Burası sadece bir ev. Huyunu suyunu bilmediğim döşemeleri, mutfak dolapları, halıları, tarif edemediğim bir gün ışığı, boş çalılıkları ve bankları olan bir ev.

Burası benim yuvam değil.

Hayatımda ilk kez tamamen yalnızım.

Üç gün boyunca aralıksız somurtuyorum. Anne babamın doğum günümü hafta sonunda kutlamakla ilgili tüm eğlenceli tekliflerini reddediyorum. Üç gün önce kapattığım telefonumu bile açmadım. Nat'le Skype'tan görüşebilirim diye düşünüyorum ama Jessica'yla kahve içmekle meşgul olacağından aramamı yanıtlamayacaktır. Toby de köpeğimin gönlünü çalmakla meşgul olduğundan o da bana zaman ayırmayacaktır.

Telefonumu nihayet pazar sabahı açtığımda, telefonum hemen çalmaya başlıyor. Çağrıyı reddetmek için telefonuma uzanıyorum. Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. Ne Nick'le ne Nat'le ne de takıntılı antika tipler gibi beni muhtemelen alt kattan arayan anne babamla.

Telefonum tekrar çalıyor ve ben çağrıyı reddediyorum.

Telefonum bir kez daha çalıyor ve ben yine çağırıcıyı reddediyorum.

Sonunda -bilinmeyen bir numaradan dördüncü arama geldiğinde- merak beni alt ediyor. "Ne var?"

"Benim küçük pirzola" diyor bir ses, "Hadi bundan daha samimi bir karşılama deneyelim. Alo diyerek telefonu açmak bir gelenektir mesela. Hadi baştan al."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bakıyorum. Sonra telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Wilbur?"

"Çingiraklı arabam, bak bunu daha çok sevdim. Bundan sonra hep böyle aç telefonunu. Yeni bir moda başlayabiliriz belki."

"Wilbur, gerçekten sen misin?"

"Elbette ki benim, bir bardak suda koparılan küçük fırtınam benim." Wilbur'un kahkahaları çınlıyor kulaklarımda. "Oynaşan kedcikler adına, başka kim olacaktı ki zaten?"

37

Birkaç saniye hiçbir şey söyleyemiyorum.

Neyse ki Wilbur buna aldırmaz etmeden sürekli konuşuyor da ben konuşmak zorunda kalmıyorum.

"Minik ayaklım. Ne eğlenceli, değil mi? Yine her şey hep olduğu gibi ama bu sefer farklı bir ülkedeyiz. En azından ben böyle düşünüyorum, kedicğim, çünkü burada olmasan böyle bir numaranın olması çok garip olurdu."

"Neredesin?"

"New York'tayım, tavşan düğmeciğim. Başka nerede olabilirim ki?"

"Ama..." Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Numaramı nasıl buldun?"

"Kaynaklarım var" diyor Wilbur. "Tom Cruise'a benziyorum ben ama onunkinden daha iyi bir fiziğim ve daha havalı saçlarım var. Koşarken de kollarımı çok fazla hareket ettirmiyorum."

"Bir daha senden haber alacağımı sanmıyordum."

"Saçmalama, sosisli kekim. Sadece doğru zamanı

bekliyordum. Şehir şebekesine bağlanmış bir iPod gibi sonsuz güç topluyordum.”

Her zamanki gibi Wilbur’un neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bu çok rahatlatıcı bir şey. “Tamam.”

“Şimdi, Take That²¹ gibi, insanlığın yararı için tekrar bir araya gelmeliyiz. Neredesin sen *tam* olarak? Küçük bir kuş senin de NYC’de olduğunu söyledi bana. Doğru mu bu, yoksa bir zamanlar birinin bana Oprah’nın simitçide olduğunu söyleyip de onu orada bulamadığımda *yıkıldığım* zamanki gibi bir şey mi bu?”

“Bir buçuk saat uzaktayım.”

“Yeterince yakın. Sadece bir solucan gibi sabahın kör vaktinde kalkman gerekecek ki kuşlar seni kahvaltı için yakalayabilsin. Yarın sabah ilk iş olarak buraya gelmen gerek. Seni önermek istediğim bir dergi işi var.”

“Ama...” Bunu kibarca nasıl söyleyebilirim ki? “Artık bir model değilim ben, Wilbur. Infinity Models beni kovdu.”

Bunu kibarca söylemenin bir yolu yoktu gerçekten.

“Burada bunu bilen kimse yok, dolayısıyla boş ver gitsin. Manhattan’da buluşalım, sonrasına bakarız. O zamana kadar çikolata yeme. Artık cilt patlamaları yaşayamayız, bebek pandam. Amerika’da bu konuda çok daha az hoşgörülüler.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. *Bebek panda.*

21 1989 yılında kurulan İngiliz pop müzik grubudur. 1996 yılında dağılan grup, 2006 yılında tekrar bir araya gelmiştir. (ç.n.)

Manhattan. Bir iş. Midemin alt kısmında tanıdık, heyecanlı bir kıpırdanma başlıyor.

“Ama...” diye söze başlıyorum. Wilbur’a ertesi günün pazartesi olduğunu, ders çalışmam gerektiğini ve anne babamın asla buna izin vermeyeceğini söyleyerek itiraz etmek üzereyim. Ancak devam etmiyorum sözlerime.

On altı yaşındayım ve artık bir çocuk değilim.

Bayan Hall’ün benim hiçbir konuda işe yaramaz olduğumu düşündüğü açık ve hiçbir şey öğreniyor gibi de görünmüyorum. Dolayısıyla gidersem bir şeyleri kaçıracağım gibi görünmüyor ve...

Nihayet New York’u görebilirim.

Tekrar modellik yapabilirim.

Üstelik, aynen Nat gibi, bu hayali yaşayabilirim.

Diğer seçeneklerim ne? Burada oturup herkesin ben-siz kendi hayatlarına devam etmesini beklemek mi?

Gözlerimi kapatıyorum.

Burada kalıp ihmal edilebilirim, başarısız olabilirim ve herkes tarafından unutulabilirim.

Ya da kaçıp seçtiğim hayatı yaşayabilirim.

Bilim adamları, uzay giysisi giymeden uzaya giderseniz orada hava basıncı olmadığından havasızlıktan boğulmadan önce infilak edeceğinizi söylerler. Evet, belki uzayda değilim ama şu anda tam olarak böyle hissediyorum. San-ki -bir şey yapmazsam- bana olacak olan şey de aynen bu.

"Yapacağım." diyorum cüretkâr bir şekilde, gözlerimi açarken.

"Elbette yapacaksın, tavşan suratlım." Wilbur bir kahkaha atıyor. "Söz konusu olan moda. New York. Başka da ne var ki zaten?"

38

Ertesi sabah kalkıp evden çıkıyorum.

Hepsi bu işte.

Aslında evden çıkmak için daha detaylı, özenle planlanmış seçenekler de düşünmedim değil doğrusu. New York'ta kütüphaneden almam gereken kitaplar varmış ya da hastaymışım ve şehirdeki uzman bir doktora görünmem gerekiyormuş gibi yapabilirdim. Yatak çarşaflarımdan bir halat yapıp *Afacan Beşler*²² serisindeki bir kahraman gibi pencereden de inebilirdim.

Ancak, kötü düğüm atma ve ipe tırmanma becerilerimin amaçladığımdan çok daha kalıcı bir ayrılmayla sonuçlanabileceğinin farkına vardım.

Dolayısıyla saat tam altıda yatağımdan fırlayıp gardiobumun önüne geçtim ve on altı yaşında birinin New York'taki bir model seçmesine giderken ne giyeceğine karar vermeye çalıştım.

Birkaç alternatif denedim.

22 Orijinal adı The Famous Five olan ve Enid Blyton tarafından yazılan çocuk kitapları serisidir. (ç.n.)

Kot pantolonumla Eeyore kazağını denedim önce. Ardından, şortumla puantiyeli yeleğimi giydim. Sonra, onları çıkartıp sarı bir tişörtle zikzaklı bir tayt geçirdim üzerime. Sonra karamsarlığa kapılıp birkaç yıl önce Cadılar Bayramı'nda bir konserve kutu çorba kostümüyle şeker toplamak için dışarı çıkarken giydiğim birbirine dikili beyaz pantolonla kırmızı kazağı giymeyi bile düşündüm ama bu kıyafetin üzerindeki DOMATES yazısının belli belirsiz de olsa hâlâ okunabildiğini fark ettim.

Sebze taklidi yapan bir meyveyi üzerinde taşıyan bir stil ikonu gibi görünmemin doğru olacağından emin değilim doğrusu.

Sonunda, çocukluğumu gardıroba tekrar atıp ellerimle olabildiğince sert bir şekilde bastırdım üzerine. Sonra da hafif temkinli bir şekilde, dört gün önce üzerimden çıkartıp bir köşeye fırlattığım için kırışık bir yığın hâlinde duran kalpli, kırmızı beyaz elbisenin durduğu yere doğru yürümeye başladım.

Bunun bilimsel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum ama elbise üzgün, durgun, küskün görünüyordu.

Birkaç kez tepinmişim de üzerinde.

"Özür dilerim.." diye fısıldadım, elbiseyi yerden alıp düzeltmeye çalışırken. Nedense Nat bir şekilde bunu anlamıştır gibime geldi. "Tekrar deneyebilir miyiz?"

Elbise hiçbir şey söylemedi. Dolayısıyla ben de elbiseyi

birkaç kez cırparak en azından bazı kırışıklıkların düzelmesini sağlamaya çalıştım. Sonra da elbiseyi dikkatle üzerime geçirip fermuarını çektim. Yüzümü yıkayıp kirpiklerime Annabel'in rimelinden, dudaklarıma da dudak parlatıcısı sürdüm.

Sonra da kapüşonlu, mavi çizgili bir eşofman üstünü sırtıma geçirip New York rehberimi ve doğum günü parımı sırt çantama koydum.

Pencerenin önünde duran bir "acil durum" kavanozumuz var. Bu reçel kavanozunun içine birkaç yirmi dolarlık banknot tıktırılmış.

Kendimi birkaç saniye suçlu hissettikten sonra bu kavanozu da aldım.

Sonra da koşarak merdivenleri indim.

"Senin için çok erken bir saat, değil mi canım?" dedi Annabel, sabahın ilk ışıklarından dolayı hâlâ gözlerini kırpıştırarak salondan çıkarken. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." dedim, kapıyı açarken.

Sonra da çıkıp ardımdan kapadım kapıyı.

Greenway tren istasyonu artık boş değil. Peronun her iki ucunda da uyuklayan bir ordu gibi sessizce sıraya girmiş insanlar var: Takım elbiseli adamlar, sık kıyafetler ve topuklu ayakkabılar giymiş olan kadınlar, cep telefonlarıyla konuşan kotlu birkaç genç kız, küçük köpeğiyle duran bir

kadın, bavullu bir adam.

Yine bir suçluluk duygusu içinde, babamı görür müyüm diye perona göz gezdiriyorum. Sonra da çenemi dikleştirip sıradaki yerimi alıyorum.

İşte bu kadar diye geçiriyorum içimden, zil çaldıktan sonra bariyerler inerken gümüş renkli tren yavaşça yanaşmaya başlıyor. Bu andan itibaren her şey değişecek.

Tren duruyor, kapılar açılıyor ve ben trene binip üst katta bir yere oturuyorum. Elbisemin eteğini düzelteyim derken, elbisemin eteğini yanlışlıkla yanımda oturan kızın kucağına koyuyorum. Haftalardır ilk kez, midemde bir ağırlık hissi ya da panik emareleri hissetmiyorum.

Hiçbir şey yok.

Greenway ve oradaki her şey ardımda kalırken, kendimi ne üzgün ne de görünmez hissediyorum.

İşler benim için mükemmel gitmezse onları ben mükemmelleştirmek zorunda kalacağım.

Geri dönmek yok.

39

Buyurun size New York'taki Grand Central Terminali'yle ilgili birkaç ilginç bilgi:

- Yüz yaşından eskidir.
- Altmış yedi ayrı tren hattı ve kırk dört platformuyla tüm dünyadaki en büyük tren garıdır.
- Günde ortalama 750.000 kişi tarafından ziyaret edilir.
- Opalden yapılmış, yirmi milyon dolar değerindeki yuvarlak hatlı istasyon saatinin dört tarafında da saat kadranı bulunur.

Ama bunlardan hiçbiri benim favori bilgim değil.

Grand Central Terminali'yle ilgili en sevdiğim şey şu: Başınızı kaldırıp yukarıya baktığınızda uçsuz bucaksız, parlak turkuaz mavisi bir tavan görürsünüz ve bu tavanda, kışın bir Akdeniz akşamında göreceğiniz şekilde burçları gösteren 2.500 yıldız vardır.

Daha da güzeli, bu yıldızların ters sırada olmasıdır, çünkü takımyıldızları *diğer taraftan* görüneceği şekilde gösteren, orta çağa ait bir el yazmasından esinlenilmiştir.

Başka bir ifadeyle Grand Central Terminali'nin gök kubbesine bakarsanız, gök kubbeyi tanrının gördüğü şekilde görürsünüz.

Bu da bulunduğunuz yerin muhtemelen cennet olduğu anlamına gelir.

Buna inanabilirim neredeyse.

Trenden inip ikinci adımımı atar atmaz, Greenway'in mahmurluğu buharlaşıp yok olmaya başlıyor.

İstasyonun orta yerinde durmuş, çantamı sıkarak tavana bakarken sanki tüm dünya gerçek boyutuyla önüme serilmiş gibime geliyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

Dört bir yanda yüzlerce insan var.

Fotoğraf çekiyor, küçük plastik çatallarla cheesecake yiyor, tren seferlerine bakıyorlar. New York rehberime bakılırsa, bu istasyonda 4.000 tane ampul var. Şu anda bu ampullerin her bir tanesi parlak bir şekilde yanıyor. İstasyon, ışık ve sesle dolu. Düzinelerce konuşma ve soru birbirine karışıp rahatlatıcı, vızıltıyı andıran bir uğultu hâlini alıyor. Bu, sıcak ve samimi bir arı kovanındaymışsınız hissi uyandırıyor. Tabii, bu arı kovanını inşa etmek de iki milyar dolara mâl olmuşsa.

Boynum ağrımaya başlayana kadar gözlerimi tavan-

dan alamıyorum. Sonra, haritamı açıp ağır adımlarla sokağa doğru ilerliyorum.

Adımımı sokağa atar atmaz, dünya daha da bir seriliyor önüme. Gitgide kendini gösteriyor.

Bu, böyle devam edip gidiyor.

Zürafalarla insanların boyunlarındaki omur sayısı aynıdır. Gördüğüm her şeyi kavramaya çalışırken benim boyum da bir zürafanıninki gibi hep uzun kalacak diye cidden endişe ediyorum.

New York *koskocaman*.

Gökyüzüne uzanıp yukarı doğru tırmanmaya devam ediyor bu şehir. Sanki gübre verilmiş normal bir şehir, birden her yöne doğru -yukarıya, aşağıya, çaprazlamasına- büyümüş gibi. Sanki beton, cam ve mermerden yapılmış balta girmemiş bir orman gibi her yöne sürgün veriyor bu şehir.

Binalar kocaman. Yollar kocaman. Otobüsler daha büyük ve daha parlak, insan yığınları daha hızlı ve daha gürültücü görünüyor. Her şey -gökyüzü dışında her şey- *daha büyük, daha fazla* görünüyor. Gökyüzü birden daha ufakmış ve çok çok daha uzakmış gibi geliyor bana.

İstasyonun yanındaki köşede parlak mavi tişörtlü bir adam, altın renkli bir saksafon çalıyor. Önünde yerde sarı bir şapka var. Karşısındaki eşofmanlı bir adam da tencere, tavadan yapılmış eğreti bir bateriye vurup duruyor.

Koltuğunun altına küçük bir köpek sıkıştırmış olan

parlak, siyah, deri botlu bir kadın beni itip geçiyor. Küçük bir kız da peşinden sürüklediği uğur böceği şeklindeki bavulunu ayak parmaklarımdan üzerinden geçiriyor çekerek.

Kızarmış erişte satılan bir tezgâhın yanında, çubuk kraker ve şekerli çörek satan başka bir tezgâh var. Havada şeker, tuz ve duman kokusu var.

Her yer gürültülü ve renkli. Bir çift birbirine bağıyor: "Benimle böyle *konuşma, yo!*" "*Sen benimle böyle konuşmuyor musun sanki?*" Bir kız da başını arkadaşının omzuna koymuş, histerik bir şekilde ağlıyor. Parlak sarı bir taksi, haritaya bakmakta olan bir grup turistin önünde duruyor aniden.

"Kendinizi *öldürtmeye* mi çalışıyorsunuz?" diye ağır bir aksanla camdan dışarıya doğru bağıyor taksi şoförü, dört kez kornaya basarken.

Turistler koskocaman açılmış gözlerle taksi şoförüne bakıyorlar.

"*Kıpırdayın!*" diye bağıyor şoför ve turistler de aynen öyle yapıyorlar. Geriye doğru sendeleyerek aynı derecede sinirlenmiş görünen birkaç yayanın ayağına basıyorlar. Tüm şehir iki grup insana ayrılmış gibi görünüyor: Buraya ait olanlar ve olmayanlar.

Ben kesinlikle ikinci gruptayım.

Her şey garip bir biçimde hem tanıdık hem de yabancı geliyor. On yıldır görmediğiniz bir aile büyüğünüzle tekrar

bir araya geldiğinizde onun yüzünü, kokusunu ve yanağınızda nasıl ıslak bir leke bıraktığını hatırlamanız ama onu aslında tanımıyor olmanız gibi bir şey bu. Bu şehri tüm hayatım boyunca biliyorum; ama on altı yıl, yüzlerce film ve TV şovu ile dört şehir rehberinden sonra buradayım ancak.

New York'tayım.

Göğsümden boğazıma doğru mutluluk kabarcıkları fışkırıyor ve sonunda kendimi tutamıyorum: Birkaç çığlık atarak olduğum yerde zıplıyorum birkaç kez, şehir rehberimi göğsüme bastırarak.

Saksafon çalan adam beni izlediğinden zıplamayı kesip sarı şapkasına bir dolar bırakıyorum ve adama gülümsüyorum.

"İyi bir gün geçirin." diyorum, havalimanında duyduğum gibi. Adam bana göz kırpıp çalmaya devam ediyor. Ben de ona göz kırpıyorum. Sonra da yavaş ama emin adımlarla kalabalığı yararak New York'ta ilerliyorum.

40

New York'ta yol bulmayla ilgili temel bazı şeyleri biliyorum. Aslına bakarsanız, kişisel araştırmalarım ve bir ömür boyu kültürel temel olarak Amerika'yla büyümemin neticesinde bir hayli şey biliyorum bu konuda.

Yolların, *centuriation* olarak adlandırılan Eski Roma sistemi temel alınarak birbirine ızgara planı şeklinde paralel olarak inşa edildiğini biliyorum.

İki sokak arasındaki mesafenin bir *blok* olduğunu biliyorum. *Sokakların* doğu-batı, *caddelerin* de kuzey-güney yönünde gittiğini ve sırayla numaralandırıldıklarını biliyorum: 39., 40., 41. gibi.

Bir yönün *yukarı şehir*, diğer yönün de *aşağı şehir* olduğunu biliyorum.

Bunun hoşuma gittiğini de biliyorum çünkü bu inanılmaz derecede *mantıklı*. Oysa İngiltere'de belli başlı binalar, etimoloji, tarih, gidilecek yön, ünlü kişiler türlü yemeğindeki sebzeler gibi birbirine girmiştir ve bu, bir yol tarihçisi olmadığınız takdirde -ki kimse yol tarihçisi değildir- size

hiçbir şey ifade etmez.

Dolayısıyla iyimser bir şekilde çıkıyorum yola.

Wilbur'un bana vermiş olduğu adres, Grand Central Terminali'nden sadece altı blok uzaklıkta ve Google'a göre oraya sekiz dakikada yürünebilir.

Kendi kendime bir şarkı mırıldanarak ve binaların tepelerine, gösterişli dükkânlara, yiyecek stantlarına ve altın sarısı yangın söndürme musluklarına bakarak 42. Cadde'den aşağıya doğru yürüyorum.

Boynuna turuncu bir kayış geçirilmiş olan bir köpeği okşuyorum ve üzerinde "BEN KALP NY" yazan bir tükenmez kalem, "NY kalbine sahiptin" yazan bir kurşun kalem ile son derece sıcak, üçgen şeklinde kesilmiş bir dilim pizza satın alıyorum.

Mario Kardeşler'den²³ biri gibi giyinmiş olan birine merhaba diyorum.

Arkasına halatla kaldırım taşı levhaları bağlanmış olan kocaman kırmızı bir kamyonun geçişini izliyorum.

Bir mağazanın vitrinindeki yansımanın artistik bir fotoğrafını çekip dikkatlice oluşturulmuş, havalı bir mesaj da ekleyerek bunu Nat'e yolluyorum:

**Üzerimde kırmızı elbise var! New York BÜYÜLEYİCİ.
Burada olamaman ne kötü! Hxx**

23 Süper Mario Kardeşler, 1993 Amerikan yapımı bilim kurgu, fantastik, macera filmidir. (ç.n.)

Sonra önüme nehir çıkıyor.

Bu, yanlış yönde olduğum anlamına geliyor.

Dolayısıyla geri yürümeye başlıyorum. Fotoğrafını çektiğim vitrini, yiyecek stantılarını, yangın söndürme musluklarını ve Mario'yu geçiyorum.

Ancak bir ara 42. Cadde'den başka bir yere sapmış olmalıyım çünkü şu anda bana tanıdık gelmeyen bir mağazanın önünde duruyorum.

Görünen o ki New York'u gerçekten bilmiyorsanız hangi yöne gittiğinizi anlamanın bir yolu yok. Aşağı şehre doğru mu yoksa yukarı şehre doğru mu gidiyorsunuz? Doğuya doğru mu yoksa batıya doğru mu gidiyorsunuz? Kuzeye doğru mu yoksa güneye doğru mu gidiyorsunuz?

Bu, Alice olup bir tavşan deliğinden düşmeye benziyor. Ancak bir fark var: Deliğin öbür ucuna ulaştığınızda, oranın neresi olduğunu gösteren doğru dürüst bir levha bile yok.

"Pardon." diyorum kibarca, yanımdan geçmekte olan parlak lila renk saçlı ve kürk mantolu bayana.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor bayan.

"İlâ... Bana ne tarafın *yukarı* olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?"

"Ne?"

"Ne taraf yukarı, ne taraf aşağı?"

Öne doğru eğilip gözlerini kısarak bakıyor bana.

"Nece konuşuyorsun?"

"İlil... İngilizce."

"İngilizce mi? Nerelisin?"

"İngiltere."

Son altı ay içinde İngilizce konuşulmayan iki ülkeye gittim ve oralarda hiç kimse kendi dilimi konuşup konuşmadığımı sormadı bana. "Cidden." diye ekliyorum çünkü hâlen şüphe eder görünüyor.

"Pekâlâ. Şey, *şu* taraf yukarı." Gökyüzünü işaret ediyor. "*Şu* taraf da aşağı."

Kaldırımı işaret ediyor.

O kadar kızarıyorum ki burnumun ucunun morardığını görebiliyorum. Anlaşılan o ki üç boyutu anlamayan biri gibi görünüyorum.

"İlil..." diyorum, küçük bir reverans yaparak. "Çok yardımcı oldunuz. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." diyor, hafifçe burun kıvrarak.

Ben de o geçip gidene kadar sanki o anda geçmekte olan bir buluta aşırı ilgi duyuyormuşum gibi yaparak yavaşça ilerlemek zorunda kalıyorum.

Sonra da haritamı açıp tekrar yolumu bulmayı deniyorum.

Kırk dakika.

Google'ın sekiz dakikada yürüyebileceğimi söylediği yere varmam tam *kırk dakikamı* alıyor. İşin iyi tarafından

bakacak olursak, bu arada Rockefeller Center'ı bulmayı beceriyorum. Rockefeller Center:

- a) Bulunmam gereken yerle yakından uzaktan alakalı değil,
- b) Her şeyden bile daha büyük,
- c) Bir buz pateni pistine hiç benzemiyor,
- d) Yapılacaklar listemde -ki bu da gayet iyi oldu.

Bir sürü insanın satranç ve dama oynadığı güzel yeşil bir parkın, pembe ve beyaz atlı bir atlıkarıncanın, kocaman bir H&M mağazasının, Facebook'un merkez bürosunun, *Aslan Kral*'ın gösterildiği bir sinemanın ve tavanından kocaman bir Lego ejderhanın sarktığı bir Lego mağazasının önünden de geçiyorum.

Kaybolmak gerçekten oldukça eğitici bir deneyim. Bu da iyi bir şey çünkü görünen o ki daha çokça kaybolacağım.

Sonunda kocaman pencereleri ve camdan bir döner kapısı olan büyük, parlak bir gökdelene varıyorum. Kapının yanındaki levhada gümüş rengi büyük harflerle LA MODE yazıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Sonra nemli ve soğuk ellerimi elbiseme silip döner kapıdan giriyorum.

Ve moda dünyasına tekrar adım atıyorum böylelikle.

41

Bildiğiniz gibi, Nick beni Canlı Moda Şovu'nda masanın altında bulduğundan beri -düzensiz aralıklarla da olsa- bir modelim. Ama dünyanın en büyük moda dergilerinden birinin geniş, şaşıklı bekleme salonuna girdiğimde, birden aslında bir model olmadığımı anlıyorum.

Gerçek bir model değildim yani.

İki ay önce Yuka Ito, modanın asla gerçekten bir parçası olmadığım için moda dünyasının ne olduğunu anlamadığımı söylemişti bana. Tüm bu serüven boyunca - Birmingham'da ezilmiş bir şapka yığınının ortasında keşfedilmemden onunla sözleşmemi feshedene kadar- Wilbur'la kendisinin elimden tuttuklarını da eklemişti.

Yuka'nın ne demek istediğini ilk kez gerçekten anlıyorum.

İlk defa bir derginin bekleme salonunda bulunuyorum. Daha önce hiç normal bir seçime ya da bir ajansla tanışmaya gitmedim. Herhangi bir işi almak için rekabet etmedim. Şimdiye kadar hiç reddedilmedim de. Hiç ya-

nımda taşıdığım bir portföyüm ya da üzerinde fotoğrafım bulunan bir kartım olmadı.

Hiçbir zaman kendimi kanıtlamak zorunda kalmadım.

Her şeyde olduğu gibi modellikte de düşe kalka yol aldım. Her şeyin sonunda iyi olacağı konusundaki iyimserliğimi yitirmeden bir felaketten bir diğerine sürüklendim.

Ne kadar şanslı olduğu ya da ona ne kadar büyük bir peri masalının sunulduğu konusunda hiçbir fikri olmayan okullu bir kızdım sadece.

Bu sefer her şey farklı ama.

Bana da herkese davrandıkları gibi davranacaklar. Bu işi becerebileceğimi kanıtlamak zorundayım. Burası *New York*. Aynı şeyi isteyen on bin kızdan biriyim ben sadece.

Birden Yuka'nın sesi çınlıyor kulaklarımda: *Moda; zor, vefasız ve affetmeyen bir iştir. Senin gibi kızları kahvaltı niyetine yer.*

Şu anda korkuyor olmam gerektiğini biliyorum.

Ama korkmuyorum.

Kendi maceramı kocaman pembe kurdeleli bir paket içinde hazır şekilde bana sunulmasındansa kendim şekillendirmeyi yeğlerim. Benim istediğim bu.

"Evet." diyor danışmadaki adam, kafasını kaldırıp yüzüne bakmadan. Bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam ediyor.

"İiiii..." Elbisemi düzeltiyorum çekştirerek. Bu arada, elbisemin askılarından birinin kopmuş, sırtıma doğru sarkmakta olduğunu fark ediyorum. Hemen askıyı alıp ön tarafa bağlamaya çalışıyorum ama nafiye. "Wilbur'u görecektim?"

"Wilbur?"

"Wilbur..." Duraksayıp kızarıyorum çünkü Wilbur'un soyadını bilmediğimi fark ediyorum. Wilbur, Madonna ya da İsa gibi. "Şu boylarda" diyerek elimi başımın biraz daha yukarisına kaldırıyorum. "Birazcık..." Kaba olmak istemediğim için susuyorum. "Muhtemelen payetli bir şeyler vardır üzerinde. Ya da tüylü bir şeyler. Ya da hem payetli hem tüylü bir şey giyiyordur ve ayaklarında da yağmur çizmeleri vardır."

Adam sonunda kafasını kaldırıp soğuk bir şekilde bana bakıyor. "Wilbur'un kim olduğunu biliyorum."

"Aaa. Pardon."

"Otur" diyor adam, kocaman beyaz kanepelerden birini işaret ederek. "Beş dakika içinde burada olacak Wilbur."

Elbisemin etek uçlarını bir araya getirip olabildiğince görmüş geçirmiş görünmeye çalışarak evet anlamında başımı sallıyorum ve danışmadaki görevlinin işaret ettiği kanepeye oturuyorum.

Böyle bir dünyanın var olduğunu bile unutmuştum.

Bu salondaki her şey ve herkes cilalanıp parlatılmış gibi duruyor. Cam kapı her döndüğünde, içeriye ilginç biri giriyor: Mevsime hiç de uygun olmayan kalın bir kürk giymiş olan bir kadın; daracık bir pantolonla sivri burunlu ayakkabılar giyen bir adam; tepeden tırnağa siyahlar içinde olan ve kocaman çantalar takan güzel, zayıf üç manken.

Karşımda, ilginç şekilde yakışıklı görünen, aşağı yukarı benim yaşlarımda sarışın bir çocuk oturuyor. On beş dakika sonra bu sessizlik iyice garip bir hâl almaya başlıyor. Bu yüzden, oturduğum yerden kıpırdanarak elimden geldiğince canlı bir şekilde bu çocuğa gülümsüyorum.

“Merhaba” diyorum neşeli bir şekilde. “Nasılsın?”

Kafasını kaldırıp delici mavi gözlerini bana dikip bir baktıktan sonra cep telefonundan mesaj yazmaya devam ediyor.

“Biliyor musun” diyorum en gayriresmî sesimle, “‘gökdelen’ kelimesi binalar için kullanılmadan önce bir denizcilik terimi olarak vardı ve yelkenli gemideki en yüksek direğin adıydı. Bu kelimeyi oldukça yakın bir zamanda binalar için kullanmaya başladık.”

Karşımda oturan çocuk hafifçe homurdanıp telefonundaki birkaç tuşa daha basıyor.

Asansörün kapısı açılıp da içinden tanıdığım biri çıktığında, tam New York’taki belli başlı yapılarla alakalı başka bir şey bilip bilmediğimi düşünüyordum.

Yalnız, asansörden inen kişi Wilbur değil.

Bu; uzun boylu, kahverengi uzun kıvrık saçlı bir kız. İnanılmaz derecede güzel olan yüzü kalp şeklinde. Küçük sivri bir çenesi ve kocaman kahverengi gözleri var. Uçuk mavi bir elbise giymiş. Platform topuk beyaz ayakkabıları o kadar küt ve yüksek ki bir tay gibi görünüyor. Yerle temasını sağlayan tek şey bu ayakkabılar sanki.

Omzundaki çantasının askılarını düzeltip girişe doğru yürümeye başlıyor.

Beni fark edince duruyor.

"Harriet?"

Şaşkınlıktan gözlerimi kırıştıtırırken ayağa kalkıyorum. Bu güzel kıızı son gördüğümde elini tutuyordum. Elinden tutmadan birkaç dakika önce de Moskova'da hıncahınc dolu bir salonda, podyumda yere kapaklanmasına neden olmuşum bu kızın.

Bir daha onu göreceğimi sanmıyordum. Anlaşılan o ki dünya büyürken çok da küçülüyor aynı zamanda.

"Fleur?"

Ama bunu bile düşünmüyorum.

Bekleme salonunu koşarak geçip kendimi Fleur'ün boynuna atıyorum.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin" diye küçük bir çığlık atıyorum mutluluktan, yanağına bir öpücük kondururken. "Hem de hiç bilemezsin."

42

Fleur'le ben *her şeyden* bahsediyoruz.

Görüşmeyeli neler yaptığımızdan, Yuka'yla Japonya'da yaptığım işten, ailemle niçin Amerika'da olduğumdan, İngiltere'nin ne kadar uzak olduğundan, uçuş sırasında yaşanan türbülansın ne kadar kötü olabileceğinden, Grand Central Terminali'nin tavanındaki yıldızlardan, Amerika'da yolların yerleşim planından ve yangın söndürme musluklarının altın sarısı olmasının ne kadar garip olduğundan konuşuyoruz.

En azından, ben bahsediyorum bunlardan.

Sohbetimiz ilerledikçe, Fleur'ün çok da bir şey anlatmadığını fark ediyorum çünkü.

Daha doğrusu, hiçbir şey anlatmadığını fark ediyorum.

Fleur, gözleriyle bekleme salonunu tarıyor sürekli ve giderek kızarıyor.

Aklım karıştığından yavaş yavaş susuyorum ben de.

Sonunda, "Üzgünüm, Harriet ama gitmem gerek. Yetismem gereken bir seçme var," diyor.

Sonra da bana hızla sarılıyor.

"Yaa" diyorum çünkü ayak bileklerine yapışıp "*Lütfen benimle arkadaş ol, hiç arkadaşım kalmadı*" diye haykırmak pek de onurlu bir davranış gibi görünmüyor. "Tamam."

"Bir ara bir öğle yemeğine çıkalım." diyor, kapıya doğru yönelirken.

Fleur'a gülümsüyorum.

New York'ta bir arkadaş edineceğimi *biliyordum*. Bu-
raya geleli sadece bir saat oldu. Burası Greenway'den çok
çok daha iyi.

"Evet, *lütfe*n. Şu 'slider' denilen sığır etli minyatür
sandviçleri gerçekten denemek istiyorum. Bugün çıkabilir
misin yemeğe? Ya da yarın, ha? Birkaç 'slider' alıp Central
Park'ta piknik yapsak?"

"Elbette." diyor Fleur, çantasını düzeltip tekrar kapıya
bakarken.

"Numaralarımızı verelim mi birbirimize?" diyorum,
numaramı hızla küçük bir kâğıt parçacığına yazarken.
"Ben bir hayli uzaktayım ama bana önceden haber eder-
sen trene atlayıp gelirim."

Numaramı yazdığım kâğıt parçacığını uzatıyorum
Fleur'e ve Fleur bunu alıp bakmadan çantasına koyuyor.
"Teşekkürler."

"Bir şey değil." diyorum Fleur eliyle kapıyı itip başını
sallarken.

“Sonra görüşürüz.”

Sonra da beni ardında bırakıp -numarasını vermeden- sokakta gözden kayboluyor.

43

Güneşin merkezinin sıcaklığı on beş milyon santigrat dereceymiş ama bence yanaklarımın şu andaki sıcaklığı güneşe kök söktürür. Belki de insanlara yangın söndürme musluklarının renginden bahsetmekten vazgeçmeliyim.

Aslına bakarsanız, bir sohbeta girmek için daha iyi konularım var.

Asansörün kapısı ufak bir vızıltı ile tekrar açıldığında, oturmak için yerime geri dönüyordum.

“Geldiğiniz için teşekkürler” diyor sarışın bir bayan, turuncu, vücudunu saran dar bir tulum giymiş olan inanılmaz derecede uzun, kel kafalı, koyu renk tenli bir kıza. “Sizinle iletişime geçeceğiz.”

“Elbette geçeceksiniz, bebeğim” diyor kız, sol tarafına doğru havaya bir öpücük kondururken. “Hiç şüphem yok. Temsilcimi arayın.”

Sonra da bekleme salonu boyunca upuzun turuncu topukları üzerinde uzun adımlarla yürümeye başlıyor. “Gel bakalım sen” diyor parmaklarını şaklatarak, hâlâ karşımda

oturmakta olan sarışın çocuğa. "Bütün gün bekleyemem -kartlarımı halletmem gerek."

Sarışın çocuk kaşlarını kaldırıyor, telefonunu cebine koyuyor ve uzun kızın ardından döner kapıdan çıkıyor hafifçe somurtarak.

Biraz önce bu uzun kızın ardına saklandığı net olan Wilbur'u görebilmek için arkama bakıyorum.

"Tanrım" diyor sarışın kadın Wilbur'a. "Bu kız çok... Agresif."

"Benim sıcak kumpir patatesim" diyor Wilbur, ilgilenmediğini gösterir bir şekilde elini sallarken. "Bu, meşhur tabiriyle *irrelevantia*. Kendini bir halt sanıyor bu kız yani. Az yağlı açmamın üzerine bir seferde humus sürebileceğim kadar uzun elmacık kemikleri var bu kızın."

"Hımmm" diyor sarışın kadın. "Bunu yapmana müsaade edeceğinden pek emin değilim doğrusu. Ve çağrıldığı seçmelerde boy göstermekten de vazgeçer umarım. Neyse, nerede kalmıştık?"

"Gelecek haftaki çekim için o Prada pantolonu bir Versace ceketle eşleştirmene asla izin vermem. Bunu yapmana izin vermektense her ikisini de yerim. Tabii şu Gucci ayakkabıları da topuklarından başlayarak yerim."

"Wilbur" diye iç geçiriyor kadın. "Kimse, ister Gucci ister başka bir marka olsun, ayakkabı yemene izin vermez. Bu, çok aptalca olur."

"*Au contraire*²⁴" diyor eski temsilcim muhalif bir şekilde. "Aptallık, küf yeşilinin lacivertle uyumlu olduğunu düşünmektir. Aptallığın *tam tanımı* budur."

Aslında aptallığın tanımı, Einstein'a göre, aynı şeyi defalarca yapıp farklı bir sonuç almayı ummaktır.

Bu da benim bir sorunum olabileceği anlamına gelir.

Nihayet sesim çıkmaya başlıyor.

"Merhaba, W..." diye söze başlıyorum ama güneş ışığında ısı ısı parlayan mor payetli ceketiyile Wilbur yürüyüp geçiyor yanımdan.

"Emin misin?" diye konuşmaya devam ediyor kadın temkinli bir sesle. Üzerinde devetüyü renginde çok yumuşak kaşmir bir kıyafet var ve beyaza boyanmış hafif dalgalı saçlarını da açık bırakmış. "Yanılıyor olduğunu düşünmekten alamıyorum kendimi."

"Peki Nancy, bildiğin gibi yap ama sonra 'beni uyarmadın' deme." diye yanıtlıyor onu Wilbur. Elbisemin kopmuş askısını koltuğumun altına sıkıca yerleştirip tekrar deniyorum.

"Selam, Wi..."

"Peki, yarınki çekimden ne haber, sevgili kekim?" diye konuşmaya devam ediyor Wilbur. "Kararını verdin mi?"

"Hayır" diye iç geçiriyor Nancy. "Doğrusunu istersen, kızların hiçbirine hâlâ aklım tam olarak yatmadı."

"Sana hep söyleyip durduğum gibi canım, heybetli bır

24 (Fr.) Aksine, tam tersi.

kıza ihtiyacın var. Koyu renk tenli, egzotik, çıkık elmacık kemikli bir kıza. Biraz önceki, şu tavır sorunu olan hoş Kenderall gibi bir kıza ihtiyacın var. Ama saçları Beyonce'ninki gibi olmalı belki de."

Boğazımı temizliyorum. "Selam..."

Wilbur'un konuşmakta olduğu kadın yüzünü buruşturuyor. "Belki... Ama o kellik hoşuma gidiyor bir nevi."

Wilbur evet anlamında başını sallıyor. "Daha az rahatsız edici, saçsız, benzer bir kıızı dene öyleyse." Wilbur çevresine bakıp sonunda benimle göz teması kuruyor.

Şükürler olsun.

Şu son üç dakikada görünmez mi oldum ya da en azından *Robinson Crusoe*'daki Cuma karakteri gibi sessizleştim mi diye şüphelenmeye başlamak üzereydim.

"İşte şu" diye ekliyor Wilbur, sanki ömründe daha önce hiç görmemiş gibi beni işaret ederek. "Kenderall gibi ama tam zıttı."

Kızarıyorum. Ne?

Nancy yavaşça dönüp bana bakıyor. Önce mor parmak arası terliklerime, sonra askısı kopmuş kalpli elbiseme, sonra da yüzüme dökülmüş olan birkaç terli kızıl saç teline takılıyor gözleri.

Gözümün alt kısmındaki teri parmağımla siliyorum ve parmağım hafifçe siyah oluyor. Kirpiklerimin birçoğu birbirine yapışmış gibi görünüyor.

“Kim o?” diyor sarışın kadın, Wilbur’a.

“Herhangi biri sadece.” Wilbur gözlerini yuvarlıyor. “Söylediğim gibi, bunun *zıddını* istiyoruz, erik şekerim. Bu kız ilham olsun sana ve *tersini* bul. Turuncu kafalı, ördek gibi bir yüzü olan bir yaratık istemiyoruz. Bu hiç yeni bir şey değil. *Çoktan* modası geçti bunun. O yüzden de bir tepeden aşağıya doğru yuvarlanıyor şimdi. Ne kastettiğimi anlıyorsun, değil mi?”

Pardon? *Herhangi biri* mi?

Gerçi turuncu kafalı, ördek gibi bir yüzü olan bir yaratık gayet standart bir tanımlama.

“Hayır” diyor Nancy, bana doğru yürürken. “Ne kastettiğin konusunda hiçbir fikrim yok, Wilbur.” Bir iki parmağını çenemin altına koyup yüzümü güneş ışığına doğru kaldırıyor.

“*Du-ra-ğan*” diyor Wilbur usanmış bir hâlde. “Bu kız tam bir felaket. Şu çillerini gördün mü? Ya sivri burnunu? Şu çenesini? Donuk, boş bakan gözlerini? Ona bakarken uykum geliyor. *Sı-kı-cı*. Kesinlikle hiç akılda kalmayacak, unutulacak bir tip.”

Gözlerimi kırptırıyorum.

“Ben beğendim” diyor Nancy kararlı bir şekilde. “Adın ne?”

“Harriet Manners.” diyorum olabildiğince kibar bir şekilde.

"Model misin?"

Ben, "Şey, pek öyle..." diye söze başlamışken Wilbur boğazını temizliyor. "İlmi... Evet?"

"Ha-ta" diye şakımaya başlıyor Wilbur. "Büyük ha-ta. KOCAMAN bir *faux pas*²⁵. Büyük... Çok büyük bir felaket..."

"Wilbur Evans!" diye çıkışıyor Nancy sonunda. "Sen LA MODE'da kreatif danışman olabilirsiniz ama ben yeni moda editörüym. Dolayısıyla susup çekimim için istediğim modeli seçmeme izin verir misin, lütfen?"

Wilbur gayet abartılı bir şekilde iç çekiyor.

"*Pekâlâ*" diyor dramatik bir şekilde. "*Felaket getirecek olan* bu yolda ilerleme konusunda ısrarcı olacaksan sanırım benim *işim* de seni desteklemek." Bir kolunu yüzünün önüne getiriyor. "Bu garip ve kötü giyinmiş kız tamamen geçen yılda kalmış olsa da."

Elbisemin nesi var ki?

"Teşekkür ederim, Wilbur. En kısa zamanda bu kızın portföyünü al ve yarın sabah 8 için onu ayarla." Nancy tekrar bana bakıyor, mutlu bir şekilde başını sallıyor ve ekliyor, "Mükemmel."

Sonra da danışmadan birkaç dosya alıp tekrar asansöre yöneliyor.

Asansörün kapısı kapanır kapanmaz, ağızım hâlâ bir

25 (Fr.) Hata, yanlış.

karış açık hâlde, Wilbur'a dönüyorum.

"Yumurtalı sandviçim benim" diyor, bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondururken. "Off, her zamanki gibi çok lezzetlisin, seni gördüğüme sevindim. Vitamin falan mı kullandın sen? Sivilcelerinin eski hâinden eser yok."

Gözlerimi dikip sessizce Wilbur'a bakıyorum bir süre. Sonra, "Allah aşkına ne oldu şimdi?" demeyi becerebiliyorum.

"Ufak bir kreatif danışman sihri oldu" diyor Wilbur, bana göz kırpıp güneş gözlüklerini takarken. "Ve *bu sihir*, Harriet Manners, aynen böyle yapılır işte."

44

Hayır. Bu, aynen böyle yapılmaz.

Bunu bir açıklığa kavuşturayım istedim.

Doğru dürüst, yetişkin bir model olmak; geleneksel, lineer yöntemler yoluyla moda kariyerine devam etmek için çok fazla bu. Wilbur, kendine güveni olmayan bir moda editörünü bana iş vermesi için psikolojik olarak yönlendirdi resmen.

Niyetim hiç bu değildi.

"Nancy'nin doğru yöne doğru hafifçe dürtülmesi gerekiyordu, tavşancığım" diyerek onaylıyor Wilbur düşüncelerimi. "Bunu yapabilmek için bazı insanları ters yöne doğru çok sertçe itmek gerekir."

Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor hiç.

"Ne işi bu?"

"LA MODE dergisinde, aslında sonsuz şanlı *moi*'nin²⁶ dizayn etmesi gereken yedi sayfalık bir iş bu." Bana bakıp bir kaşını kaldırıyor. "Bu kadar suçlu görünme, küçük

26 (Fr.) Ben.

pirzolam. Bu iş için uygun olmasan her şeyden önce seni aramazdım bile. Ben bir *profesyonelim*."

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam."

Kendimi hâlâ bir kuyruğa kaynak yapmışım gibi hissediyorum. Aynen, bir öğle yemeğinde yanlışlıkla Alexa'yı itip önüne geçtiğimde olduğu gibi. Ceza olarak da atkuyruğu yapmış olduğum saçlarım bir güzel yemek suyuna batırılmıştı.

Aynı şeyi yapmayı planlayan birileri vardır belki diye hızla çevreme bakıyorum.

"Bu seferki ilham perin ne, maymuncuğum?" diyor Wilbur, elbiseme ve parmak arası terliklerime doğru elini sallayarak.

"Bunların gayet hoş olduğunu düşünmüştüm."

"Gayet hoş olduğunu düşünmüştüm" diye beni tekrarlıyor Wilbur mutlu bir şekilde, ellerini çırparak. "Bir bebek evinin perdelerinden mi yapılmış bu? *Hayret*. Hayatıma renk katıyorsun, gül yanaklım. Gerçekten."

Pekâlâ. Bu elbiseyi bir daha asla giymeyeceğim.

"Artık temsilcilik yapmıyor musun?"

"Dostane bir ayrılık jesti olarak Yuka Ito nüfuzunu kullandı" diyor, kaşlarını oynatarak. "Amerika'da deha-lar bizim memlekettekinden çok daha kolay fark ediliyor, özellikle özgeçmişin biraz -nasıl denir- *süslü ise*." Çantasından büyük siyah bir kitap çıkarıp bana uzatıyor.

“Buna ihtiyacın olacak” diye de ekliyor. “Dolayısıyla buna iyi bak. Nancy için bir kopya hazırlattım bile.”

Wilbur’un bana vermiş olduğu kitabı merakla açıyorum.

Ön sayfada, kirpiklerine kar tanecikleri yapışmış olan bir kızın son derece yakından çekilmiş bir fotoğrafı var. Mil-yarlarca çilinin her biri çok rahat bir şekilde seçilebiliyor. Kocaman açılmış, şaşkın şaşkın bakan gözlerinin içi parlıyor.

Sayfayı çeviriyorum ve karşıma altın sarısına boyanmış, tütülü, kızıl-sarı saçlı, yere çömelmiş bir kızın fotoğrafı çıkıyor. Bir başka sayfada bu kız elinde gümüş rengi bir balık tutuyor ve her tarafından ahtapot mürekkebi damlıyor. Bir diğer sayfadaki fotoğrafta bir sumo ringinin ortasında duruyor ve arka tarafta da kim olduğu belli olmayan biri var.

Bir diğer sayfada bu kızın aynen kendisine benzeyen yüzlerce bebekle birlikte cam bir kutuya sıkışmış, pembe peruklu bir fotoğrafı var.

Sonraki sayfada da üzerinde ışıktandırılmış bir elbiseyle binlerce yıldızın parıldadığı bir gölde suyun üzerinde süzülüyor. Arkasında da Fuji Dağı var.

Son sayfaya geldiğimde duraksıyorum.

Son sayfada aynı kızın yanında bir çocukla havaya zıplarken çekilmiş bir fotoğrafı var. Bu; koyu renk kıvrıkcık saçları, çıkık elmacık kemikleri, kısılmış, parlayan gözleri olan, kocaman, lacivert bir asker ceketi giymiş, göz kamaştırıcı

bir çocuk. Kızın ayakları çıplak, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve bu zamana kadar görülen en mutlu kızın bakmış olduğu gibi bakıyor.

Abartacak bir şey yok.

Göğsüme birden o kadar kötü bir sancı saplanıyor ki sütyenimdeki tel çıktı da göğsümü geçip kalbime mi saplandı acaba diye hafifçe endişeleniyorum.

Bu benim portföyüm. Bu fotoğrafların çoğunu daha önce görmemiştim bile.

"Modellik konusunda kötü değilsin, miniğim benim." diyor Wilbur, bir kaşını havaya kaldırırken. "Dolayısıyla sana iyilik yaptığımı düşünme çünkü böyle bir şey yapmıyorum. Tersine, sen bana iyilik yapıyorsun."

Sonra da güneş gözlüklerini çıkarıp bana bir bakış atıyor.

İnsanlar 10.000'den fazla yüz ifadesi yapabilir ama ben şu anda o kadar utanmış, o kadar memnun, o kadar minnettarım ki hangi yüz ifadesini takınmam gerektiğini bilemiyorum.

Dolayısıyla kızarıp sırt çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Sonra duraksıyorum. "Niçin, Wilbur?"

"Ne niçin, benim küçük havuçlu kekim? Yoksa uyuyakalıp sohbetimizin bir kısmını kaçırdım mı? Ben bunu hep yapıyorum da."

"Niçin beni hep kurtarıyorsun?"

Wilbur gülüyor. "Her külkedisinin bir iyilik perisine ihtiyacı vardır, bebek pandam." diyor, omuz silkip güneş gözlüklerini geri takarken. "Ama bazen iyilik perin de senin hemen geri dönmene ihtiyaç duyabilir."

45

İstatistiklere göre, Amerika’da günde üç milyar telefon görüşmesi yapılıyor.

Şu anda yapmakta olduğum telefon görüşmesi, umurumda olan tek telefon görüşmesi.

“Özür dilerim” diyorum, Nick telefonunu yanıtlar yanıtlamaz. “Sen bir şey demeden, özür dilerim.”

“Özür dileme, Harriet. Önemli bir gündü ve ben her şeyi berbat ettim.”

“Ama bunu bilerek yapmadın.”

“Ama her şeyi mahvettim.”

“Ama bilerek değil.”

Erkek arkadaşım gülüyor. “Kavga etmek mi istiyorsun? Artık doğum günün değil Manners ve seni alt ederim. Sözel olarak, keskin zekâm ve ücretsiz internet ara-malarım ile yaparım bunu.”

Gülümsüyorum. “Neredesin?”

“Manhattan’ın ortasında, iki prova arasındayım. Ama bu akşam Greenway’e gelmeyi deneyeyim diye düşün-

müştüm? Gerçi, trenden *inene* kadar balonları şişirmem muhtemelen bu sefer. Elektronik kapıları geçmek şaşılacak derecede zor oluyor çünkü.”

“Olabilir” diyorum, gülümseyerek. “Ya da burada kalabilirsin.”

“Burada mı?” Bir duraksama oluyor ve sonra, “Amerika’da mı yani?”

“*Burada.*” Nick, sirenini çala çala yanımdan geçmekte olan bir itfaiye arabasının ve binlerce taksi kornasının çıkarttığı sesi duyabilsin diye telefonumu havaya kaldırıyorum.

“*New York*’ta mısın sen?”

Telefonumu tekrar kulağıma götürdüğümde derinden gelen bir siren sesinin giderek yükseldiğini duyuyorum. Eğer bu biraz önce buradan geçen itfaiye arabasının sireniyse, arabanın hızına ve gittiği yöne bakarsak Nick muhtemelen sekiz yüz metreden daha yakın bir yerlerde.

Birden tüm midem elektriğe tutulmuş gibi hissediyorum. İçimdeki ahtapot kızarmak üzere.

“Hı hı” diye sıırıyorum. “Seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında?”

“Herhangi bir şey hakkında” diyorum, gökyüzüne bakıp gülümseyerek. “Sadece seninle konuşmak istiyorum, Nick. Konunun hiç önemi yok.”

46

Sanırım planların benim için önemli olduğunu söylemem yerinde olur.

Listeler, zaman çizelgeleri, programlar –hepsi- beton gibi beni bir arada tutar. Onlar olmadan hiçbir anlamı olmayan mantıksız bir yığına dönüşürüm diye korkarım.

Onlarsız ben *ben* olmam.

Ama köşeyi dönüp Nick'i görünce bunların hepsi birden anlamını yitiriyor benim için.

Nick'in siyah kıvrıkcık saçları kabarmış ve bukleleri dik dik olmuş. Gri tişörtü kırışmış. Ellerini çimen lekesi olan kotunun ceplerine sokmuş. Bir duvara yaslanmış ve başını bir yana eğmiş. Ben ona doğru yaklaştıkça gülümsemesi giderek büyüyor ve sonunda yüzünü iki parçaya ayırıyor.

"Selam." diyor ben yanına varınca.

"Selam." Kollarımı beline dolayıp ona sıkıca sarılıyorum. Bu sefer tarçın kokuyor. "Biliyor musun?" diyorum, burnumu onun burnuna sürterken, "Amerikalıların sakız çiğnerken bir günde harcadıkları enerji on milyonluk bir

şehri bir gün aydınlatmaya yeter.”

Nick gülüp ağzındaki tarçınlı sakızı çıkartıyor ve dik-katli bir şekilde basket atar gibi yakınlardaki bir çöp kutu-suna atıyor. “Öyleyse, çevreyi korumak adına, ağzımı daha büyütmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Bizim için bir sürü planım vardı.

Empire State Binası’nın en tepesinde olmalıydık. Cen-tral Park’taki bir gölün ortasında bir kayıkta olmalıydık. Rockefeller Center’ın dışındaki bir buz pateni pistinde (gerçi bu pist henüz inşa edilmedi ve bunun listemde ko-caman bir hata olduğunu kabul ediyorum) el ele tutuşuyor olmalıydık.

Bir tarlada olmalıydık. Bu tarlada bir ağaç, güneş ışığı, rüzgârda uçuşan mısırlar, bir kumru ya da en azından te-miz görünümlü bir güvercin olmalıydı.

Gün batımı ya da gün doğumu olmalıydı.

Ama bunların hiçbiri yok.

Aksine, var olan bir parça güneş ışığını da kocaman beton bir gökdelen engelliyor. Hava soğuk ve ortalık garip bir şekilde karanlık.

Aşağıya doğru baktığımda caddeye doğru ılık, idrar kokulu bir hava üfleyen ve elbisemin eteğinin dizlerimin üzerinde dalgalanmasına neden olan bir mazgalın üzerin-de olduğumuzu fark ediyorum.

Bir restoranın arka tarafında duruyoruz. Kaldırımdan

aşağıya doğru ne olduğu belli olmayan bir su akıyor ve parmak arası terliğimin kenarına hamur gibi olmuş bir parça eklemek yapışmış. Bir kamyon duruyor ve şoförü, yolu kapadığı için yanındaki kamyonun şoförüne bağırmaya başlıyor. Parmağını burnunun üzerine koymuş olan bir adam yürüyüp geçiyor yanımızdan.

Burnuma kızarmış peynir, lahana, deterjan ve başka bir şeyin kokusu geliyor. Bu, tıkanmış bir tuvaletin kokusu olabilir de olmayabilir de.

Kendimi hiç Marilyn Monroe gibi hissetmiyorum.

Ama -Nick eğilip beni öptüğünde- tüm o romantik listelerim, zaman çizelgelerim, programlarım kayboluveriyor.

Planlarım buharlaşıp gidiyor ve bu, hiç umurumda değil.

47

Günün geri kalan kısmında New York'u dolaşıyoruz.

5. Cadde'den aşağıya doğru yürüyoruz. Cartier'i, Saks'ı, Trump Tower'ı ve Tiffany'de mücevher alışverişi yapmayan spor ayakkabılı tüm turistleri geçiyoruz.

Times Meydanı boyunca yürüyor; yanıp sönen neon ışıkları, haberleri gösteren kocaman kayan yazı bandını, Madame Tussauds müzesini ve hiçbir yere ulaşmayan kırmızı merdivenleri geçiyoruz.

Antik Yunan binaları gibi görünen New York Kütüphanesi'nin önünden geçerken, İngiltere'den getirilip İngiltere'ye bir daha geri verilmeyen orijinal *Winnie the Pooh*'yu görmek için içeri giriyoruz.

Bu durumu İngiltere Büyükelçiliği'ne ihbar etsek mi diye konuşuyoruz bu arada.

Gemiye benzeyen, beyaz renkli Guggenheim Müzesi'nin, Rubin Sanat Müzesi'nin ve Theodore Roosevelt'in doğduğu evin önünden de geçiyoruz. Kumtaşından yapılmış, Amerikan bayrağı asılı bu evin önünde bir sürü turist var.

Yürümeye devam edip Macy's, Bloomingdale's, Joe's, Lombardi's, Katz's ve Scott's adlı mağazaları da geçiyoruz. Bu mağazaların önünden geçerken, Amerikalıların bireylere ait yerlere ne kadar da düşkün göründüklerinden ve kesme işaretinin doğru yerde kullanıldığını görmenin ne kadar da hoş bir şey olduğundan bahsediyorum.

Yeşil, beyaz ve kırmızı boyalı binalarla dolu olan ve "Küçük İtalya" denilen semtten ve parlak kırmızılarını, turkuazın yoğun olduğu, parıldayan kızarmış ördeklerin vitrinlerde baş aşağı sallandığı Çin Mahallesi'nden de geçiyoruz.

Nick, ufuk çizgisinin ardında uzun, sivri uçlu bir kraliyet binası gibi yükselen Empire State Binası'nın giderek küçüldüğünü gözlemleyebilsin diye her birkaç dakikada bir ardımıza dönüp bakıyoruz.

Sonunda hayal meyal seçebiliyorum ardımızda kalan bu binayı.

New York'a bu kadar ilgim olmasına rağmen, şu anda evimizin arkasındaki parkta da olsam umurumda olmazdı.

Nick'in başının arkasındaki küçük siyah bukleyi, kirpiklerinin birbirine geçişini, sivri dişlerinin uçlarını, ağzının sağ tarafındaki küçük çizgiyi seyrediyorum. Yanaklarının sıcaklığının ve alnının saçıyla birleştiği noktadaki tazeliğin kokusunu çekiyorum içime. Başımı yasladığım omzundaki çukuru ve yürürken parmağıyla başparmağıma vurarak

çaldığı ezgiyi hissediyorum.

New York kocaman, pahalı bir fonmuş gibi Nick'in arkasından kayıp gidiyor. Sanki sırf içinden yürüyüp geçelim diye yerleştirilmiş bir fon New York.

Çokça el ele tutuşuyoruz. Çokça öpüşüyoruz.

Çokça.

Konuşuyoruz da.

Nick'in Afrika'daki camları siyah filmle kaplanmış arabasından, Greenway'deki kuaförden, iki fare on sekiz ay yalnız bırakılırsa bir milyon altsoyları olacağından, Nick'in sörf yapmayı ilk öğrendiği zamandan, dünyanın en uzun sakallı adamının nasıl sakalına basıp da kendi boynunu kırıdığından bahsediyoruz ve bunun şimdiye kadar duyduğumuz en üzücü şey olup olmadığını soruyoruz birbirimize.

O kadar hızlı ve o kadar çok konuşuyoruz ki havanın karardığının ya da tüm Manhattan'ı yürüyerek geçtiğimizin farkına bile varmıyorum neredeyse.

Ayaklarımızın altındaki tahta zemine ve altımızdan akmakta olan kocaman nehre bakıyoruz sonunda.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Bu, Brooklyn Köprüsü." diyor Nick.

Sanki devasa bir örümcek tarafından örülmüş gibi duran gümüş renkli halatların arasından bakıyorum. Her iki yanımızda da milyonlarca ışık var: Bir tarafta Brooklyn, öbür tarafta da Manhattan var.

Her yer ışıl ışıl. Her yer beyaz, sarı, yeşil, kırmızı, mavi bir ışık kúmesi şeklinde havada asılı duruyor sanki. T÷m ışıklar gökyüzüne yükseliyor ve suya karışıyor. Başımızın üzerinde, Empire State Binası'nın tepesinde ve Chrysler Binası'nın kıvrımlarında iki yakayı birleştiren ışıklar var.

Bu, dünyanın en büyük Noel dekorasyonunu izlemek gibi bir şey.

Derin bir nefes alıp nefesimi birkaç saniye tutuyorum.

"Güzel, ha." diye sırtıyor Nick.

"Bu..." İçsel eşanlımlılar sözlüğümü tarıyorum. *Cezbedici. Göz alıcı. Çekici. "Mükemmel."*

Nick arkamda durup kollarını belime doluyor ve çenesini boynuma sokuyor.

"Burası, New York'un en sevdiğim yeri. Burada bu şehrin hem bir parçası olabiliyorsun hem de olamıyorsun. Her şeye bir çeşit derinlik katıyor burası."

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Bir sirk sanatçısının Brooklyn Köprüsü'nün ne kadar sağlam olduğunu kanıtlamak için 1884'te yirmi bir fili köprüden yürüyerek geçirdiğini okumuştum."

Nick gülüp boynumu öpüyor ve başını yukarıya kaldırıyor. "Görüyor musun?"

Taş kemerlerin tepesine odaklanan bakışını takip edip evet anlamında başımı sallıyorum.

"Gezginci doğanlar saçaklara yuva yapar. T÷m dünya-

yı dolaşırlar ama sonunda hep buraya geri dönerler.”

“*Gezginci* kelimesinin, Latince *gezgin* anlamına gelen *peregrinus* kelimesinden geldiğini bilirsin.”

Nick birden çok sessizleşiyor. Ben de başım Nick’in köpürçük kemiğine değene kadar başımı geriye yaslıyorum.

Birkaç dakika bu şekilde duruyoruz. Konuşmadan durduğumuz bu andan çok zevk alıyorum.

“Nick,” diyorum çekinerek. “Seni se...”

“Kahretsin!” diye iç geçiriyor Nick.

Tamam, belki de Latince den gelmiyordur bu kelime.

“Harriet, doğum günü hediyeni kaldığım dairede bıraktım. Seni göreceğimi bilmiyordum.”

Omuz silkiyorum. “Sorun değil. Bir ara verirsin.”

“Özür dilerim.” Nick omzumu sıkıp burnunu kulağıma sürtüyor. “Geç oldu. Annabel’e mesaj çekip seni istasyona benim bırakacağımı söyle.”

“İlını...” diyorum, ben nehre bakarken yüzümü göremesin diye dönerken. “Özgürlük Heykeli’nin 879 numara ayakkabı giydiğini biliyor muydun?”

Uzun bir duraksama oluyor ve sonra Nick, “Bu sabah babanla birlikte mi geldin?”

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi kısarak uzakta ki bir ışığa bakıyorum. “Özgürlük Heykeli’nin tacının yedi ucu olduğunu ve bunların yedi denizle yedi kıtayı temsil ettiğini biliyor muydun?”

Sonra gerçekten sıkı bir şekilde Nick'in koluna sarılıp Nick'in sorusunu duymamış gibi yapıyorum.

"Harriet" diyor sakın bir şekilde kendini benden geri çekerken. "Anne babanın, senin nerede olduğunu bildiğini söyle bana."

Burun kıvırıyorum. "Şimdiye kadar nerede olduğumu çözmüşlerdir muhtemelen, evet."

"Ne?"

"Onlara nerede olduğumu söylemem kaçmanın doğasına ters ama değil mi?"

Nick'in gözleri kocaman açılıyor ve geriye doğru birkaç adım atıyor.

"Ne *halt* yediğini sanıyorsun sen, Harriet? Hiç kimseye söylemeden öylece New York'a kaçamazsın!"

"Benden sadece bir yaş büyüksün ve sen de burada teksin." diyorum.

"Bu tamamen farklı bir şey" diye çıkışıyor. "Bir kere, benim anne babam nerede olduğumu biliyorlar. Yabancı bir ülkedesin. Hava karardı. Tüm gündür kayıpsın. Anne baban *akıllarını kaçırlılar*."

"İyi de" diyerek omuz silkiyorum, "Bunu hak ediyorlar çün..."

"Hayır. Ne olursa olsun bunu hak etmiyorlar. Seni eve götüreceğim. Hem de hemen." Nick arkasını dönüp hızlı adımlarla köprüden geri yürümeye başlıyor.

Gözlerimi kırıştırtıp ardından koşuyorum. "Bekle..."
"Telefonunu ver bana."

O kadar kızgın ki tek kelime etmeden telefonumu ona uzatıyorum. Neredeyse birkaç tuşa basar basmaz konuşmaya başlıyor. "Annabel? Ben Nick. Harriet New York'ta ama eve dönmek üzere."

Telefonun diğer ucundan fare ciyaklamasına benzer birkaç yüksek ses geliyor. Nick eliyle yüzünü kapatıp ekliyor, "Biliyorum. Çok özür dilerim."

Birkaç ciyaklama daha duyulduktan sonra bir sessizlik oluyor.

Sinirlenmeye başladığımı hissedebiliyorum.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu." diyorum, Nick telefonu kapatınca. Yanaklarım alev alev yanıyor ve kendimi olduğumdan yaklaşık olarak beş yaş daha büyük hissediyorum. Ne *haddine*? "Bu, benimle ailem arasında bir şey. Seninle hiçbir alakası yok."

"Günü benimle geçirdiğinde, kesinlikle benimle de alakalı."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor Nick.

Grand Central Terminali'ne kadar da tam bir sessizlik içinde beni ardından sürüyor.

48

Greenway'e geri dönerken tüm yolculuk boyunca kondüktörün yanında oturmaya mecbur ediliyorum.

Nick, kondüktör bayana yabancı olduğumu, kaybolduğumu, onun hemen yanında oturmam gerektiğini ve o yolcuların biletlerini kontrol ederken onunla birlikte vagonda dolaşmam gerektiğini söylüyor.

Bu, tamamen onur kırıcı bir şey.

Aynı zamanda biraz da eğlenceli bir şey ama: Kondüktör bayan, küçük, metal bir aletle biletlere delik açma izin veriyor.

Evet, birçok şey biliyorum:

Bir karıncanın ağırlığının elli katı yükü kaldırabildiğini biliyorum. Bu, bir insanın gerçekten büyük bir arabayı kaldırması gibi bir şey. Sümüklüböceklerin üç yıl boyunca uyuyabileceğini; köpek balıklarının hayatları boyunca toplamda 30.000 diş kaybettiğini; bir iPhone'un, Voyager uzay aracından 240.000 kat fazla güce ve hafızaya sahip oldu-

ğunu ve bir gorilin bir keresinde evdeki bir lavaboyu duvardan söküp suçu evdeki kedi yavrusuna attığını biliyorum.

Wyoming'de bir tavşanın haziran ayında fotoğrafını çekmenin yasa dışı olduğunu ve Disneyland yeni görünümünü korusun diye yılda 22.730 litre boya kullanıldığını biliyorum.

Ancak, birinin sevgilisi olma konusunda çok az şey biliyorum.

Ama hepimizin sıkı sıkıya bağlı kalması gereken bazı temel *kurallar* var.

Bir sürü kitap okudum, film izledim, şarkı dinledim. Bunların tamamında gelinen nokta şu: Erkek arkadaşınız daima sizin tarafınızda yer almalıdır. Ne yapmış olursanız olun, erkek arkadaşınızın sizin için kavga etmesi, sizi koruması, sizi savunması gerekir.

Her ne olursa olsun, erkek arkadaşınız kusurlarınıza ve tuhaflıklarınıza gülmeli; garip yönlerinizi sevimli bulmalıdır.

Erkek arkadaşınız sizin *takımınızda* yer almalıdır.

Romeo'nun Juliet'e bağırıldığını hatırlamıyorum. Darcy'nin Bayan Bennett'i arayıp Lizzie'nin başının belaya girmesine neden olduğu bir bölüm hatırlamıyorum. Rochester da Jane Eyre'ı bir an olsun bile duraksamaksızın ya da onunla konuşmak için ardına dönmeksizin tüm New York boyunca peşinden koşturtmadı. Heathcliff, Cathy'yi asla bir trene bindirip ona arsız bir çocuk gibi davranmayı

kesmesini söylemedi.

Doğrusu, Nick'in doğru kitapları okuduğunu düşünmüyorum. Benimle tekrar konuştuğunda, ona okuması gereken kitapları gösteren bir liste vermek zorunda kalacağım sanırım.

Greenway'e varana kadar homurdanıyorum. Trenden inince, evimizin bahçesini geçip kapıya varana kadar da homurdanarak sert adımlarla yürüyorum. Sonra -sırf yeterli kadar söylendiğimden emin olmak için- fısıldayarak ekliyorum: Ne tür bir erkek arkadaş bunu *yapar*? Kimin tarafında? Ne *haddine*?

Nick kendini kim sanıyor, *anne babam* mı?

Tam bunu söylerken kapıyı açıyorum ve bu son soruyu tekrar gözden geçirmek zorunda hissediyorum kendimi.

Çünkü Annabel'le babam sessizce holde duruyorlar. Her ikisi de bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş; her ikisinin de dudakları bir çizgi hâlini almış ve yüzlerinde keyiften eser bile yok.

Nick'in kızgın olduğunu düşünmüştüm ama bunu tekrar gözden geçirmek durumunda kalacağım.

Anne babam kızgın falan değiller.

Öfkeden kudurmuş durumdalar.

49

Anne babamla yaptığımız konuşmanın tüm detaylarına girmeyeceğim.

Çünkü:

- a) Bu aslında karşılıklı bir konuşma değildi,
- b) O kadar yüksek sesle konuşuluyor ki söylenenleri dört milyon kilometre yakınımızdaki herkes duydu zaten,
- c) Tam olarak ne denildiğini tahmin edebiliyorsunuzdur zaten.

Ben kapıyı kapatır kapatmaz, anne babam tamamen çıldırıyorlar.

Nerede olduğumu bilmiyorlarmış. Bayan Hall'ü geri göndermek zorunda kalmışlar. Neredeyse polisi arayacaklarmış. *New York* ha? Babam işten erken çıkmak zorunda kalmış. Beni bulabilmek için saatlerce sokaklarda dolaşmışlar. *Gece yarısı* olmuş. Kendimden başka kimseyi

düşünmez miymişim? *NEW YORK* HA? Cinayete kurban gidebilir, saldırıya uğrayabilir ya da kaçırılabilirmişim.

Her şey olabilirmiş.

"Ama bir şey olmadı." diyorum, sonunda Annabel soluklanıp babam kendini helak ettiğinden merdivenin son basamağına oturduğunda. "İyiim."

Midemin alt kısmında ufak bir suçluluk duygusu dalgalanıyor. Endişeleneceklerini biliyordum ama *bu kadar* allak bullak olacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"*Mesele* bu değil!" diye bağılıyor Annabel ve bebek telsizinden Tabitha'nın ağlama sesi duyulmaya başlıyor.

"Şey..." diyor babam, biraz daha temkinli bir şekilde. "*Bir anlamda mesele* bu, değil mi?"

Annabel hiddetle ağzını açıyor önce ama sonra parmaklarıyla burnunun kemerini sıkıyor kuvvetli bir şekilde.

"Bak, bize kızgın olmanı anlıyorum Harriet" diyor daha yumuşak bir şekilde. "Ama bu yaptığın olgun bir davranış *değil*. Öyle çekip gidemezsin. Bu yaptığın *tehlikeli*."

Bir basamağın kenarına ayak başparmağımla birkaç kez vuruyorum. "Sadece New York'u görmek istedim ve..."

Bir çeşit temel hayatta kalma içgüdüğü tam zamanında devreye girip Wilbur'a, dergilere ya da modellğe değinmeme engel oluyor. Annabel'in alnındaki damarın atması daha yeni yavaşladı. Bu damarın patlayıp hepimizi öldürmesini istemiyorum.

"Nick'i." diye bitiriyorum cümlemi.

"Öyleyse bunu bize *söylemen* yeterdi. En azından baban seninle gelebilirdi." Annabel iç çekip merdivenlere oturuyor.

"Peki, ne yaptın?" diye soruyor babam. "Çünkü 5. Cadde'yi bir aşağı bir yukarı altı kez arşınladım. Herkese seni görüp görmediklerini sordum ve doğrusu, o üç saati aslında ne yaparak geçirmem gerektiğini duymak için can atıyorum."

Önce, konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. *Bir modellik işi için kabul edildim ve erkek arkadaşımla çokça öpüştüm.* "Ya, bilirsiniz işte" diyorum olabildiğince sağduyulu bir şekilde. "Müzeler, galeriler, interaktif sergiler."

"Evet?" Annabel gözlerini kısıyor. "Örneğin?"

"İlâ, şey..." Yutkunuyorum. "5000 yıllık bir kültür tarihini kapsayan Metropolitan Sanat Müzesi'ne, kendisi bir sanat eseri olan Frank Lloyd Wright binası içinde yer alan Guggenheim Müzesi'ne ve Picasso ile Warhol'u da içeren, dünyanın en kapsamlı koleksiyonlarından birine sahip olan Modern Sanat Müzesi'ne gittim."

Sonra boğazımı temizliyorum.

Bu konuşmayı New York rehberimden, olur da anne ya da babam sorarsa diye, eve dönerken trende ezberlemiştim. Ailemi bu kadar iyi tanıyor olmam iyi bir şey.

"Bana rehberini ver, Harriet."

Ne yazık ki onlar beni daha da iyi tanıyorlar gibi.

Sırt çantama uzanıp rehberi alıyorum ve Annabel'e uzatıyorum. Annabel hızla sayfaları çevirirken bir yerde duruyor. Keşke ezberlediğim bu cümleleri yeşil fosforlu kalemle çizmeseydim.

"Peki" diyor ağır ağır. "New York'u inceleme işini bu kadar ciddiye aldığına memnun oldum. Bu, önümüzdeki birkaç günde çok işine yarayacaktır."

Annabel rehberi bana geri veriyor.

"Niye ki?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Cezalısın, Harriet."

Gözlerimi dikip önce Annabel'e, sonra da babama bakıyorum. "Cezalısın da ne demek?" diye soruyorum.

"Cezalısın, *cezalısın* demek, Harriet. Bir sıfat. Beş gün boyunca odandan çıkmayacaksın."

Daha önce hiç ama hiç, *böyle bir ceza* almamıştım.

"Ama..." Boğazımdan yukarıya doğru bir telaş hissinin hareketlendiğini hissedebiliyorum. Çekim yarın. Bu çekime gitmem *gerek*. Gitmezsem, Wilbur'la Nancy'yi yüzüstü bırakmış olacağım. Moda kariyerim ikinci kez bitmiş olacak. Yeniden bir hiç olacağım.

"Ama falan yok" diyor Annabel, tekrar kollarını kavuştururken. "Odana git."

"Baba..."

"Hayır" diyor babam. "Bu büyüleyici ve yakışıklı dış görünümüm aldatmasın seni. Cidden kızgınım sana." Boğazını temizliyor. "Dolayısıyla Annabel'in söylediğini yap. Odana git, vesaire, vesaire."

Sonra her ikisi de hafifçe kıpırdanıp birbirlerine bakıyorlar.

Sanırım bu duruma onlar benden bile çok şaşırdılar. Sanki *Yaramaz Çocuklarla Baş Etmenin Yolları* adlı bir tiyatro oyunundan bir sahne prova ediyorlar ve rollerini doğru dürüst ezberlememişler gibi görünüyor.

"Tuvalete gitmek için odamdan çıkabilecek miyim? Yoksa bu iş için bir sakı falan mı kullanmamı istiyorsunuz?"

Birbirlerine bir bakış atıyorlar. "Tuvaleti kullanabilirsin." diye oybirliğiyle karar veriyorlar.

"Ya mutfak? Yoksa açlıktan ölmemi mi istiyorsunuz?"

Bir sessizlik oluyor. "Odanın kapısına yiyecek bırakacağız."

"Peki ya bahçeye çıkabilir miyim? Yoksa döşeme tahtaları arasından derin nefesler almak zorunda mı kalacağım?"

"*Harriet*" diye çıkışıyor Annabel. "Odana git. Bu cezanın oksijenle ilgili şartlarına daha sonra karar vereceğiz."

"*Y!*" diye bağırıp ayaklarımı yere vura vura merdivenleri tırmanıyorum. Sonra da odama girip kapıyı yine çarparak küt diye kapatıyorum. "*KEYFİNİZ BİLİR.*"

Ama hiçbir şey hiç iyi değil.

Ertesi sabah saat 5'te -hâlâ tüm ev ve evin içindeki herkes derin bir uykudayken- kalkıyorum.

Telefonumu kapatıyorum ve tekrar evden kaçıyorum.

50

Sabahın bu kadar erken bir saatinde New York tamamen farklı bir yer.

Tüm o turistler, fotoğraf makineleri, hava alan spor ayakkabılar, su geçirmez sırt çantaları, devasa haritalar, seçilemez konuşmalar, danışma kulübelerinin önündeki uğultuya neden olan ve sabırsızlıkla bekleyen insanların oluşturduğu kuyruklar gitmiş.

Saat 7 olduğunda, New Yorklular şehirlerini tekrar ele geçiriyorlar.

Grand Central Terminal'de durmuş, New Yorkluların düzgün çantalarını, ısmarlama elbiselerini ve ipek eşarplarını izliyorum sessizce. Bu insanlar, nereye gitmekte olduğunu net olarak bilen insanlara özgü bir soğukkanlılık ve zarafetle hareket ediyorlar.

Babamın hâlâ yatağında olması gerektiğini bildiğim hâlde, ne zaman kızıl saçlı bir adam görsem bir yere saklanıyorum.

Kaçmak, görüldüğünden çok daha zor bir iş.

Özellikle dünyadaki herkes bir gecede birden babama dönüşmüş gibi görüldüğünde.

“Benim küçük bezelye çiçeğim.” diyor Wilbur, ben takım elbise giymiş ve fuzuli derecede renkli bir kravat takmış olan başka bir adamın merdivenlerden inmekte olduğunu görüp yakınlardaki bir sütunun ardına atarken kendimi. “Saklambaç mı oynuyoruz? Yoksa kocaman bir mermer parçası gibi görüldüğün izlenimine kapıldın da mermerlerle bütünleşmeye mi çalışıyorsun?”

Sütunun arkasından çevreyi kollayıp tepemizde sallanmakta olan kocaman, ışılandırılmış, çok yüzlü saate göz atıyorum. Saat 6.34’ü gösteriyor. Günlük rutinlerine göre, babam ve Annabel şu anda yeni uyanmakta *olmalılar*.

Hafifçe titriyorum.

Bu binadaki birden fazla yüzü olan tek şey saat değilmiş gibime gelmeye başlıyor.

“Aslında” diyorum, elimle kolona vurarak, “Bu, tortul kaya olan Hindistan kireç taşı sanırım. Oysa mermer başkalaşmış bir kayadır. Oldukça farklılar yani.”

Wilbur, altın lame ceketinin koluyla gözünü ovuşturuyor yorgun bir hâlde. “Tavşan kulaklım, her ikisi de meleklerle kedi yavrularının sıkıştırılmış ruhlarından yapılmış olsa bile, sabahın bu saatinde hiç mi hiç umurumda olmaz.”

Wilbur, büyük yolcu salonunun karşı tarafına doğru yalpalaya yalpalaya yürümeye başlıyor. Ben de kırklarının

ortalarında, kızıl kafalı, kızgın başka birileri var mı diye salonu gözlerimle hızlıca bir kez daha tarayıp Wilbur'u takip ediyorum.

"Peki, çekim nerede?" Bu sabah trenle gelirken çekimin nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışarak kendimi içimdeki suçluluk duygusundan kurtarmak için bir buçuk saat boyunca rehberimi inceledim. "Empire State Binası'nda mı? Central Park'ta mı? Rockefeller Center'da mı? Yoksa metal tezgâhlara yaslanıp hamburger yenilecek bir yemekli vagonda mı?"

"Muzlu dondurmam" diyerek gülüyor Wilbur. "Bu, yüksek sanat. Alt üst edici bir şey istiyoruz. Güçlü algılamalar sunan, şiddetli tartışmalara yol açan bir şey. Turistler için New York'a kapak çekimi yapmıyoruz."

İşte, muhtemelen bu nedenle, modellerin yaratıcılık konusunda fikirleri gerçekten sorulmuyor.

Biri *Harriet* diye bağıırıyor ve ben ağzım kurumuş bir hâlde çevremde dönüveriyorum. "Acele et" diyor bir kadın iç geçirerek, oyuncak bebeğini yerde sürüklemekte olan küçük bir kıza. "Niye hep bu kadar yavaşsın?"

Sesli bir şekilde yutkunuyorum, Wilbur metroya inen merdivenlere doğru kocaman bir valizi sürüklemeye başlarken.

"Harriet?"

İrkilip yan tarafa dönüyorum. "*Hatlar*" diyor bir

adam, elindeki haritayı sallarken. "*Hatlar* çok karmaşık, değil mi?"

Sonra da salondaki kalabalığın sesi *Harriet Harriet Harriet Harriet* diyen bir uğultuya dönüşüyor.

Aman Tanrım. Deliriyorum.

Daha iki saatten kısa bir süre önce kaçtım ve suçluluk duygusu beni çoktan Lady Macbeth'e dönüştürmeye başladı bile. Her an ellerimdeki hayali kanı ya da —bu durumda—endişeli anne babamın gözyaşlarını temizlemeye başlayabilirim.

Merdivenlerde duraksayıp karanlığa bakıyorum. Tırabzanlar yağlı. Havada sıcak, nemli, ter, yağ ve metal kokan bir telaş var. Yerleri titretecek kadar yükselen bir uğultu kaplıyor her yanı.

Greenway'e geri dönmek istiyorum.

"İlül..." diyorum, arkama dönerek. "Wilbur, korkunç bir hata yaptım ben."

"Hata mı?" Wilbur, çizgili pantolonumla üzerinde büzülmuş bir dudak resmi olan yeşil spor tişörtüme bakıp başını iki yana sallıyor. "Hayır, kesmeşekerim. Bu muhteşem bir görüntü. Gerçi, bir dahaki sefere parmak arası terlik yerine plaj terliği giyebilirsin belki."

"Demek istiyorum ki..." —öksürüyorum— "Bugün. Çekim. Benim yerime başka birini bulabilirler mi?"

Wilbur gülmeye başlıyor.

“Senin yerine başka birini *bulabilirler* mi? Tanrı minik lahanalarımı korusun ki sen üzerine yanlış sos dökülmüş bir salata değilsin, şirin ufaklığım. Çekim bir saat sonra. Bir cin gibi sihir yapıp yoktan bir model var edemem. Gerçi bu, çok kullanışlı bir şey olurdu.” Eliyle hafifçe omzuma vuruyor birkaç defa. “Hayrola, minnoşum? Deniz kıyısında bir gün geçirmek istemiyor musun?”

Wilbur böyle deyince günüm ortasından ikiye yarılıyor sanki.

Greenway’e -dünyanın en ıssız odasına, en kızgın anne babasına ve insanlık tarihinin bilinen en uzun cezasına- geri dönebilirim. Odamda oturup Alexa’nın o anda günlüğümün hangi sayfasına gülmekte olduğunu, Jessica’nın Nat’i yeni hangi *büyüleyici* kafelere götürdüğünü ya da köpeğimin neye benzediğimi bile hatırlayıp hatırlamadığını merak edebilirim.

Ya da sahile gidebilirim.

Güneş, kum, deniz, sosisli sandviçler, şezlonglar, köpüklü sularda muhteşem bir zamanlamayla birbiri ardına zıplayan yunuslar. Dünyada 7.5 milyar kum tanecığı var ve ben bunlardan *bir tanesini* bile görmeyeli en az iki yıl oldu.

Her hâlükârda başım büyük belada nasıl olsa. En azından cezamı adam akıllı hak ederim. Temel mantık işte.

“*Deniz kenarı* mı? New York’ta? Cidden mi?”

“*Kesinkeslilikle*. Hatta sana bir dondurma bile alırım

ama yemene izin vermem çünkü sen bir *modelsin* ve cırpılmış soğuk yağ, besinsel gereksinimlerden biri değildir.”

Birazcık düşünüyorum. Deniz kıyısı kulağa babamın New York’taki ofisinden çok uzakmış gibi geliyor. Bu da birkaç saniyede bir adımı duymaya devam etmeyebilirim anlamına gelebilir.

“Harriet?”

Bir kadın yürüyüp geçiyor yanımızdan. “Bu kadar erken kalkmak zorunda olmaktan nefret ediyorum işte” diyor telefonuna. “Sen de nefret etmiyor musun bundan?”

Aslında başka seçeneğim yok. Üstelik ayaklarımda hâlâ en sevdiğim parmak arası terliklerim var. Dolayısıyla en azından bir parça da olsa uygun görünüyorum sahile gitmeye.

Evet anlamında başımı sallıyorum ve Wilbur tekrar merdivenlerden aşağıya inmeye başlayana kadar bekliyorum. Wilbur, bir elini kıvrımış havada tutuyor diğer eliyle de ardından bavulu sürüklüyor. Bavul oraya buraya çarpıp gürültü çıkarıyor.

Ben de kafamdaki aylardır dokunmamış olduğum kutuyu çıkarıyorum ortaya. Çekinerek açıyorum kutuyu. Sonra da -usulca ve yumuşak bir şekilde- Annabel’i kutuya koyuyorum. Ardından da sırasıyla babamı, Tabitha’yı, Nat’i, Toby’yi ve Hugo’yu yerleştiriyorum bu hayali kutuya. Sonra da mor günlüğümü hâlâ sıkıca tutmakta olan

Alexa'yı atıyorum kutuya.

Son olarak da suçluluk duygusundan kaynaklanan bir çekinmeyle Nick'i koyuyorum kutuya.

Sonra da yavaşça kapatıyorum kutuyu.

Sadece bu sabah için koyuyorum onları kutuya. Hepsi bu.

Ben bu sabah birazcık eğlenirken sadece kısa bir süre kalacaklar orada. Bu macera dolu sabahım sona erdiğinde, herkesi kutudan geri çıkaracağım ve bunun sonuçlarını göğüsleyeceğim.

Bu sonuçlar her ne olursa olsun.

51

Buyurun size New York metrosuyla ilgili birkaç büyüleyici bilgi:

- Dünyadaki herhangi bir toplu taşıma sisteminden daha çok istasyona sahiptir (277).
- Toplam ray uzunluğu 1.055 kilometredir.
- Yılda ortalama olarak 1.7 milyar insan taşınır.
- 31.180 turnike, 734 jeton gişesi ve 161 yürüyen merdiven bulunur.

Size, New York rehberlerinin *değınmediğı* birkaç bilgi daha vereyim.

Bu rehberler New York Metrosu'nun, Londra Metro-su'nun çocuklar için yapılmış kocaman bir oyuncak gibi görünmesine neden olduğunu söylemez örneğın.

Her şeyın -zeminin, ışıkların, trenlerin içi ile dışının, tırabzanlar ve koltukların- tunc grisi renginde olduğunu söylemez rehberler.

Bu rehberler, metro haritasının Piccadilly Circus ya da Green Park gibi şen şakrak isimlerle kirletilmemiş olduğunu, bunun yerine haritada katı, kızgın görünümlü rakamların ve harflerin bulunduğunu da söylemez.

New York metrosunun ne kadar büyük, ne kadar işlek, ne kadar sıcak ve parlak olduğuna da değinilmez rehberlerde.

Ancak rehberlerin *hiçbirinin* değinmediği en önemli bilgi, New York metro haritasının hiçbir anlam ifade etmediğidir.

Gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyor bu harita.

Wilbur'la ben en az on dakika büyük bir haritanın önünde durup belki her şey anlaşılır olur ümidiyle başlarımızı bir o yana, bir bu yana eğip duruyoruz.

Ama hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Peki..." diyorum uzun bir sessizlikten sonra. "Kırmızı hat 1, 2 ve 3, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa öyle" diye iç çekiyor Wilbur. "Ve turuncu hat da B, D, F ve M."

Haritaya biraz daha yaklaşıyorum. "Bu, 14. Cadde ve şu da 14. Cadde, ha? Bunların *tamamı* da 34. Cadde, öyle mi?"

"Öyle görünüyor." Wilbur iPhone'unun ekranını kaydırmaya başlarken iç çekiyor. "Bal kabarcığım, New York yeryüzündeki en büyülü yer ama metro sistemi kedimin

pijamalarını öpebilir. Bir dahaki sefere *kesinlikle* taksiye bineceğiz.”

★

Yolculuğun geri kalan kısmını, çelik bir koltuğa büzülüp metroya inip binen herkesi gizlice izleyerek geçiriyorum.

Vagonda şu anda tepeden tırnağa fosforlu yeşil giymiş ve başına kocaman kızıl bir çiçek ilıştirmiş olan yaşlı bir bayan var. Saçları rastalı, çok yüksek topuklu bir ayakkabı giymiş olan bir kız da kulaklarına tüylü bir kulaklık takmış. Kendi kendine mırıldanan yaşlı bir adam ve çantasına kapanmış, sessizce ağlamakta olan, pahalı görünümlü bir takım giymiş bir kadın da var.

Biz Manhattan’dan Brooklyn’e doğru hızla şehri geçerken sanki hava almak için yer üstüne çıkan küçük köstebekler gibi her yaştan, her ulustan, her tür kıyafetli bir sürü insan F trenine inip biniyor.

Şehir yavaş yavaş küçülmeye başlıyor. Devasa gökdelenler, üzerlerinde cesurca işlenmiş renkli grafitilerin, yıldızların, kelimelerin, resimlerin bulunduğu daha küçük binalara bırakıyor yerini.

Güneş ışınları görünmeye başlıyor ve gökyüzü yeniden aralanıyor. Gökyüzü ta ki normal boyutuna gelene kadar ufacak, uzak parçacıklar olmaktan çıkıp yeryüzüne

daha yakınlaşıyor, daha parlak bir hâl alıyor, daha mavileşiyor ve daha hafifliyor.

“Geldik mi?” diyorum, Wilbur eskiz defterini toparlamaya başlarken. Manhattan’dan çıktığımızdan beri büyük bir ciddiyetle bir şeyler karalayıp durdu ama ne yaptığına bakmak için kafamı her uzatışında burnumun üzerine kurşun kaleminin arkasıyla bir fiske kondurdu. “Deniz kıyısında mıyız?”

“Hı hı, benim *minik kurbağam*. Bir hayli yakınınız hem de.”

Midem, Wilbur’un bu söylemini doğrularcasına heyecanlı, küçük bir kurbağa gibi sıcıyor. Vagonun pencereleri açık ve burnuma tuz, pamuk şekeri ve sosisli sandviç kokuları geliyor.

Belki Wilbur yunuslarla kısacık da olsa yüzmeme izin verir. Aaaa, belki de çekim su altında olacaktır.

Tek yapmam gereken, kimsenin Tokyo’daki ahtapot hikâyemi öğrenmemesini ummak. Yoksa asla herhangi bir deniz canlısının yanına yaklaşmama izin vermezler.

“Nancy’yle nerede buluşacağız?” diye soruyorum, her ikimiz de trenden inip en son bulunduğumuz perondan daha küçük, daha sessiz, daha az mağaramsı bir perona adım atarken.

“Tam burada.” diyor çok düzgün bir Amerikan aksanıyla konuşan bir ses.

Arkama döner dönmez kızarmaya başlıyorum. Nancy arkamızda duruyor ve pırl pırl parlıyor. Üzerinde beyaz bol bir gömlek ve beyaz pantolon var. Elinde tuttuğu çanta ve gözündeki güneş gözlükleri de parlak beyaz. Sanki *Yüzüklerin Efendisi*'nden fırlamış bir şey gibi görünüyor.

Ama ağır ağır renk değiştirmemin nedeni bu değil.

Nancy'nin yanında bir çocuk duruyor. Bu uzun boylu bronz çocuğun sarı saçları kumlu öbekler hâlinde dağınık bir şekilde alnına düşmüş. Güneşten iyice rengi açılıp beyaza dönmüş birkaç saç teli ve parlak, delici mavi gözleri var.

Yanağında küçük bir yara izi olan bir kurda benziyor ve bu yara izi onu nedense daha da yakışıklı yapıyor.

Ama bunlardan hiçbiri de kızarmamın nedeni değil.

Yanaklarımın giderek daha çok yanmasının, kızarmasının ve kendimi daha rahatsız hissetmemin nedeni, bu çocuğu zaten tanıyor olmam.

Bu, dün LA MODE'un bekleme salonunda gördüğüm çocuk.

Ancak şu an telefonuyla ilgilenmiyor.

Bu sefer gözlerini dikmiş direkt olarak bana bakıyor.

52

Son bir yılda erkekler hakkında oldukça çok şey öğrendim.

Bazılarının martılardan, özellikle iri olanlarından, korktuğunu öğrendim. Bazılarının altı yaşındayken Strategic adında bir hamsteri olduğunu ve bu hamsterin bir gün içgüdüsel bir hamleyle özgürlüğüne doğru koşarken kapının rüzgârdan dolayı üzerine kapanmasıyla zamansız bir sonla karşılaştığını öğrendim.

Bazılarının hâlâ Pac-Man oynamaktan hoşlandığını; küçük, yapışkan göz yuvarlarına benzettikleri için çarkıfelek meyvesinden nefret ettiklerini ve porsuklar yaşlı adamlar gibi yürüdüğünden porsukların zeki olduğunu düşündüklerini öğrendim. Bazılarının Avustralya'nın güney sahillerinde çok sevdikleri bir kumsal olduğunu ve onlara küçükken annelerinin yaptığı bir keki hatırlattığı için misket limonunun kokusunu sevdiklerini öğrendim.

Bazılarının merdivenleri çiftler çiftler çıktığını ve boğaz köklerindeki gizli beni görebilin diye gülerken başlarını arkaya doğru attıklarını öğrendim.

Sizi öpmek için eğilmeden hemen önce alt dudaklarının hafifçe titrediğini öğrendim.

Başka bir ifadeyle *tek bir* çocuk hakkında birçok şey öğrendim.

Geri kalan kısmı benim için hâlâ büyük, çözülmemiş bir gizem.

Sarısın çocuk öylece gözlerini dikmiş bana bakarken aklımın giderek daha da karıştığını hissedebiliyorum.

Hızla yüzümü silip tişörtüme böğürtlenli kek falan buluşmuş mı diye bakmak için başımı aşağıya doğru eğiyorum.

Kafamı tekrar kaldırdığımda, çocuğun hâlâ aynı şekilde bana bakmakta olduğunu görüyorum.

Dolayısıyla tek bildiğim yolla ortamı rahatlatmaya karar veriyorum.

"Tekrar merhaba." diyorum, elimi uzatırken. Tam bu sırada Nancy, Wilbur'u kenara çekip sessizce konuşmaya başlıyor. "Adım Harriet Manners. Düzgün bir şekilde tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi sıkarken alnını kırıştırıyor. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Biraz daha kızarıyorum.

"Şu gökdelenlerle ilgili konuşan kızım ben" diyorum boğazımı temizleyerek. "LA MODE'un bekleme salonundan?" diye ekliyorum, sanki LA MODE'un bekleme salonu, Narnia'daki Spare Oom ya da Arjantin gibi uzak bir

ülkeymişçesine.

"Emin misin? Çünkü seninki gibi bir yüzü unutacağı-mı hiç sanmam."

Elimi oldukça çok sıkıyor olmalı çünkü vücudumdaki her bir kan damlacığı yanaklarımda birikiyor gibime geliyor. Birden, Batı'ya özgü geleneksel tokalaşmayı tercih etmek yerine keşke Nepallilerin yaptığı gibi kafa atsaydım diye geçiriyorum içimden.

"Bundan emin olma." diyorum, olabildiğince kibar bir şekilde elimi geri çekmeye çalışırken.

Sonunda, etkileyici bir gülümsemeyle birlikte, elimi bırakıyor. Dişleri gözleri kör edecek kadar beyaz. "Pardon" diyor. "Güzel İngiliz kızları, her zaman beni benden alır. Ben Caleb Davis ama herkes bana Cal der."

Midemde bir kıpırdanma oluyor. *Güzel* mi?

"Sana herkesin böyle dediğini sanmıyorum, Caleb." diyor arkamdan gelen yüksek bir ses.

Arkamı dönüyorum.

LA MODE'un bekleme salonunda gördüğüm gerçekten uzun boylu kel kız, *muah* diye yüksek bir ses çıkararak kulağının neredeyse bir metre ilerisinde havayı öpüyor.

"Kibar ol K." diyor Cal kaşlarını çatarak.

"Hiçbir zaman kibar değilimdir ben, bebeğim" diyor kız, turuncu uzun elbisesini düzeltirken. "Bu, benim çarpıcı özelliklerimden biri. Kenderall" diye ekliyor, bana

doğru dönerken. "K-e-n-d-e-r-a-iki-l. Muhtemelen daha önce bir Kenderall'la tanışmamışsındır çünkü bu adı ben kendim uydurdum."

Vayyy. Oldukça nitelikli bir bebek olmalı zamanında ki kendi adını kendi koymuş.

"Hııı." Kenderall'ın yanında yerde homurdanmakta olan siyah, pembe tüylü şeye bakarak gözlerimi kırptırıyorum şok içinde. Zaten görünmekte olan bir şeyi dile getirmek istemem, ama "O bir..."

"Domuz mu? Evet. O benim minyatür bir çay fincanı boyutundaki mikro domuzcuğum, Sör Francis."

Kaba olmak istemem ama bu domuzcuğun bir çay fincanına ya da bir çaydanlığa sığmasının *hiçbir* yolu yok. Kocaman bir şey bu.

"O da Kenderall'ın *çarpıcı özelliklerinden* biri," diyor Cal, domuzcuk donuk bir ifadeyle gözlerini uzaklara dikip bakarken.

"Kimse Domuzlu Kız'ı unutmaz" diyor Kenderall öfkeyle. "Gerçi şu pilot bozuntusu kız da gidip pembe bir domuzcuk aldı. Domuzcuğuna yağmur çizmesi de giydiriyormuş. Bir daha bir seçmede karşılaştığımızda iki çift laf edeceğim ona."

"Sör Francis mi?" diyorum, yere çömelip domuzcuğun diken diken olan başını okşarken. Bunun nedeni kısmen, daha önce ev hayvanı olan bir domuzcuk görmüş ol-

mamam; kısmen de, Cal beni yoğun bir şekilde incelediği için yanaklarım patlayıp kan fışkırmaya başlamadan önce onunla göz teması kurmaktan kaçınmam. “Şu ünlü filozof ve yazar Sör Francis Bacon’inki gibi mi yani?”

Kenderall’ın gözleri kocaman açılıyor. “Ne, Sör Francis Bacon²⁷ diye bir adam mı var?”

“Şey, aslında artık yok. 1626’da eti dondurarak taze tutma konusunda deney yaparken zatürreden öldü. Muh-temelen domuz etiyle çalışıyordu.”

Aslında, gülmesini bekliyordum bir şekilde.

Ama gülmüyor.

“Ona ismini verirken Sir Francis Drake’in²⁸ adından esinlendim ben. Üstüne alınma ama hayvanımın İngilizle-re benzediğini düşündüm çünkü. Şimdi sen kalkmış bana New York’taki herkesin Bacon adında bir domuzum olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun yani?”

“Hatırlanmak isteyen sensin.” diye hatırlatıyor Cal ona.

Kenderall tamamen dehşete düşmüş görünüyor. “Gülünç olarak değil ama.”

Hızla ayağa kalkıyorum, çünkü Francis çişini yapma-ya başlıyor ve bu, ayaklarıma ulaşmadan önce hareket et-mem gerekiyor. “Bugünkü modeller biz miyiz yani?”

“Ben öyleyim” diyor Kenderall, kendi yüzüne işaret ederek. “Bunun olabildiğince sık çekilmesi gerekiyor.”

27 (İng.) Domuz pastırması. (ç.n.)

28 16. yy’da yaşamış önemli bir İngiliz denizci, kâşif ve politikacıdır

“Ben de fotoğrafçının asistanıyım” diyor Cal, omuz silkerek. “Onu bunu taşıyıp çay yapmak için buradayım sadece. Çok ilginç bir iş değil bu ama böyle günlerde kesinlikle bu işi yapmaya geliyor.”

Tekrar tepeden tırnağa süzüyor beni.

İnsan vücudunda 96.560 kilometre kılcal damar bulunur ve bu da üç tenis kortunun yüzey alanına denk gelir.

Şu anda benim vücudumdaki kılcal damarların her bir santimetresi tutuşmuş durumda.

“Lunaparkta bizi bekleyen bir kız daha var” diyor Kenderall, çömeliip domuzun başına küçük, turuncu bir bandana bağlarken. “*Tanrım*, çok sıkıcı bir kız o. Tek bir carpıcı özelliği bile yok.”

“Kötü görünmüyor” diyor Cal, omuz silkerek. “Tabii, renksiz esmerlerden hoşlanıyorsan. Ben şahsen neşeli kızları tercih ederim.”

Aslında bu, daha da kızarmama neden olacak bir şey olmalı ama gerçekten dinlemiyorum artık söylenenleri. Tek bir kelime duydum ve onun dışındaki her şey benim için birden anlamını yitirdi, anlaşılmaz oldu.

“Lu-Lunapark mı?” diye kekeliyorum. “Lu-lu-lunapark diyerek ne kastediyorsun?”

“Şey, eğlenceli oyuncakların falan olduğu bir yer işte” diyor Kenderall, gözlerini yuvarlayarak. “Aman yarabbi. Böyle şeyleri yüksek sesle söyleme, bebeğim. Bu, modelle-

rin adını kötüye çıkarır.”

“Ama...” Delirmiş gibi gözlerimle istasyonu tarıyorum ve Nancy’ye eskiz defterine çizdiklerini göstermekte olan Wilbur’u görüyorum. Wilbur sayfaları çevirdikçe; ayrıntılı, şaşılacak kadar güzel hız treni, dönme dolap ve salıncak çizimleri görüyorum. “Wilbur sahile gideceğimizi söylemişti.”

“Burası Coney Adası” diyor Cal, kolunu uzatıp etrafı işaret ederek. “Bir sahil *var* ama asıl lunaparkıyla ünlüdür burası.”

İki haftada ikinci kez güvendiğim biri beni bir yere götürüyor ve sanki başka bir yere gidiyormuşuz gibi yapıyor.

Daha zekice sorular sormaya başlamalıyım.

“A-a-ama...” Güneş ışığı, deniz, kum, yunus sürüleri. Hepsi, bir kayalıktan atlayan yaban sıçanları gibi küçük *hoplayışlarla* kayboluyor. “Lunapark sadece ayrıntılı bir set, değil mi? Bir arka plan?”

“Hayır, benim küçük şebeğim” diyor Wilbur, zarif bir şekilde bize doğru yürürken. “Eğlenceli değil mi ama? Sıraya bile girmek zorunda kalmayacaksın.”

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır *hayır*.

Korkuyla geri doğru çekilmeye başlıyorum.

“Hooop” diyor Wilbur, ben tam bir ayağımı arkamda duran trene atmayı başarmışken kolumdan yakalayarak. “Lunapark bu tarafta, bıcıriğim.”

Uzakta; kocaman, parlak renkli bir tekerleğin üst kısmını ve LUNAPARK yazan bir levhayı görebiliyorum.

Luna, ay anlamına gelen Latince bir kelimedir ve *delilik* kelimesinin kökenidir çünkü on üçüncü yüzyılda insanlar, ayın hareketlerindeki değişikliklerin dönemsel akıl hastalığına neden olduğunu düşünürlermiş. Beni, hayatta en korktuğum tek şeye doğru sürüklerlerken, aklıma gelen tek şey şu:

Delilik Parkı.

Kulağa doğruymuş gibi geliyor.

53

Yer çekimine bayılıyorum.

Yer çekimi; dünyayla diğer gezegenlerin güneş çevresinde, ayın da dünya çevresinde yörüngede kalmasını sağlar. Gelgitlere neden olur. Bir kalemi düşürdüğünüzde, kalemin yere çarpmasını sağlayan şey yer çekimidir. Zıpladığınızda uzaya uçmanızı engelleyen şey de yer çekimidir.

Yer çekimi olmasa, tüm dünya kelimenin gerçek anlamıyla yörüngeden çıkar.

Eğer böyle düzensiz, kontrol edilemeyen bir saçmalık istesem dört kilo daha hafif geleceğim ve Peter Pan gibi etrafta uçarak dolaşabileceğim bir yer olan Plüton'a giderdim.

Son on yılda, Nat'le birlikte beş kez lunaparka gittim. Nat en ürkütücü, en hızlı aletlere binme konusunda ısrarcı bir tavır sergilerken, ben aşağıda elimde onun kabaniyla birlikte ürkmüş bir şekilde durup bekledim.

Bu, tekrar evden kaçtığım için bir ceza bana.

Karmik cezayı anladığımı sanıyordum ama görünen o ki evren benim sandığımdan daha hızlı işliyor. Hak ettiğim

kozmetik cezayı bulmam oldukça kısa bir zaman aldı.

"Başlangıçta bundan emin değildim" diyerek gülüm-
süyor Nancy, hep birlikte lunaparka doğru yaklaşıırken.
"Ama gerçekten tuhaf bir deha olabilirsin sen, Wilbur."

"Gerçekten mi?" diyor Wilbur, yalandan şaşırmış gibi
yaparak. "Öyle olmadığımı kim söyledi? Yoksa şu Infinity
Models'daki Stephanie mi? Bir keresinde külotlu çorabı-
nı çıkaramayacağını söylemişim ve o günden beri nefret
eder benden."

Gözlerimi dikip giriş kapısına bakıyorum şok içinde.

Bu kapı; kocaman, on metre yüksekliğinde, şeftali
rengi alçıdan yapılmış olan bir palyaço yüzü.

Palyaçonun mavi gözleri kocaman açılmış. Parlak kı-
rmızı dudakları da öyle. Yanakları parlak pembe ve başında
sivri uçları olan sarı bir taç var. Her iki yanında da renkli
biri kule bulunuyor. Palyaçonun kocaman açılmış ağzının
yarattığı boşluğun üst kısmında, yan yana dizilmiş bir sıra
parlak mezar taşı gibi görünen kocaman, dikdörtgen be-
yaz dişler var.

Anlaşılan, lunaparka deli bir palyaçonun ağzından ge-
çerek girmemiz bekleniyor.

Nat de lunaparkları niçin sevmediğimi merak edip durur.

"Bak, şirin ufaklığım" diyor Wilbur, yukarıya doğru
işaret ederek. "Geceleri dişlerle gözler yanıyor. *Olağanüstü*
değil mi sence de bu? Keşke benimkiler de yansaydı öyle."

Avuçlarımin ıslanmaya başladığını hissedebiliyorum.

Yanan gözler ve dişler, ne zamandır *herhangi bir şeyi* daha az ürkütücü yapıyor?

Derin bir nefes alıp olur da bu palyaço birden canlanır da ağzını kapatmaya karar verir diye ellerimi kafamın üzerine koyup koşarak geçiyorum dişlerin altından. Bir palyaço tarafından yenmek, ölmek istemediğim birçok şekil arasında oldukça yüksek sıralarda yer alıyor.

Bunun tam altında da bacaklarımin vampir bir zombi köpek balığı tarafından koparılması ve TopShop'ta bir öğleden sonra geçirmek zorunda bırakılmam yer alıyor.

Ben öbür tarafa geçmiş, kollarım hâlâ başımın etrafında, tir tir titrerken, "Harriet" diyor Nancy omzuma dokunarak. "Marianna'nın peşinden gider misin? O, bu sabahki stilistin."

Saten gibi parlak siyah bukleleri ve parlak pembe dudakları olan, kocaman siyah çantalı ufak tefek bir kadını işaret ediyor.

"Hı hı." diyorum boş boş, gözlerim daha da kocaman açılırken. Kocaman bir çarkın çevresine sıralanmış olan, çevrelerinde metal çubuklar bulunan kırmızı, mavi, yeşil dolapları yeni fark ettim. Aynen küçük sevimli kuş kafeslerine benziyorlar.

Tabii iyimser düşünürseniz böyle.

O kadar iyimser değilseniz sallanan ölüm hücrelerine

de benzetebilirsiniz bunları. "Yüksekten korkmuyorsun, değil mi?" diyor Nancy, kaşlarını çatarak. "Bunu sana dün sormam gerekirdi muhtemelen."

Yüksekten korkuyor muyum? Hayır.

Peki, iki parçacık lastiğe tutturulmuş olan mavi metal bir topa konulup saatte 145 kilometre hızla elli metre havaya fırlatılmaktan korkuyor muyum?

Kesinlikle evet.

"Yok" diye yalan söylüyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp kulaklarımın acımasına neden olacak kadar çok sırtırken. "Bu heyecan verici eşsiz deneyimi yaşamayı dört gözle bekliyorum."

Çünkü ben profesyonel bir modelim.

Çünkü bu işi kabul ettim.

Çünkü hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayı ya da hiç kimsenin bana kızmasını istemiyorum.

Ama en çok da bunu yapmamam durumunda direkt olarak eve, anne babama gönderilmeyi istemiyorum.

Doğrusunu isterseniz, mancinikle adam fırlatma dedikleri şeyin, anne babamı tekrar gördüğümde onların bana yapacakları şey ile kıyaslandığında kesinlikle hiçbir şey olmadığını düşünüyorum.

54

Her moda çekiminin en sevdiğim bölümü hazırlanma süreci olmuştur daima.

Bu, -birkaç losyon ve iksir damlacığıyla- başka birine dönüştürüldüğüm kısımdır çünkü.

Göz alıcı birine, hoş birine dönüştürüldüğüm kısımdır.

Biraz simyayı andırır aslında. Sadece, baz metalleri altına dönüştürmek yerine çilli, biçimsiz bir öğrencinin fotoğraf makinesi karşısında şık ve bakımlı görünmesini sağlarlar bir şekilde.

Ne yazık ki Marianna'nın simyayla ilgili böyle hevesleri varmış gibi görünmüyor.

"Kimse bana bu kadar soluk tenli olduğunu söylememişt, kızıl kafa!" diye homurdanıyor, soyunma odasındaki açılır kapanır bir masanın üzerine siyah çantasının içindekileri boşaltmaya başlarken. "Beni bu konuda uyarabilirlerdi."

Yüzüm itaatkâr bir şekilde renk değiştirmeye başlıyor.

"Dünya nüfusunun yüzde 0,5'inin saçları kızıldır" diyorum hafiften savunmaya geçerek. "Bu da yaklaşık ola-

rak kırk milyon kişi eder.”

“Saçın sorun değil.” Eline birkaç farklı kutu krem alıp bu kremleri elinin arka yüzünde kızgın bir şekilde karıştırmaya başlıyor. “Sen trilyonlarca çili, hiç hazırlıksız kapamaya çalış da gör bakalım.”

Sonra da hücumu geçiyor.

Önce bir fondöten fırçası ve üç farklı ton fondötenle saldırıyor bana. Sonra kaba saba bir far fırçasına aldığı aşırı miktarda koyu gri farı, fırçayı göz kapaklarıma batıra batıra sürüyor. Ardından, bir diş fırçasını dudaklarıma sürüp yanmaya neden olan bir jel sürüyor dudaklarıma. Saçımı geriye doğru öyle kuvvetlice tarıyor ki can vermek istemediğim şekiller listemde bir palyaço tarafından öldürülmenin hemen altına bir saç fırçasıyla öldürülmeyi yerleştirmeye karar veriyorum.

Bir ara yere çömelip biraz çamur alıyor ve bu çamuru yüzüme bulaştırmaya başlıyor.

Bu fiziksel saldırılarına bir de “Tanrım, kirpiklerin *mevcut değil bile!*”, “Hiç cımbız diye bir şey *duydun* mu sen?” ve “Ne *burun* ama. Bununla karınca bulabilirsin!” gibi küçük, iğneleyici yorumlar da ekliyor.

Son olarak da eline devasa bir saç spreyi kutusu alıp ben tıkanana kadar saçlarıma sprey sıkıyor.

“Özür dilerim” diyor sertçe. “Acaba modelimiz öylece oturup hiçbir şey yapmamak için para almayı zor mu buluyor?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum birkaç kez. "Pardon."

Ki bu da başka bir büyük hata. "*Muhteşem*" diyor, bir kulak pamuğu alıp göz makyajı temizleyicisine batırırken. "Rimel kurumamıştı. Şimdi en baştan başlamalıyım, değil mi? Sanki yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi."

Sonunda, pestilim adam akıllı çıkarılınca, köşeye gidip bir parça kumaş alıyor eline stilistim.

Bu; biçimsiz, küçük ve gri bir kumaş parçası. Lime lime olmuş ve uçlarından da iplikler sarkıyor. Ön tarafında boydan boya koyu bir leke var. Marianna kumaşı açınca, paslanmış gibi görünen bir çengelli iğne *çın* diye yere düşüyor.

İlk kez, Yuka Ito'yu *gerçekten* özlüyorum.

"Bir *fikrin* var mı bari?" diye çıkışıyor Marianna, ben gözlerimi kırıştıtarak elinde tuttuğu şeye bakarken.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır-r-r. Bu..." *Tetanos olmama neden olabilir.* "...farklı bir doku."

"Giy şunu."

Uysalca bana söylenen şeyi yapıyorum. Sonra da odadan çıkarılıp Wilbur'un beni beklemekte olduğu yere yönlendiriliyorum.

"Vay" diyor Wilbur, ellerini cırparak. "Vay vay vay. Harika olmuş, benim küçük kedi terlikciğim! *Tam* istediğimiz gibi! Görkemliliğini görmek ister misin?"

Başımı eğip uygunsuz, kürklü terliklerime bakıyorum

Terliklerim, eski kadınların banyonun önüne koydukları türden.

“Elbette.” diyorum kuşkuyla.

Wilbur eline çatlak bir ayna alıp kendimi görmem için yukarı doğru kaldırıyor. Gözlerim koyu gri. Kenarları şişmiş ve pembe. Cildimin rengi bir garip. Yanaklarımda çamur var ve saçlarım, hamsterların kafeslerinin köşelerine yaptıkları şey gibi görünüyor.

Lunaparklardan hoşlanan, göz alıcı bir modele dönüştürülmüşüm gibi değil de bu lunaparktaki aletlerin birinin altında beş yıldır uyuyormuşum gibi görünüyorum.

“Sen de *sevmedin* mi?” diyor Wilbur, memnun bir şekilde gülerken. “*Tam yemelik* görünüyorsun. Bunu Brooklyn’den yeni bir tasarımcı yaptı. O kadar *yeni* ki neredeyse hiç kimse adını sanını duymadı. Bir daha yapılmayacak bu.”

Bunun nedenini anlayabiliyorum.

“İlmi... Wilbur?” diyorum, gün ışığına yeniden çıkarılırken. “Tam olarak kaç kişi okuyor bu dergiyi?”

“Üç” diyor neşeli bir şekilde. “Belki de üç buçuk.”

“Bin mi?”

Wilbur bir kahkaha patlatıyor. “Hay şaşkalozum benim, nerede olduğumuzu sanıyorsun -Pitcairn Adaları’nda mı? Üç aşağı beş yukarı üç buçuk milyon kişi işte.”

Üç buçuk milyon.

Tüm Amerika’daki üç buçuk *milyon* kişi, *Sefiller*’deki

oldukça erken ölmüş biri gibi göründüğümü görecek.
Sanırım karmanın benimle işi henüz bitmedi.

55

Lunaparka döndüğümde gördüğüm ilk şey, Kenderall oluyor.

Bunun nedeni kısmen; uzun, parlak sarı, ipek bir elbise giyip kocaman altın sarısı küpeler takmış olması. Kollarına da sanki bir çeşit Amazon güneş tanrıçasıymış gibi altın sarısı bilezikler takılmış.

Ancak ilk onu fark etmemin asıl nedeni, ben yaklaşırken en yüksek sesiyle "*Hadi canım, şaka yapıyor olmalısın!*" diye bağılıyor olması.

"Vay" diyor, parlak altın sarısı topuklularıyla bana doğru uzun adımlarla yaklaşırken. "*Biri kısa çöpü çekmiş, ha? Daha iyi bir temsilciye ihtiyacın var, bebeğim. Bana hayatta öyle bir kıyafet giydiremezsin. Korkunç görünüyorsun.*"

Gözlerimi dikmiş Kenderall'ın ötesine bakmakla o kadar meşgulüm ki ona cevap veremiyorum.

Orada, sıradan bir grup insan var: Ellerinde ışıklar, ışık yansıtıcılar, makyaj çantaları ve büyük fotoğraf makineleri

taşıyan; siyahlar giyinmiş insanlar. Bu kalabalığın ortasında bir de kız var.

Uzun boylu, açık renk tenli, güzel bir kız. Kahverengi saçları tepesinde topuz yapılmış ve üzerinde gök mavisi ipek bir gece elbisesi var. Kulaklarında gümüş küpeler, boynunda da tam ortasında parıldayan mavi bir taş olan iri, gümüş bir kolye var.

Arkasında bulunan bir metal öbeği; çok uzun süre kutusunda bırakılmış olan bir kuklanın ipleri gibi kıvrılıp bükülüyor, eğiliyor ve birbirine karışıyor.

Her birkaç dakikada bir gürültülü bir koşuşturma oluyor ve insanlarla ağız ağıza dolu küçük bir araba son sürat geçip gidiyor.

İnsanlar bağırıyor.

"İşte bu, Kasırga!" diye latife ediyor Nancy, devasa hız trenine işaret ederek. "Süper bir çekim yapacağız bunda."

Ürkmüş bir akbaba, kendisini avlayacağını düşündüğü hayvanı uzaklaştırmak için kusar. Bu, hem bir barış teklifi hem de kendini savunma yöntemidir. Ben bir akbaba değilim ama her an ben de aynı şeyi yapmayı deneyebilirim.

Önce korkunç görünen kıyafetime, sonra yanımdaki güzel sarı ve mavi ipek elbiselere bakıyorum. Sonra da iğrenç, kürklü terliklerime bakıyorum. Charles Perrault, 1967'de *Külkedisi*'ni yazarken yanlışlıkla *verre*²⁹ kelimesi

yerine vair³⁰ kelimesini kullanmış.

Bu da benim Külkedisi olduğum anlamına geliyor.

"Selam, Fleur." diyorum, hayatımda şimdiye kadar gördüğüm en az çirkin kız kardeşe.

"Merhaba, Harriet" diyor Fleur alçak bir sesle. "*Tekrar merhaba.*"

30 (Fr.) K rk.

56

Harriet ve *tekrar* kelimelerinin çok şey ifade edebileceği açık.

Mesela, "*Sükürler* olsun! Ben de seni tekrar görmeyi umuyordum!" ya da "Sana numaramı vermeden gittiğim için çok özür dilerim! En kısa zamanda buluşup Monopoly oynayalım!" anlamına gelebilir.

Ne yazık ki Fleur'un cümlesinin sonunda bir ünlem işareti yok. Dolayısıyla bu anlamlara gelmiyor söylediği.

Fleur bitkin görünüyor.

Aynı zamanda, onu yine yemeğe çıkmaya zorlayabilirim ya da herkesin önünde yere düşmesine neden olabilirim diye de hafif kaygılı görünüyor.

"Nasılsın?" diyorum beceriksizce, Nancy etrafımızdaki kalabalığı organize edip emniyet kilitlerini kapatmaya başlarken.

"İyi." diyor Fleur yere doğru bakarak.

"Ve..." Muhabbete girmek için söyleyebileceklerim çoktan bitti bile. Okulda bu konuda bir ders olmalı ger-

çekten. "Bugün bulutlar ne güzel, değil mi? Sanırım Sirüs bulutları bunlar. Genellikle yeryüzünün altı bin metre yükseklerinde yer alırlar."

"Doğru." diyor Fleur, ben belli belirsiz bir şekilde gökyüzünü işaret ederken. Ben, keşke yangın söndürme musluklarıyla kalsaydım diye geçiriyorum içimden. En azından bildik bir yerde olurduk.

"Fleur?" Cal, Fleur'un trene binmesi için ipi kaldırıyor. "Hazır mısın?"

Fleur'un köprücük kemiği hiç durmadan kızarıyor.

"Hıı." diyor, ayakkabılarının ucuna bakarak trene binerken.

Cal da arka koltuğa atlayıp bana göz kırpmıyor. "Blurgh için endişelenme" diyor Kenderall alçak sesle. "Seni uarmaya çalıştım."

"Blurgh?"

"Fleur Blurgh. O, yüz metre öteden herhangi birinin ruhunu emebilir."

Şaşkınlıkla Fleur'a bakıyorum. Sanki orta yerinde bir şey giderek küçülüyormuş gibi koltuğa büzülmüş, kollarını vücudunun tam orta yerinde kavuşturmuş, omuzlarını da kamburlaştırmış. Rusya'da bana perdenin ardından göz kırpan kız nerede?

Fleur başını kaldırıyor, gözleri gözlerime değişiyor, sonra da sanki görünmezmişim gibi başka bir yöne bakıyor.

“Atla bakalım, benim küçük modelciğim.” diyor Wilbur, başıyla treni işaret ederken. “Ve bunun yüksek sanat olduğunu sana hatırlatmama izin ver, sincabım. Çıglık atmak yok. Kahkaha atmak yok. Eğleniyormuşsun gibi görünmek yok. Tamamen sefil bir hâlde görünmeni istiyorum.”

Küçük metal araca ve tepemizde spiraller çizerek yer çekimine ve mantığa tamamen karşı çıkan metal yığınının bakıyorum. Sanırım “eğlence” kelimesi bundan daha uygunsuz bir yerde kullanılmamıştır hiç.

“Bunun sorun olacağını sanmam.” diyorum, Kenderrall’in yanına oturmak için trene binerken. Önümde, elinde kocaman bir fotoğraf makinesi tutmakta olan siyahlı bir kadın oturuyor. “Çekin fotoğraflarımı bakalım.” diyorum.

Ve hayatımın en kötü üç dakikası başlıyor.

57

Buyurun size dünyanın en büyük üç hız treni:

- *Kingda Da*, New Jersey. 139 metre.
- *Top Thrill Dragster*, Ohio. 130 metre.
- *Superman*, California. 126 metre.

Hepsi de ABD'de.

Bu ülkenin doğal hıza, yüksekliğe ve insanların uyum sağlama durumlarına hiç saygısı olmadığı gayet açık.

İlk birkaç dakika, manzaranın büyüüne kapılıp nerede olduğumuzu unutuyorum bile. Önümüzde deniz parlıyor; kumsal, sarı bir kurdele gibi uzanıyor ve insanların -nokta şeklindeki küçücük yıldızlar gibi- bir kısmı kumsal-da uzanmış, bir kısmı sosisli sandviç yiyor, bir kısmı güneşleniyor ve bir kısmı da yunuslarla yüzüyor.

Sonra dünya yan yatıyor ve tüm bunlar kayboluyor.

"Vaaaaaavvvvv" diye bağırıyor yanımda Kenderall.

"Hadi, bebeğim! Hodri meydan!"

Fotoğrafçı, makinesinin düğmesine basmaya başlıyor ve -yanımda oturuyor olmasına rağmen, sanki başka bir boyuttaymış gibi- Kenderall'ın tamamen hareketsizleştiğini, koltuğunda geriye doğru bir kemer oluşturduğunu ve suratını asmaya başladığını hissedebiliyorum.

Altı yaşımdayken, Nat'in Fidget adında küçük, siyah bir çöl faresi vardı. Kafesinden burnunu uzatıp parmağınızı koklamaktan, küçük havuç parçacıklarını kemirmekten ve kafesindeki tekerleğinde hızla koşmaktan çok hoşlanırdı.

Ama bazen hızla koşmayı sürdüremezdi. Sonunda bir gün tekerleğin yan tarafına sıkıştı ve bedeni kafesin zeminine çarpana kadar da tekerlek dönmeye devam etti.

Ben de şu anda aynen böyle hissediyorum.

Hız treni her yavaşladığında ve dünya dönmeyi her kestiğinde, sadece gözlerime dolan yaşların akmasını önlemek için gözlerimi kırpmama ve her şey yeniden başlamadan önce derin bir nefes almama yetecek kadar zamanım oluyor sadece.

Sadece başım dönmüyor.

Sadece yön duygumu yitirmiş değilim.

Önümdeki metal çubuğa o kadar sıkı sarılmışım ki eklemlerim sanki minik bir Wolverine'mişim ve derimi yırtıp dışarı fırlayacak gibi görünüyor.

Dehşete kapılmış durumdayım.

Bir sağa bir sola hareket ediyor; bir yukarı çıkıyor, bir

aşağıya doğru hızlı bir iniş yapıyor; çeşitli dönüşler ve taklalarla birlikte durmadan zikzaklar çiziyoruz. Sonunda, artık buna dayanabileceğimden şüphe duymaya başladığımda, tren yavaşlamaya başlıyor.

Şükürler olsun Tanrım şükürler olsun Tanrım şükürler olsun Tanrım şükürler olsun...

"Yakaladık mı?" diye bağırıyor Nancy, aşağıda birikmiş olan kalabalığın yanından. Bu sırada ben, can havliyle ne tarafa doğru ayağa kalkmam gerektiğini kestirmeye çalışıyorum.

Önümde duran fotoğrafçı kadın, makinesindeki fotoğraflara göz atıp hayır anlamında başını sallıyor.

"Bir kez daha!" diye bağırıyor Nancy.

Ve kâbus tekrar başlıyor.

Sekiz tur atıyoruz.

Yanaklarıma yapışan tükürükler kuruyana, gözlerim yanana, ellerimden şıpır şıpır ter damlayana ve rüzgâr saçımı yabani bir kuş yuvasına çevirene kadar dolanıp duruyoruz.

Ben yüksek bir noktadayken birden ayağa kalkıp Örümcek Adam gibi metal çubuklardan tutunarak aşağıya inmeyi ciddi bir şekilde düşünmeye başlayana kadar devam ediyor bu.

Sonunda fotoğrafçı belli belirsiz bir şekilde tamam der

gibi başını sallıyor.

“Tamam” diyor Nancy. “Bu kadar yeter.”

Ve tren yavaşlamaya başlıyor.

Ancak ben duracak gibi değilim.

Ben trenden inerken dünya eğilip bükülmeye, bulutlar dönmeye, yer de bir aşağı bir yukarı hareket ederek çarpılmaya devam ediyor.

“Şebeğim?” dediğini duyuyorum Wilbur’un milyarlarca kilometre öteden. “İyi...”

Ve her şey, herkes kararıyor.

58

Hep bayılmayı istemişimdir.

Bayılmak, Harriet Manners'ın Yaşamayı Umduğu Romantik Dakikalar listemde ikinci sırada yer alır.

Yani, şafak vakti yapılan bir kılıç dövüşünün nedeni olmanın hemen altında ve bir kuleden kurtarılıp çölde tiril tiril bir elbiseyle taşınmanın hemen üstünde.

Zarif bir şekilde bayılmam ve yere düşmeden önce, ölmüş olabileceğimi düşündüğü için dehşete kapılan yakışıklı bir çocuk tarafından yakalanmam gerekiyor. Bu yakışıklı çocuğun bana tam zamanında, işe yarayacağı şüpheli bir hayat öpücüğü vermesi de gerekiyor.

Ne yazık ki olan pek de böyle bir şey değil ama.

Birkaç saniye sonra dünya yeniden aydınlandığında, beni tuhaf bir şekilde kucağında tutmakta olan bir Caleb'le karşılaşıyorum. Bir kolu koltuk altımda, diğer eliyle de bir dirseğimi kavramış.

Bu, hiç romantik değil.

Bu, onur kırıcı bir şey.

Ayaklarımı savurarak yeri eşelediğimden, Caleb hâkimiyetini tamamen kaybediyor ve beni sert bir şekilde yere düşürüyor.

"Ahhh!" diyorum, dizim kaldırıma çarpınca.

"Çekici olduğumu biliyorum" diyor Cal, pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Ama sadece bir saat önce tanıştık. Bana *bu kadar* çabuk abayı yakmana gerek yoktu."

Kızarıp yerden kalkmaya çalışırken, Wilbur'un bağırakta olduğunu fark ediyorum. Tam da otomatikman özürlerimi hazırlamaya başlamışken anlıyorum ki Wilbur'un bağırıldığı kişi ben değilim.

"*Dur* dedim sana!" diye bağırıyor Nancy'ye. "Altı tur önce *dur* dedim. Ne *dolaplar* çeviriyorsun sen?"

"Fark etmedim, tamam mı?" diyor Nancy savunmaya geçerek. "Sadece doğru bir çekim olsun istedim."

"*Bu* sana doğru görünüyor mu?" diye çıkışıyor Wilbur, paten takmış bambi gibi yerde yuvarlanan beni işaret ederek. "*Bu* doğru çekimmiş gibi mi görünüyor?"

"Of, Tanrım!" diye iç çekiyor Nancy. "Tamam, bunu kestiremedim. Özür dilerim, tamam mı?"

Wilbur bana doğru eğilip ayağa kalkmama nazik bir şekilde yardımcı oluyor. "Bize geri döndün mü benim küçük kurbağa baloncuğum? Seni öldürmedik, değil mi?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum tereddütle.

Şu an, üzerinde bulunduğumuz toprak saniyede 465

metre hızla dönüyor. Şu anda ben bu 465 metrenin her bir saniyesini hissedebiliyorum.

“Peki” diyorum titreyerek ve sonra boğazımı temizliyorum. “Sırada ne var? Şuna ne dersiniz?”

Gökyüzünden okyanusa doğru elli metre sallandırılmış küçük metal bir kovaya benzeyen şeye işaret ediyorum.

Nancy ve Wilbur birbirlerine bakıyorlar.

“Söylemiştim sana” diyor Wilbur kendini beğenmişçesine. “Benim bebek pandam tam bir eğlence düşkünüdür.”

“Büyük araçlarla işimiz bitti, Harriet” diyor Nancy, tuhaf bir şekilde hafif hafif omzuma vururken. “Bu noktadan sonra hep yerde kalmanı sağlayacağız.”

Çekimin geri kalan kısmı herhangi bir yaralanma yaşamadan atlatılıyor.

Çocuklar için tasarlanmış olan, tepesine gülen bir fil resmi çizilmiş buharlı bir trene biniyoruz. Kocaman, beyaz mavi renkli çay fincanlarına da binip dönüyoruz. Doldurulmuş hayvanlara su tabancalarıyla ateş ediyoruz. Atari oyunlarının üzerinde dans edip şişme çekiçlerle bir görünüp bir kaybolan plastik farelere vurmaya çalışıyoruz.

Evet, bir ara da “Vahşi Nehir” olarak adlandırılan oyuncağa bindiriliyoruz ve on beş metrelik bir kayığın içinde sıırıslamak oluyoruz ama hız treninden sonra bu, gün batımında sahilde bir gezinti yapmak gibi geliyor.

Üstelik elbisem de bir güzel temizleniyor en azından.

Sonunda, çekimin başarıyla sonuçlandığı müjdeleni-
yor ve soyunma odalarına yönlendiriliyoruz. Üstümüzden
başımızdan sular damlıyor, bitkiniz ve birazcık da gazı kaç-
mış kola gibi kokuyoruz.

Fleur tüm sabah boyunca bana hiç bakmadı. Bir ara
beni görmezlikten gelmekle o kadar meşguldü ki bileziği
elbiseime takıldığında, stilist bizi ayırana dek sekiz dakika
boyunca birbirimize fiziksel olarak bağlı kaldık.

Ama ben arkadaşlığa bir şans daha tanıyacağım, çünkü:

- a) Benim tanıdığım Fleur oralarda bir yerlerde ol-
malı ve
- b) Şimdi Amerika'da olduğum için bir sürü başka
alternatifim varmış gibi de görünmüyor.

"İlml..." diyorum Fleur telaşla küpelerini çıkarıp kamburu-
nu çıkararak benim soyunma kabinimin yanındaki kabine
hızla dalarken. "Fleur?"

"Efendim?" diyor kabinin içinden.

"Şey, acaba, ilml..." Boğazımı temizliyorum. "Modern
Sanat Müzesi'nde Magritte³¹ sergisi var ve benimle bu ser-
giye gelmek ister miydin acaba diye düşünüyordum da?
BU BİR PİPO DEĞİLDİR yazan pipo resimleri yapar hani.

31 René François Ghislain Magritte (1898-1967) Gerçeküstçülük akımının
en önemli temsilcilerinden biri olan Belçikalı ressam. (ç.n.)

Haklıdır da esasen, çünkü resim bir pipo değil, piponun bir görüntüsüdür.” diyorum.

Fleur’un bana yanıt vermesini beklerken, telaşla üzerini değiştirmekte olduğunu duyabiliyorum.

“Üzgünüm, Harriet” diyor sonunda Fleur, kabininden aceleyle çıkarken. “Ama bir an önce buradan gitmem gerekiyor.”

Sonra da başka tek bir kelime bile etmeden istasyona yöneliyor.

59

Ben üzerimi değiştirdiğimde, Fleur gitmişti bile.

Aslına bakarsanız, tüm vücudumu küçük pamuk pedlerle temizlemeye çalışmak dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki burada olmamam gerektiğini unutmayı bile neredeyse becermiştim.

Ama bunu neredeyse becermiştim, tam olarak değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp gergin bir hâlde açma kapama düğmesiyle oynamaya başlıyorum.

"Seni alışverişe götüreceğim." diyor Kenderall, Francis'in tasmaını eline alırken. Francis isteksizce homurdanıyor. "Seni yeni projem yapmaya karar verdim."

"Hımm..." Şüphe eder bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Ne tür bir proje bu?"

İçinde yer aldığım son "proje" selobant ve oldukça çok sıvı yapıştırıcı içeriyordu ve kartonpiyerden yapılmış bir peri masalı dekoruna yanlışlıkla yapışmış bulmuştum kendimi sonunda.

Aynı hatayı tekrar etmek istediğimden pek emin de-

ğilim doğrusu.

Yapıştırıcıyı çıkarmak asırlar almıştı.

“*Sen*” diyor Kenderall, beni tepeden tırnağa süzerek. “Stilist olmak için eğitim alıyorum ve sen benim için alış-tırma olacaksın. Sonsuza dek modellik yapamam ve zaten tirelemem gerek.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. “Ne yapman gerek?”

“*Ti-re-le-me*” diye heceleyerek tekrar ediyor Kende-rall. “Bazı kızlar model tire DJ’dir. Bazıları model tire ak-tristtir. Hatta *bazıları çok tirelidir*. Heykeltıraş ya da ressam ya da iç çamaşırı tasarımcısıdır. Benim bir tirem yok. Dola-yısıyla tireleme yapıyorum. Kolejde bir kursa katılıyorum.”

Benim *tiremin* ne olabileceğini çıkarmaya çalışıyorum.

Geek tire öğrenci, belki.

Ya da geek tire aptal.

“Üstelik” diyor, “Senin de *amp* konusunda yardıma ihtiyacın olduğu açık, bebeğim.”

Amp de ne diye beynimi tarıyorum çabucak. “Elektri-ğim mi demek istiyorsun yani? Yoksa heyecanım ve enerji düzeyim mi?”

Sonra, kimya dersinde öğrendiğimiz *adenozin mono-fosfatı* hatırlıyorum ve “Suda çözünebilen beyaz kristalize bir nükleotidi mi kastediyorsun yoksa?” diye ekliyorum.

“Öme diyorum, bebeğim, öme. Özgün Modellik Emaresi. Tarzının ne olacağına karar vermeliyiz. Ne de olsa

‘İnsanın kendini sevmesi, hayat boyu sürececek bir romantizmin başlangıcıdır’ değil mi?”

Hafif irkilmiş bir hâlde gözlerimi kırıştıyorum. “Oscar Wilde mı?”

“Hayır, bebeğim. Buzdolabımdaki magnetlerden birinde yazıyor.”

Pekâlâ.

“Alışveriş kulağa... Hoş geliyor.” diyorum, hiç de öyle olmamasına rağmen. Telefonumu biraz daha sıkıyorum elimde. “Ama eve gitmem gerek.”

“Kesin öyledir” diyor Kenderall, omuz silkerek. “Unutulmak istiyorsan bu senin problemin. Bana göre hava hoş.”

Saçları parıldayarak yürüyüp gitmesini izliyorum.

Sonra telefonumun açma kapama düğmesine basıyorum. Kaçış ve macerayla dolu sabahım sona erdi. Şimdi sıra bunun sonuçlarını göğüslemekte.

Kendimi kızgın mesajlardan oluşan bir yayılım ateşine hazırlıyorum. Ne kadar bencil ve düşüncesiz olduğumu, herkesi ne kadar endişelendirdiğimi söyleyen; başımın ne kadar büyük bir belaya girmek üzere olduğunu ve evde banyoyu temizleme işinin ne kadar süre bana kalacağını büyük acı veren detaylarla açıklayan mesaj bombardımına hazırlanıyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Sonra -Amerika'da deniz kenarında telefonun ne kadar çektiğini bilmediğimden- biraz daha bekliyorum.

Sonra da telefonumun ekranına bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Ne tek bir yazılı mesaj, ne de sesli mesaj var. Yok işte.

Bedenimi öyle güçlü bir rahatlama hissi kaplıyor ki ayağımın altındaki toprak bugün ikinci kez yan yatıyor.

Başardım! Yırttım!

Sonra -neredeyse anında- aynı derecede güçlü başka duygular dolaşmaya başlıyor bedenimde. Bunların rahatlatma ya da mutlulukla yakından uzaktan bir alakası yok ama.

Saat öğleden sonra iki.

Dokuz saattir kayıbım. Ne anne babamın ne de erkek arkadaşımın aklına nerede olduğumu ya da ne yaptığımı sormak gelmiyor mu yani?

Kimse kaçırılmış ya da bir cinayete kurban gitmiş olabileceğimden veya bir milyon parçaya ayrılıp New York'un yaklaşık bir milyon güvercinine yem olarak verilmiş olabileceğimden endişe etmiyor mu?

Gitmiş olmamı *önemsemiyorlar* mı bile?

Midemde bir batma hissiyle birlikte, kaçtığım için başımın belaya girmesinin mi yoksa başımın hiç belaya girmemesinin mi daha çok hoşuma gideceğinden emin olamıyorum bir an.

Üzgün bir hâlde tekrar telefonuma bakıyorum ve be-

denimi başka bir duygu kaplıyor. Bu öyle güçlü ve ani bir duygu dalgası ki başka hiçbir şey düşünemiyorum.

“Kenderall?” diyorum.

Kenderall durup bana dönüyor. “Evet, bebeğim?”

Cüretkâr bir biçimde telefonumu çantama geri koyuyorum. Kimse nereye gitmiş olduğumu önemsemiyorsa ben de pekâlâ olduğum yerde kalabilirim.

“Seninle geliyorum.”

60

Size alışverişten daha çok hoşlandığım birkaç şeyi söyleyeyim:

- Her şey.

Cep telefonları, sıradan bir sifon kolundan 18 kat daha çok bakteri içerir. Günün geri kalan kısmını berbat kararlar verip bir sürü para ödemeye mecbur edilerek geçirmek-tense cep telefonumu yalamayı tercih ederim. Böyle bir şeyi sadece çılgın insanlar yapar çünkü.

Rahatlamak için ucuz mağazalardan alışveriş yapmak denen bir şey de var.

Nat cüzdan taşıyan bir kaplan gibidir mesela. Bir mağazaya girer girmez çok ama çok sessizleşir ve bulunduğu alanı değerlendirir.

"Ne alacağız?" derim.

Nat de "Hişşşşş, konsantre oluyorum." diye yanıtlar beni.

Gözlerini kısıp mağazayı tarar ve sonra da çenesini yukarı doğru kaldırır.

"Bu" der, gayet amaçlı bir şekilde, gözüne kestirdiği bir pantolona doğru yürürken. "Ve bu." Küf yeşili bir kazağa doğru hızla ilerler. "Bu." Sonra zarif bir dik açı yaparak "Ve elbette bu." deyip yakasında zimbalar olan ipek bir ceket alır eline.

"Ya bu?" diyerek sırf ona eşlik ediyormuşum gibi görünmek için bir rafa işaret ederim biraz tereddütle.

"Hayır."

"Ama... Nat. O da bir kazak. Yeşil de. Elindekini ay-nısı."

"Değil. Etek ucu düz inmek yerine daralıyor, yakası yeterince geniş değil, altı santim daha kısa ve yeşilinde fazlaca mavilik var. O gösterdiğin şey bir *anne* kazağı."

"Of."

"Bir *anne* kazağı mı istiyorsun?"

"İlâ... Hayır."

"Öyleyse, gel." der Nat ve kasaya yönelir, ödemesini yapar. Sonra da -avı ağzından sallanmak yerine parlak çantalar içinde bileklerinden sallanarak- şanlı şerefli bir hâlde gün ışığına çıkar yeniden.

Bu hızlı ve acımasız av neredeyse başlar başlamaz biter.

Kenderall bir kaplan değil ama.

Madison Bulvarı'ndaki Barneys mağazasının parlak kapılarından içeri girdikten sonraki birkaç dakika içinde bunun hızlı bir metaforik ölüm olmayacağını anlıyorum.

Kenderall kocaman bir kahverengi ayıya benziyor. Hiç acelesi ya da gittiği belirli bir yön yok. Sadece birbiriyle çelişen fikirleri var. Güzellik bölümünde ağır ağır dolaşırken bir şeyleri eline alıp sonra da yerine bırakıyor. Sürekli düşünüp taşıyor.

Sürekli fikir beyan edip duruyor.

Aslında yaptığı şey, kocaman pençeleriyle sizi yere bastırıp göğsünüze oturarak siz hâlâ canlıyken yavaş ama dikkatli bir şekilde dişlerini etinize geçirmeye başlamaktan başka bir şey değil.

Ve ölmeden önce duyacağınız son şey şu: "Emin değilim, sanırım bu dudak parlaticısı çok *parlak*."

Ama bir şey söyleyeyim mi size?

Bu *yine de* Greenway'e dönmekten daha iyi.

"Şimdi" diyor Kenderall, sonunda güzellik bölümünde işimiz bittiğinde. "Hangi markanın senin *tarzın* olduğuna karar vermeliyiz."

"Ha?"

Parlak ışıklar, hafif ve zarif mırıldanmalar ve küçük, mavi bir kep takmış olan kapı görevlisinin eğilerek verdiği selam birazcık bunaltıcı aslında. Hayatımda ilk kez kelime-

ler beni korkutacak güce sahip. PRADA. GIVENCHY. STELLA McCARTNEY. LANVIN. ARMANI. RALPH LAUREN.

Barneys mağazası ile ilgili *her şey* pahalı. Mağazanın kokusu: Deri, parfüm ve tahta döşemelerin kokusu kaplamış her yanı. Işıklar: Mükemmel bir biçimde düzenlenmiş ve doğru yerlerde parıldıyorlar. Teşhir ürünleri, mankenler, yerleşim planı, personel -hepsi- çok pahalı şeyler.

Kıyafetlerle ilgili tek söyleyeceğim şey şu: Hiçbir şeye dokunmuyorum. Günün geri kalan kısmı boyunca ellerimi ya cebime sokmam ya da kesip atmaya düşünmem gerekiyor.

"*Tarz*" diyor Kenderall sabırla, 3.000 dolarlık kadife kısa bir şortu eliyle dürterek. "Eğer sen kendini yeri doldurulmaz biri yapmazsan, gelir biri senin yerine geçer. Farklı olmak hatırlanmaktır. Aynı olmaksızın unutulmak."

Evet anlamında başımı sallıyorum. Sör Francis'i dışarıda, ksilofonu³² olan bir adama bıraktık. Kenderall bu adama "domuz bakıcılığı" yapması için yirmi dolar verdi.

"Bir tarzım olduğunu sanmıyorum." diye itiraf ediyorum.

"Evet, yok" diyerek onaylıyor beni Kenderall. "Bir odaya girdiğinde kimse seni fark etmez. Oysa *ben* (kendini işaret ediyor), ben bir odaya girdim mi oda ben *olurum*."

Bu sözler hiçbir anlam ifade etmiyor. Bir insanla dört

32 Yan yana, küçükten büyüye doğru sıralanmış tahta veya alaşım düzlemlerinden oluşan ve bu düzlemlere küçük tokmaklarla vurularak çalınan bir muzik aleti.

tarafı duvarlarla çevrili bir mekân arasında acemi gözler için bile oldukça büyük bir fark vardır.

“Evet.” diyorum tereddütle.

Mağaza çalışanları gözlerini dikmiş mor parmak arası terliklerine bakıyorlar. Sertleştirilmiş lastikten yapılmış bir şey giydiğinizde çalan bir çeşit alarmları olabilir bence.

“Önem zihindedir” diyor Kenderall kendinden emin bir şekilde. “Ve o zihni kıyafetlerinle ağzınla ifade edersin. Anladın mı?”

Hayır. “Hı hı.”

“Bu insanlar bizi tanımıyorlar. Ben bir mirasçı olabilirim. Sen bir Rus prensesi olabilirsin. Söylediğine inanırsan, söylediğin şey aynen doğruymuş gibi olur.”

Bunun doğru olmamasını umarım gerçekten. Doğru olsa, her şeyden önce, 1918’de Rus Devrimi sırasında yok edilmiş olurum.

“Anladım.” diyorum, mümkün olduğunca kraliyet ailesine yakışır bir şekilde başımı kaldırmaya çalışırken.

“Kendi gerçeğini yaşa” diyor Kenderall. “Ya da o gerçeğin ne olmasını istiyorsan onu yaşa. Ki ikisi de temelde aynı şey aslında.”

Yüzünde nefret etmiş bir ifadeyle onu bunu dürterek koridor boyunca azametle yürümeye başlıyor.

“Bu yerleşim planı Gucci’nin hoşuna giderdi” diyor herkes onu duyabilsin diye yüksek sesle. “Onun zevkini bi-

lirim. Yakın aile dostlarıyız da."

"Gerçekten tanıyor musun Gucci'yi?" diyorum fısılda-
dayarak.

Buna birazcık olsun şaşırmamak elimde değil.

Nat'ın bir iki hafta önce bana söylediğine göre, Guccio Gucci altmış yıl önce ölmüş.

"Bebeğim" diyor Kenderall, "Buradaki insanlar söz konusu olduğu sürece, *herkesi* tanıyoruz biz."

61

Bu noktadan sonra her şeyi küçümsüyoruz.

Jimmy Choo mağazasında kaba, Oscar de la Renta mağazasında kibirli, Alexander McQueen mağazasında küçümseyici ve Michael Kors mağazasında da amirane davranıyoruz.

En azından Kenderall öyle davranıyor. Ben, fiziksel olarak mümkün olduğunca katı ve Romanov Hanedanı'ndaymışım gibi görünmeye çalışıyorum.

Ve bu, işe yarıyor.

Tek bir kişi bile parmak arası terliklerime bakmıyor. Hiç kimse bana bir şeye dokunmamamı ya da bir şeyin üzerine solumamamı söylemiyor veya benden iki saniye sonra askılıklara gidip özellikle takındığı yorgun bir yüz ifadesiyle her şeyi yeniden düzenlemiyor.

Tek bir kişi bile bize sanki orada olmamamız gerekiyormuş gibi davranmıyor.

Bu noktada dürüst olmalıyım: Size *biriymişsiniz* gibi davranılması oldukça hoş bir şey.

"Kişisel stilistin olarak, göze çarpmanı sağlamak benim işim," diyor Kenderall bana, kıyafet askıları arasında ağır ağır dolaşırken. "Bu her ne kadar zor olsa da."

Sonra eline siyah, deri bir pantolon alıyor.

"Siyah Derili Kız olabilirsin. Giydiğin her şey -ceketler, pantolonlar, ayakkabılar, tişörtler- deri olmalı."

Fiyat etiketine bakıyorum. 2,500 dolar.

"İlını... Eskiden deri tabaklanırken yeni yüzülmüş hayvan derileri güvercin gübresinde bekletilmiş. Bu gübredeki virüs ve bakteriler, deri üzerindeki tüylerin dökülmesini sağlarmış."

"İyeee. Tamam." Kenderall elindeki pantolonu hemen rafa geri koyuyor. "Devam edelim."

Sonra eline mor bir elbise alıyor.

"Hep Mor Giyen Kız olabilirsin."

Bu, kulağa daha yapılabilir bir şeymiş gibi geliyor.

Yine etikete bakıyorum. 9,990 dolar.

Yok, belki de o kadar yapılabilir bir şey değildir.

"İlını, bu renge, Latince'de 'mor' anlamına gelen *Purpura* adlı deniz salyangozlarının salgıladığı bir sıvıdan elde edildiği için mor denir. Sümüksü bir sıvı salgılayan bir yumuşakça gibi mi görünmemi istiyorsun gerçekten?"

"Unut gitsin!" diyor Kenderall.

Kenderall sırasıyla elmaslı lüks bir spor kıyafet, gündüz giymem için bir gece elbisesi ve tamamen kâğıttan

yapılmış bir elbise (gerçi sanırım Molly bunu kaptı bile) öneriyor ama bilimsel bir şekilde itiraz ederek bunların tamamını reddetmeyi beceriyorum.

Son olarak ayakkabı reyonuna geçiyoruz.

"*Bunlar.*" diyor zafer kazanmış bir edayla, bir çift ayakkabıyı eline alırken.

Bu ayakkabılar inanılmaz derecede yüksek topuklu ve parlak kırmızı. Ayakkabıların parmak uçlarında bir çift küçük beyaz göz var ve bilek kısmının arka tarafında da çıtırtılanan turuncu kışkaçlar bulunuyor.

"İstakoz ayakkabılar?" diyorum şüpheyile.

"Kesinlikle" diye onaylıyor beni Kenderall. "İstakoz Ayakkabılı Kız olabilirsin. Bunu *herkes* hatırlayacaktır."

Gözlerimi kırıştıyorum. Gerçekten istakozları çok severim.

Beyinleri boğazlarındadır, bacaklarıyla dinleyip nefes alırlar ve tat almak için de ayaklarını kullanırlar.

Daha önce bir istakozun bir moda aksesuarı olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Yüz yetmiş sekiz dolar," diye ekliyor Kenderall, elindeki ayakkabıları bana doğru sallarken. "İndirimdeler. İyi bir alışveriş olur bu. Ne de olsa, kendine bir fiyat biçemezsin."

Acele et, Harriet.

"İstakozlar aslında kahverengi ya da yeşildir" diyorum olabildiğince çabuk bir şekilde. "Kabuklarında mavi

renge absorbe eden ve pişirildiğinde zarar görmeyen tek pigment olan *astaksantin* adlı pigment bulunur. İstakoza pişirildiğindeki pembemsi rengi bu verir. Yani, kırmızı istakozlar ölü istakozlardır.”

Sonra da ayakkabılara bakıyorum. “Yani bunlar aslında *ölü* istakoz ayakkabılar.” diye ekliyorum, olmuş da yeterince açıklayamamışımdır diye.

“Harika” diyor Kenderall zafer kazanmış bir edayla. “Bu daha da iyi. Ölü İstakoz Ayakkabılı Kız olabilirsin.”

Kenderall beni kasaya doğru ittiriyor.

Ellerim titriyor. Üzerimde sadece doğum günü param olan 100 dolar ile evden çıkarken mutfaktan çaldığım acil durum parası var.

Yutkunup kocaman gözlerle Kenderall’a bakıyorum.

“Ama...”

“Hatırlanmak mı istiyorsun yoksa herkesin seni unutmasını mı istiyorsun?” diyor.

Ve bu her şeyi bitiriyor.

Kafamın içindeki kutu gümbürdüyor ve kutunun içindeki her şey aniden bir bir patlayarak dışarı yayılmaya başlıyor.

Doğum günüm. BOM.

Greenway. BOM. Anne babam. BOM. Telefonumun sessizliği. BOM. Toby’nin köpeğimi benim yerime koyması. BOM. Infinity Models. BOM.

Nick. BOM BOM.

Nat. Kolej. *Jessica*.

BOM BOM BOM BOM BOM.

Sonra da son bir şey büyük, beyin durduran bir güm-bürtüyle kutunun dışına fırlıyor: *Sen bir hiçsin. Hiçbir şey değilsin sen.*

BOM.

Ellerimi birbirine kenetleyip sıkıyorum.

Sonra da çenemi yukarı kaldırıyor, iğrenç ayakkabıları tezgâha koyuyor ve -sakince hiç de titremeyen ellerle- paramı ödüyorum.

Artık unutulmayacağım, bir kenara itilmeyeceğim, yok sayılmayacağım, yerimi başkası almayacak ya da geri-de bırakılmayacağım.

Bütün bunlar için gereken bir çift ıstakoz ayakkabıysa, öyle olsun bakalım.

62

Kenderall tazelenelim diye bizi Fred's'e götürüyor.

Fred's, Barneys'in dokuzuncu katında bir kafe. Çok pahalı, çok görkemli ama aklıma çok karıştırıyor, çünkü bu kafenin adında kesme işareti kullanılmasına rağmen Barneys adında kesme işareti yok. Dolayısıyla neyin kime ait olduğundan tam olarak emin olamıyorum.

"Şimdi, konuşmamız lazım." diyor Kenderall, cilalı tahta sandalyesinde geriye doğru yaslanıp karidesli salatısından bir karides alırken.

Ayvayı yedim.

Zaten tüm öğleden sonradır konuşuyor olduğumuzu düşünüyordum ben ve süper Amerikan kulüp sandviçime odaklanmayı umuyordum.

"Öyle mi?"

"Evet. Kolejde, müşterilerimizin kendilerini nasıl hissettiklerini onlar yerine uygun bir biçimde ifade edebilmemiz için müşterilerimizin özel hayatlarını anlamamız gerektiğini söylemişlerdi."

“Ooo.”

Görünen o ki Tyrannosaurus Rex³³ ile Stegosaurus³⁴ arasındaki zaman aralığı, Tyrannosaurus Rex ve Kenderall ile benim aramdakinden daha büyük.

Kenderall benden on sekiz aydan daha büyük olamaz ama aramızdaki yaş farkı birden Tyrannosaurus Rex ile Stegosaurus arasındaki kadar büyükmüş gibi gelmeye başlıyor.

“Pekâlâ, aşk hayatın nasıl bakalım?”

“Ha?”

“Bebeğim, kiminle çıktığın tarzın için *son derece önemli*. İnsanlar seni kiminle olduğuna göre yargılayacaklardır. Bir ezikle birlikteysen seni biçimlendiremem.”

Sinirden kızarıp kulüp sandviçimi tabağıma bırakıyorum. “Nick ezik biri *değil*.”

“*Nick*.” Kenderall birkaç kez “Nick” diyerek bu ismi sınıyor sanki. “Hımm. Birazcık sıradan bir isim. Ne iş yapıyor?”

Sıradan mı? “Model.”

Kenderall beklenti içinde bana bakıyor ve “Ve...” diyor.

“Ve ne?”

“Tiresi ne? Seninle birlikte onun için de bir tarz yaratmam beklenemez, değil mi?”

Gözlerimi kırıştıyorum. “O... Sadece Nick işte.”

Sanki Nick “sadece” her şey olabilirmiş gibi.

33 150 ile 65 milyon yıl önce yaşamış olan avcı dinazor. T-Rex olarak da bilinir.

34 155 ile 144 milyon yıl önce yaşamış olan otobur dinazor.

"Belki de daha iyi birini bulmalıyız" diyor Kenderall düşünceli bir şekilde. "Bunu kabul edebilecek, çift tireli birini tanıyorum aslında. Erkek arkadaşını değiştirmeye hazır mısın sen?"

Kenderall'e ters ters bakıyorum.

"Erkek arkadaşımı *değiştirmek* istemiyorum. O, üstüne olmayan bir kazak değil."

"Bebeğim" diyor Kenderall, bir kaşını havaya kaldırırken. "Eğer yanlış çocuksa, *aynen* de üstüne olmayan bir kazaktır o." Kaşlarını çatıp ağzına küçük bir marul yaprağı daha atıyor. "*Seni* S.E.V.İ.Y.O.R. mu? Her gün sana güller gönderip sana olan bitmek tükenmez bilmeyen sevgisini herkesin gözü önünde alenen söylüyor mu? Oprah'nın şovunda, tüm dünyanın gözü önünde koltukların tepesinden atlayıp durur mu? Yapar mı bunu? Senden hoşlanmayan biri için çaba harcamak istemezsin. Bu, tarz sahibi birinin yapacağı bir şey değildir hiç."

Evrendeki en hızlı şey ışıktır. Işık saniyedeki 299.792.458 metre hızla hareket eder.

Kenderall beni ümitsizce kapıya bakarken yakalıyor.

Işık olsam bile *yine de* yeterince hızlı olamazdım.

"Ne güzel bir sandviç bu" diyorum, sandviçimi açıp gözlerimi içine dikip bakarken. "Ortalama bir Amerikalının yılda sekiz kilo domuz pastırması yediğini biliyor muydun?"

Özür dilerim, Francis.

Kenderall sert bir şekilde tabağımı önümden çekip alıyor.

“Sen kim olduğunu bilmiyorsan benim sana bir stil kazandırmam nasıl beklenebilir ki?”

Ürküyorum.

“Eğer sen *biri* değilsen, birinin seni sevmesini nasıl beklersin ki?”

“Bilmiyorum.” diyorum alçak bir sesle ve birden aslında hangi sorunun yanıtını verdiğimi bilemiyorum.

Her sabah günlüğümün iç kısmına yapıştırdığım küçük mavi çıkartmalara bakılırsa, erkek arkadaşımı dokuz aydır tanıyorum.

Bu da otuz dokuz hafta ya da 273 gün ya da 6.552 saat eder.

Ya da 23.587.200 saniye işte.

Ama tüm yaz boyunca görmezden gelmeye çalıştığım söyle de bir gerçek var: Nick’in beni sevip sevmediğini *hâlâ* bilmiyorum.

Kenderall çantasına uzanıp çantasından bir dergi çıkarıyor abartılı bir hareketle.

“Öyleyse bunu öğrenmemizin zamanı geldi de geçiyor bile, değil mi?”

63

Birden burada olmak istemiyorum.

Hem de hiç.

2010'da bir uydu tarafından dünyadaki en soğuk yerin, Antarktika'nın ortasında bir yer olduğu belirlenmişti. Orada sıcaklık eksi 93,2 derece olarak ölçülmüş. Bu da oradaki ısının, yaklaşık olarak kaynama noktasının donma noktasının üstünde olduğu kadar donma noktasının altında olduğu anlamına geliyor.

Bilim adamlarının yeni bir ölçüm yapmaları gerekebilir çünkü midemin içindeki ısının yeni bir rekor kırdığından oldukça eminim.

"Biliyor musun" diyorum, neredeyse hiç yenmemiş olan sandviçimin içine gözlerimi dikmiş tekrar bakarken, "Kuzey Amerikalılar 1820 yılına kadar domatesin zehirli olduğuna inanıyorlarmış."

Kenderall beni duymazdan gelerek derginin sayfalarını çeviriyor ve sonunda da bir sayfayı açıp dergiyi masanın üzerine koyuyor.

Sayfanın üst kısmı boyunca kocaman pembe harflerle süslü bir şekilde yazılmış olan ERKEK ARKADAŞINIZ SİZE AŞIK MI? cümlesini görüyorum.

Midemin ısısı birkaç derece daha düşüyor.

"Tamam" diyor Kenderall. "Bu gayet kolay olmalı. Tek yapman gereken, soruları evet ya da *hayır* diyerek yanıtlamak. Gerisini profesyoneller halledecek."

Herhangi başka bir şey söz konusu olsa bir testi yanıtlamak için can atardım.

"Hımmm..." diye mırıldanıyorum, sandviçimden bir insanoğlunun ağzına atabileceği en büyük parçayı ısırırken.

Kenderall koltuğuna iyice yerleşiyor. "Pekâlâ. a) Uzun süre sizinle iletişim kurmadığı oluyor mu?"

Ağızımdaki lokmayı özellikle uzun uzun çiğniyor ve o evrensel *ağızımdakini bitirmeden yanıt veremem* hareketini yapıyorum.

Sonra da başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

Kenderall'ın kaşları kalkıyor. "Bana gerçekleri söylemezsen bu test işe yaramaz, bebeğim."

Bunun üzerine ağızımdaki lokmayı yutuyorum. "Yani, bazen. Belki. Ara sıra."

"Peki. Bunu evet diye işaretliyorum. b) Mesajlarınıza cevap yazması uzun zaman alıyor mu?"

Evet. "Hayır."

"Güzel. Buna hayır diyorum öyleyse. c) Çok görüşür

müsünüz?”

“Hayır.” diyorum alçak bir sesle.

“Hı hı. d) Önemli olaylarda hep yanınızda mıdır?”

Doğum günüm, sınav sonuçlarımın açıklandığı gün, yepyeni bir ülkeye vardığım gün ya da şu an gibi önemli olaylar olmalı bunlar.

“Ha-hayır.”

“e) Belli bir neden olmaksızın size karşı bir savaş başlatır mı?”

Dün akşamı ve Nick’in dün akşamdan beri bana mesaj atmamış olduğu gerçeğini düşünüyorum. Midemdeki buzlanma yayılmaya ve küçük buz çubukları hâlinde göğsüme ve bacaklarımın üst kısmına doğru ilerlemeye başlıyor.

“Bazen.”

“f) Size iltifat eder mi?”

Ben can havliyle Nick’in bana iltifat ettiği tek bir anı hatırlamaya çalışırken içimdeki soğuk, kollarıma ve dizlerime doğru yayılıyor. Ne yazık ki hatırlayabildiğim tek *güzellik* Cal’den gelmişti.

“Pek etmez.”

“g) Sizinleyken romantik midir?”

“Evet” diyorum üzerine basa basa. Sonra da Tokyo’dan döndüğümüzden beri yaşadığımız romantik herhangi bir anı hatırlamaya çalışıyorum ama nafile. “Ama... Bir süredir değil.”

"Ve can alıcı son soru, h) Size *hiç* sizi sevdiğini söyledi mi?"

Ve işte sonunda karşımda.

Göğsümdeki o buz gibi soğuk buz dağı, 1912'de *Titanik*'i battırdığı gibi, beni de yerle bir edecek. Tek fark, benim bu buz dağını önceden görmüş olmam.

Bu gemi batırıcıyı aylardır bekliyordum ben.

Tüm bedenim şu anda o kadar soğuk ki herhangi bir şeyi ona sadece parmağımla dokunarak anında dondura-bilirim gibime geliyor.

"Hayır" diyorum, ömrüm boyunca benden çıkmış olduğunu duyduğum en alçak sesle. "Söylemedi."

Ve ne zaman bunu ortaya atsam konuyu değiştiriyor.

"Şey" Kenderall sayfanın alt kısmına göz gezdiriyor, "Üzgünüm bebeğim ama erkek arkadaşın D şıkkı çıktı: Duygusal Olarak Bağlı Değil. İlişkiniz elden gidiyor."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Elden gidiyor mu? Nasıl yani?"

Birden, ilişkimin kapıyı açıp süt almak için bakkala gittiği ve bir daha da geri dönmediği gibi garip bir sahne canlanıyor gözümde.

"Sona ermek, ölmek, sonuçlanmak, *bitmek* üzere yani." Kenderall masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Üzgünüm canım."

"Ama..." Paniğin boğazıma doğru tırmanmakta oldu-

ğunu hissedebiliyorum. "Onu arasam? Onu *defalarca* üst üste arasam ve ona hediyeler göndersem, mesaj atsam ya da üzerinde ikimizin fotoğrafı olan bir tişört yapsam? Belki o zaman daha bağlanır, ha?"

"Ooo" diyor Kenderall, anlayışlı bir şekilde başını yana doğru eğerken. "Erkekleri *gerçekten* anlamıyorsun, değil mi?"

Tam bu anda -tek bir ikazda bile bulunmadan- kafamdaki kutu açılıyor ve içindeki son şey de bir *çatırtı*yla yere düşüyor.

Hayal ürünü bir sevgili. Bu, senin için bile çok acıklı, değil mi?

Aman Tanrım.

Nick bu muydu geçekten? Bunca zamandır hayalimde mi yaşıtıyordum onu? Bu mükemmel romantizmi çok istediğimden bu ilişkiyi olmasını istediğim gibi hayal edip bu romantizmi yaşamaya mı kalkıştım yoksa? Bu ilişki benim için çok önemli olduğundan var olsun ya da olmasın kendimi bu ilişkiye mi inandırdım?

Birden tüm ışıklar açılmış gibi, sanki aylardır karanlıkta oturuyormuşum da bunun farkında bile değilmişim gibi hissediyorum.

Nick'in beni saatlerce yalnız başıma bıraktığı ve beni tanıdığını neredeyse hiç belli etmediği defile. O kâğıt parçasına güzel bir şey yazabilecek olduğu hâlde yazmadığı dönergeç. Yapılmayan piknikler, verilmeyen çiçekler ya da pos-

tayla gönderilmeyen hediyeler. Yapılmayan aramalar ya da gönderilmeyen mesajlar. Verdiğim yol tarifini doğru dürüst okuyacak kadar önemsemediği doğum günüm. Sınav sonuçlarım açıklandığında yanımda olmayışı. Benim tarafımı tutmak yerine bana bağırması. Bana bir çocukmuşum gibi davranması. Getirmeyi unuttuğu doğum günü hediyem.

Ve bana *geek* dediği an.

Geçen yıl biyoloji dersinde osmozu okumuş ve seçici geçirgen bir zar bulunduğu su gibi küçük moleküllerin bu zardan geçebildiklerini ama şeker gibi daha büyük moleküllerin oldukları yerde kaldıklarını öğrenmiştik.

Bize olan da bu muydu? Ben Nick'e doğru koşan küçük su molekülü, Nick de hiç değişmeden ve etkilenmeden aynen olduğu yerde duran bir molekül müydü?

Yaşadığım tüm romantizm sadece kafamda mıydı?

Alexa *haklı* mıydı?

Gözlerimi dikip Kenderall'a bakıyorum boş boş.

En berbatı da şu: O kadar *unutulabilir* biri miyim ki aylardır tanışıyor olmamıza rağmen kendi erkek arkadaşımın bile bana âşık olmasını sağlayamıyorum?

"Evet" diyorum sonunda, sanki çok uzaklardan gelen bir sesle. "Haklısın. Erkekleri gerçekten hiç anlamıyorum."

Başka tek bir kelime bile etmeden masaya bir yirmi dolarlık banknot bırakıyorum ve koşarak restorandan çıkıyorum.

64

Greenway İstasyonu'na geri dönerken tüm yol boyunca telefonuma bakıyorum.

Telefonumda bir hareket olacağını umarak trene biniyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Dokuz aydır ilk kez buna şaşırmıyorum. Çünkü dokuz aydır ilk kez bu bir anlam ifade ediyor.

Sonunda derin bir nefes alıp bir mesaj yazıyorum:

Nat, nasılsın? Umarım eğleniyorsundur. Fırsat bulduğunda beni arar mısın? Hxxx

Sonra bekliyorum, bekliyorum.

Üzücü olan şu ki bu gezegende 7.220.400.641 kişi bulunmasına rağmen benim şu anda konuşabileceğim tek bir kişi bile yok.

Sonunda, tam trenden inerken, telefonumdan hafif bir ses geliyor.

Kimden: Alexa Roberts

Kime: Harriet Manners

Harriet ile Nick'in En Romantik Yazı İçin Plan (ERY)

- Sırayla birer satır olmak üzere birlikte şiir okumak.
- El ele tutuşup okyanusla ilgili ilginç gözlemler yaparak ay ışığında kumsalda yürümek.
- Birbirimize mektup yazıp bu mektupları sadece biz bulabilelim diye bir haritayla birlikte bir patikaya bırakmak.
- Yabani çiçekler toplayıp bunları benim saçıma takmak.
- Mumlarla çevrelenmiş, uygun bir yere yerleştirilmiş bir yangın söndürücü tüpün de bulunduğu bir çatıda akşam yemeği yemek.
- Ördeklere yiyecek atmak.
- Bir ormanda, güneş ışığıyla aydınlanmış boş bir alan bulup orada dans etmek.

Sevgili Harriet,

Sahte erkek arkadaşın bile senin sıkıcı planlarından hoşlanmaz. Ama en azından ördekleri beslemiş oldun. GOL.

A

Eğer güneşi bir akyuvar kadar ve samanyolunu da aynı ölçekte küçültürseniz, boyutu Amerika Birleşik Devletleri'ninki kadar olur.

Bunun bizi tam olarak ne kadar küçülteceğinden emin değilim ama kendimi o kadar küçük hissediyorum şu anda.

Romantik yazım gerçekleşmedi ve ben bunun farkına bile varmadım. Eve doğru yürümeye başlarken bir karar veriyorum. Ya da başka bir seçeneğiniz olmadığında elinizdeki tek seçeneği yapmaya ne denirse onu yapıyorum işte.

Cebimden, Kenderall'ın numarasının kargacık burgacık bir şekilde yazılmış olduğu kâğıt parçacığını çıkarıp Kenderall'a şu mesajı atıyorum:

Tamam. Haklısın. Ne yapmam gerektiğini söyle. Hx

65

Bir denizhiyari tehlike altında olduğunda, kendini düşmanlarından korumak için içini dışına çıkarır ve sindirim sistemindeki toksik sıvıları kullanır.

Ayrıca kendini pelteye çevirip tekrar katılaşımdan önce çatlaklardan süzölüp geçebilir. Bu da kendini parçacıklara ayırıp sonra tekrar birleştirmeye denk gelir temelde.

Evimin kapısına yaklaşırken, keşke bir denizhiyari olsaydım diye geçiriyorum içimden.

Önümüzdeki on dakika içinde hayatta kalabilmemi sağlayabilecek tek şey bu çünkü.

İkinci kez, tüm gün ortalarda yokum.

Olabildiğince sesiz bir şekilde kapıyı açıyorum.

"Annabel?" diye fısıldıyorum. "Baba?"

Ama evdeki tek ses, karanlık mutfaktaki musluktan gelen sürekli damlatma sesi.

Sonsuz bir yavaşlıkla, parmaklarımın ucuna basa basa, merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Ses çıkarmadan çıktığım

her bir basamak benim için bir başarı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi...

Tam sahanlığa ulaştığımda evin kapısı açılıyor. Tabitha daha önce işitilmemiş derecede yüksek bir sesle çığlık atarken, Annabel çocuk arabasını eşikten geçirmeye çalışıyor.

"Tabby" diye iç geçiriyor Annabel, Tabitha'nın çığlıkları tekrar tavan yaparken. "Lütfen. Bebek bakımı kitabında yürüyüşe çıkmanın bebekleri sakinleştirdiği yazıyor. Bunu sana tekrar mı okuyayım illa?"

Sonra da ağır bir hareketle başını kaldırıp merdiven sahanlığına doğru bakıyor Annabel.

Bir kediyle bir farenin biri birini yemeden hemen önce birbirlerine baktıkları gibi biz de gözlerimizi birbirimize dikip bakıyoruz.

Yenilecek olanın ben olduğum konusunda gayet güçlü şüphelerim var.

"Annabel" diyorum, titrememi durdurmak için bir elimle duvara tutunurken. "Sen bir şey demeden önce, açıklayabilirim..."

"Odanın dışında ne yapıyorsun sen?"

Gözlerimi kırptırıyorum. "Ne?"

"Sana söylemiştim, Harriet" diye iç geçiriyor Annabel. "Odanda kalman gerekiyor. Cezalısın. Bu, ben evden çıkana kadar bekleyip sonra da firar etmiş bir çöl faresi gibi evde koşuşturabileceğin anlamına gelmiyor."

Beyin on ile yirmi üç volt arasında enerji üretebilir ve bu, normal boyutlarda bir ampulü aydınlatmaya yetecek bir enerjidir. Benim beynimin tam şu anda ürettiği enerji, yılbaşı ağacındaki ışıkların tek bir tanesini bile aydınlatmaya yetmez.

“Ha?”

“Odana geri dön” diyor Annabel bitkin bir hâlde. “İhtiyacın olduğunu düşündüğün şey her ne ise ben getiririm yukarıya.”

“Tamam...” Somurtup merdivenlerin kalan kısmını tırmanmaya başlıyorum. “Özür dilerim.”

Allah aşkına neler oluyor? *Tüm gün boyunca* evde değildim. Nasıl oldu da Annabel bunu fark etmedi?

Odanın kapısını itip açıyorum ve köşedeki koltukta sakince oturmakta olan Bayan Hall’u görüyorum.

“İlül...” diyorum, odadan geri geri giderek çıkmaya başlarken.

Sonra duruyorum.

Ya burada kalıp dağcı kıyafeti giyen 1.90’lık bir kadın tarafından lime lime edilebilirim ya da aşağıya inip bir avukat tarafından parçacıklara ayrılabilirim.

Her ikisi de yaşamaya can attığım deneyimler değil doğrusu.

“Harry” diyor Bayan Hall, kaşlarını kaldırırken. “Seni görmek ne güzel.”

Yatak odasına göz gezdiriyorum. Topuklu istakoz ayakkabıları çantadan yeterince hızla alabilirsem bunları Bayan Hall'ün teslim olmasını sağlamak için kullanabilirim belki de. Ama... Çantayı bir yerlerde bırakıvermişim.

Her zamanki gibi.

"Açıklayabilirim." diyorum, bir dakikadan daha kısa bir sürede ikinci kez, bunu nasıl yapabileceğim konusunda gerçekten hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

"Benim için bir sakıncası yok" diyor Bayan Hall hızla. "Eğitim almak istemiyorsan, seni zorlamak benim işim değil."

Gözlerim kocaman açılıyor. "Ama..."

Kocaman elini havaya kaldırıyor. "Dün, ödeme yapılmadan eve gönderildim. Bu bir daha tekrarlanmayacak. Anne baban disiplin sağlayamıyorsa bu onların problemi, benim değil. Ücretim ödendiği sürece dilediğini yapabilirsin."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

Şu anda bana bağıyor olması ya da en azından bana eğitimin önemi üzerine uzun bir nutuk çekiyor olması gerekmez miydi? Umursamıyor mu?

Evet, umursamıyor. Birden umursamadığının farkına varıyorum.

"Ama ders çalışmak *istiyorum*" diyorum, ellerimi önümde sıkıca birleştirerek.

“Belki” Bayan Hall koltuğunda geri yaslanıyor. “Ama bazıları akademik camia için zihinsel olarak donanımlı değildir işte. Senin de bunlardan biri olduğunu kabul etme zamanı geldi sanırım.”

Ellerim titriyor.

Bugün, Hiç Sevmediğim On Gün Listem’de hızla yukarılara tırmanıp Alexa’nın sınıftaki herkese benden nefret ettiklerini söylediği günün birazcık üstüne, bozuk bir parça tavuk yediğim için yirmi dört saat boyunca banyodan çıkmadığım günün de birazcık altına yerleşti.

“Donanımlıyım *ben*.” diyorum küçük bir cırlamayla.

Çünkü akademik camia için zihinsel olarak donanımlı değilsem, geriye neyim kalır ki? Eğer okuyamazsam, başka kim *olabilirim* ki?

“Bazılarımız güçlü ve kabiliyetlidir” diyor Bayan Hall kendini işaret ederek. “Bazılarımızsa değildir.”

Gözlerini dikip manidar bir şekilde bana bakıyor.

İlk ders günüm sayesinde, *kuarkın* maddenin henüz ulaşılabilen en küçük temel parçacıklardan biri olduğunu biliyorum.

Şu anda kendimi o kadar küçülmüş hissediyorum ki bir *kuarkın* içine sığabilirim.

Alexa tamamen haklıymış.

“Peki.” diyorum sessizce. Yatağımın üzerine oturup boş boş duvara bakıyorum. “Şimdi ne yapacağım?”

"Ne istersen." diyor Bayan Hall, saatine bakıp ayağa kalkarken. "Mesaim bitti. Yarın görüşürüz."

66

Sonraki üç gün boyunca tamamen tek başıma kalıyorum.

Bunu mümkün olan her manada söylüyorum (Bayan Hall'ün odanın köşesinde oturup beni görmezden gelmesi bunu değiştirmez.)

Yemek yerken tek başımayım: Yemeklerim oda kapımın önüne bırakılıyor. Ders çalışırken tek başımayım: Kitapları tarayıp her şeyin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum çaresizce. Uyandığımda, yatarken, tuvalette hep tek başımayım.

Gerçi sonuncusundan oldukça memnunum. Bundan memnun olmamam biraz tuhaf olurdu doğrusu.

Bu süre zarfında, Nat beni ne aradı ne de mesajıma cevap yazdı.

Toby/Hugo bana e-posta göndermedi.

Anne babam benimle konuşmadılar (Bence, Ergen Çocuğunuzu Nasıl Cezalandırmalısınız kitapçığını gereğinden fazla ciddiye alıyorlar.)

Bayan Hall bir köşede oturup kapağında kucağında

bir kadın taşıyan bir adamın fotoğrafının bulunduğu bir kitap okudu. Bu resim -Bayan Hall'ün boyu bosu dikkate alındığında- bir parça fazlaca iyimser olabilir aslında.

Nick mi?

Nick üç kez aradı ama Kenderall'ın Nick'in aramalarını yanıtlamamam konusunda kesin talimatları var.

Bana gönderilen liste şöyle:

Erkek Arkadaşının Sana Âşık Olmasını Sağlamanın Yolları

- Kayıtsız davran. Hiç kimse kendine asalak gibi yapışan, ilgiye muhtaç birinden hoşlanmaz.
- Gizemli ol. Hiç kimse, hiç kimse hakkında her şeyi bilmek istemez.
- Görünüşüne çok dikkat et.
- Dünya zevklerine düşkün ol ve her şeyden haberin olsun.
- Her zaman civil civil ve mutlu ol.
- Aramalarını görmezden gel. Hiçbir mesaja, en azından saatler geçmeden önce, yanıt verme.
- Ona neyi kaçırmakta olduğunu göster.

Elbette bunları liste hâline getiren benim.

Kenderall bunları bana arasına gelişigüzel aralıklarla "bebeğim" serpilmiş olan bir dizi mesaj hâlinde ilettili.

Bunları liste hâlinde bir kâğıda yazıp dikkatle inceledim.

İnternetteki flört etme öğütleriyle de karşılaştırdım bunları ve gördüm ki birçoğu örtüşüyor. Doğrusu, bunu daha önce internette araştırmamış olduğuma inanamıyorum. Şükürler olsun ki sonunda takip edebileceğim bir planım var.

Ödevinizi doğru dürüst yapmadığınızda da olan şey budur. İçinde bulunduğum bu kötü durum için kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Dolayısıyla elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Görev duygusuyla Nick'in tüm aramalarını, mesajlarının çoğunu görmezden geliyorum. Sonra da, nadiren, sekiz ya da dokuz saat sonra, şöyle mesajlar yolluyorum ona:

Pardon! Çılgınlar gibi meşgul ve gizemliyim! En kısa zamanda arayacağım! Hx

Ya da

Aaa, aramanı görmemişim! Pakistan'la ilgili haberdeki ilginç şeyleri gördün mü?! Hx

Ve sahiden de Nick'in arama ve mesaj atma sıklığı giderek artıyor, aklı giderek karışıyor ve şu şekilde doruğa ulaşıyor:

N'oluyor? Biri telefonunu mu çaldı? AÇx

Sonunda Kenderall "büyük silahları ortaya çıkarma"nın zamanının geldiğine karar veriyor.

"Gerçek silahlardan bahsetmiyorsun, değil mi?" diye endişeyle soruyorum Kenderall'a telefonda. Amerika'da yüz kişi başına seksen sekiz ateşli silah düşüyor ve Kenderall'ı tanıdıkça, onun bu silahlardan birine sahip olduğuna daha çok kanaat getiriyorum.

"Çok komik" diyor düz bir şekilde. "Şimdi bir üst seviyeye çıkmalıyız. Yarın akşamüstü 4'te Central Park West 81. Cadde'de buluşalım. Yarın bir arkadaş bir fotoğraf çekimi yapacak ve onları seni kullanmaları için ikna ettim. Aslında ben olacaktım bu çekimde ama saçları olan bir kıza ihtiyaçları var ve bu da son basamak zaten."

Gözlerimi kırıştıırıp listeye bakıyorum.

Cezamın bitmesine daha bir gün var. Tekrar yakalanmayı göze almayı gerçekten istiyorum mu?

"Ama... Bir fotoğraf çekimi listede hangi maddeye denk geliyor ki?"

"Hepsine denk geliyor, bebeğim. Güven bana."

Köşede kestirmekte olan Bayan Hall'e ve hâlâ pizza kokmakta olan odamın karanlık, hafifçe eskimiş cumbalarına bakıyorum.

Sonra da Nick'in uyurken görebileyim diye yatağımın

yanındaki duvara yapıştırdığım fotoğrafına bakıyorum.

Başka da bir seçeneğim yok aslında.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kenderall bir kahkaha atıyor.

"Ooo bebeğim" diyor. "Erkekler söz konusu olduğunda bu her zaman işe yarar."

67

Ertesi gün öğleden sonra Greenway'den New York'a giderken trenin penceresinden dışarı bakmayı bile kendime yediremiyorum. İşte, cezamın son gününde evden gizlice çıkmış olduğum için kendimi bu kadar çok suçlu hissediyorum.

Ama Nick'in bana âşık olmasını sağlamanın bedeli bu listedeki her şeyi yapmaksa yapmam gereken şey bu.

Dolayısıyla olabildiğince odaklanmaya çalışıyorum.

Grand Central Terminali'nden doğru yöne giden bir metroya binmek için dört kez teşebbüste bulunmak zorunda kalıyorum ama sonunda harita okuma becerilerimden dolayı kendimle birazcık gurur duyar bir hâlde gün ışığına çıkmayı başarıyorum. Harita okuma becerilerim için kazandığım rozetin bir gün işe yarayacağını *biliyordum*.

Metronun girişinde duran kişiyi görünce yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Bu, 1.90 santimetre boyunda kel biri değil. Ne parıl parıl parıldayan kahverengi bir cildi ne ekmeğinin üzeri-

ne humus sürmek için kullanabileceğiniz elmacık kemikleri ne de bir hoparlörün yardımı olmaksızın sekiz kilometre öteden duyulabilecek bir sesi var. Turuncu bir şeyler giymemiş ve bir domuzcuğu da yok.

En önemlisi de bayan bile değil bu kişi.

Bu kişinin sarı saçları, çizgili bir tişörtü ve delici mavi bakışları var.

Lazer ışınları normal ışıktan farklıdır, çünkü belirli bir yöne odaklanan tek renkli tek bir dalga boyuna sahiptir. Her bir foton, diğer fotonlarla tamamen uyum içinde hareket eder.

Metronun çıkışında duran çocuk gözlerini dikmiş bakarken ben de aynen böyle hissediyorum işte.

Sanki bir seri foton birbiri ardına beni olduğum noktaya çiviliyormuş gibi.

“Selam güzellik” diyerek gülümsüyor Cal, ben bir iğnenin ucundaki bir kelebek gibi eğri büğrü çizgiler çizerken. “Seni tekrar görmeyi umuyordum doğrusu.”

Gözlerimi dikip Cal’e bakıyorum.

Sonra da gözlerimi hızla yere çeviriyorum çünkü gözlerimi kocaman açılmış bir şekilde tutmaya devam edersem sürekli yükselmekte olan kan basıncımın gözlerimin yuvalarından fırlayıp çıkmasına neden olacağından endişe ediyorum biraz.

“Kenderall nerede?”

"Gelemedi" Cal omuz silkiyor. "Fotoğraf çekimi iptal edildi."

"Yaa." diyorum hayal kırıklığıyla. Bu sefer gerçekten dikilerek birbirine tutturulmuş bir elbise giymeyi umuyordum. "Şey, sanırım eve döneceğim bu durumda."

Gitmek için arkamı dönüyorum.

"Ama onca yol geldin" diyor Cal ağır ağır. "Bu yolculuğu harcamaya yazık olur sanki."

Tamamen haklı Cal.

Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Cezam da yirmi dört saatten kısa bir süre sonra resmen sona erecek. Dolayısıyla *neredeyse* meşru bir şekilde özgürüm yine zaten. Bu zamanı, New York'ta Yapılacaklar Listem'deki birkaç şeyi sonunda gerçekleştirmek için kullanabilirim.

New York Metropolitan Müzesi'ne, Guggenheim Müzesi'ne ya da yan yana gelse yirmi dokuz kilometre uzunluğa erişecek yeni, kullanılmış, nadir bulunan ya da baskısı tükenmiş bir sürü kitabın bulunduğu Strand Kitapçısı'na gidebilirim. Öğleden sonramın geri kalan kısmını taşıyabileceğim kadar çok heyecan verici edebiyat eseri alarak geçirebilirim.

New York Yüksek Mahkemesi'ne gidip Annabel için markalı bir kalem ve babam için de süper havalı bir New York Polis Departmanı tişörtü rica edebilirim.

Karikatür Müzesi'ne gidip Toby'ye göndermek için

birkaç kartpostal alabilirim.

Dünyanın en ünlü moda okullarından Fashion Institute of Technology'nin müzesine gidip Nat için çok beğendiğini söyleyeceği ama kemer seçme konusunda çok kötü olduğum için asla takmayacağı gerçekten havalı bir kemer alabilirim.

Nick'e, Moskova'da birlikteyken yağan karı hatırlatması için bir kar küresi alabilirim.

Ama yapamam.

Çünkü bütün doğum günü paramı daha eve varmadan kaybettiğim bir çift salak ayakkabı için harcadım.

Çünkü eğer Annabel'le babama hediye alırsam tekrar New York'a geldiğimi anlarlar.

Çünkü Toby'yle Nat beni öylesine unuttular ki hediye *hak etmiyorlar*. Nat onun için aldığım kemeri muhtemelen o salak Jessica'ya verirdi zaten.

Ve çünkü Kenderall'ın, erkek arkadaşınıza kar küresi almanızı kayıtsız *ya da* gizemli bir davranış olarak bulacağını hiç sanmıyorum. Bu, bana vermiş olduğu listede kesinlikle yok.

Dolayısıyla çantamdan şehir rehberimi çıkarıp işaretli sayfaları hızla tarıyorum. "George Washington'ın başkanlık yemini ettiği Federal Hall Binası'na gidebilirim." diyorum biraz daha az bir hevesle. "Binanın önündeki basamaklarda oturmama izin verirler belki."

Bu, o kadar da ilginç değil ama en azından bedava.

“Bekle” diyor Cal, ben uzaklaşmaya başlarken elimi tutarak. “Kastettiğim *tam olarak* bu değildi.”

Birden tüm bedenim sanki acı biber yağına batırılıp iyice kızartılmış gibi yanmaya ve iğne gibi batışmaya başlıyor.

Gözlerimi birleşmiş olan ellerimize dikip bakıyorum. Ne yapıyor bu çocuk?

“Belki seni biraz daha yakından tanıyabilirim diye düşünmüştüm?”

“Niye?”

“Çünkü ne zaman yanında olsam yakınlarda bir yerlerde bir gökkuşağı varmış gibime geliyor.”

Gökyüzüne bakıyorum. Havada tek bir bulut bile yok.

“Ama yağmur yok ki” diyorum aklım biraz daha karışmış bir şekilde. “Güneş ışınlarının kırılması, yansıtılması ve dağıtılması gerekir. Işığı renklerine ayıran bir prizma görevi görmesi için yağmur damlalarına ihtiyaç vardır.”

“Hayır” diyor Cal ağır ağır, bana doğru bir adım daha yaklaşırken. “Her gökkuşağının bittiği yerde bir hazine saklanır ve ben de bir hazine buldum.”

Dayanılmaz derecede kaşınmakta olan tüm bir bedenim tamamını aynı anda nasıl kaşıyabileceğinizi bilmiyorum ama ben yere yatıp bunu denemeyi düşünüyorum ciddi ciddi.

“İlmi...” diyorum tuhaf bir şekilde. “Bir erkek arkadaşım var sayılır.”

“Sayılır mı?” diyor duygusuz bir ifadeyle. “Peki... Hangi parçanın erkek arkadaşı yok?”

Kaşınma daha da dayanılmaz bir hâl alıyor. “Yani, şey. Bir erkek arkadaşım var. Yüzde yüz var. Dolayısıyla ben ilgilenmiyorum... İli. Seninle. Ama sağ ol.”

Cal bana yüzünde bir milyon voltluk bir gülümsemeye bakıyor ve başparmağını elimin üzerinde gezindirmeye başlıyor. “Vayy, birazcık kendini beğenmişiz, ha? Sadece arkadaş olarak demek istemiştım.”

O kadar utanıyorum ki tüm derimi soyup kaldırıma bırakmayı ve bir yılan gibi sil baştan başlamayı düşünüyorum. “Özür dilerim. Demek istediğim...”

Utançtan sessizliğe gömülüyorum.

“Yani? Birlikte takılalım mı? İki arkadaş olarak?”

“Emin değilim, ben...”

Telefonum bipliyor ve ben nihayet elimi Cal’in elinden çekiyorum.

Caleb’le git.

Ben gözümü dikmiş telefonuma bakarken bu mesajın hemen ardından bir mesaj daha geliyor.

Bana ne yapman gerektiğini sormuştun. Bunu yapacaksın işte.

Tekrar Cal'e bakıyorum. Şu anda bana o kadar yakın duruyor ki gözlerinin mavisindeki okyanusun köpüklerindeki benekler gibi duran gümüş gri parıltıları görebiliyorum.

Bu mesafe -benim için- *fazlasıyla* yakın.

Gözleri sadece mavi görünsün diye bir adım geri gidiyorum. Telefonum tekrar bipliyor.

Nick'e, ona dönemediğin için üzgün olduğunu, yeni arkadaşın Caleb'le dolaştığını ve onu daha sonra arayacağını söyleyeceksin.

Ve yine bir mesaj geliyor.

Sadece dediğimi YAP.

Kaşlarımı çatıp önce telefonuma, sonra da tekrar Cal'e bakıyorum. Bu hiç mantıklı gelmiyor. Kenderall, Cal'le birlikte gitmemi ve sonra da bunu Nick'e *söylememi* istiyor. Bu, ne işe yarayacak ki?

Bu bana elbette mantıklı gelmiyor çünkü ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum.

Ama bu ana kadar bana mantıklı gelen şeyleri yapmak beni kesinlikle hiçbir yere ulaştırmadı. Dolayısıyla, bir değişiklik yapıp başka birini dinlemenin zamanıdır belki de.

Kendi kendime evet anlamında başımı sallayıp Ken-

derall'ın bana söylediklerini kelimesi kelimesine Nick'e yazıyorum.

Sonra başımı kaldırıp Cal'e bakıyorum.

"Pekâlâ. Ne yapmak istersin?"

"Söyle bakalım, güzel kız" diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Yıldızları sever misin?"

68

Yıldızları sever miyim?

Bu, bir tavşana havucu ya da bir arıya bitki özünü sevip sevmediğini veya babama çok heyecanlandığında salonun orta yerinde bir çeşit geleneksel İrlanda dansı yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sormak gibi bir şey.

Başka bir ifadeyle -evet, severim.

Ayrıca yıldızlar hakkında bir hayli şey de bilirim.

Bilim adamları evrende bir trilyon galaksi olduğunu ve bu galaksilerin her birinde yüz milyar yıldız bulunduğunu belirtmektedirler.

Bilinen en büyük yıldızın çevresinde saatte 900 kilometre hızla yapılan bir turu tamamlamak 1.100 yılınızı ve Güneş'e en yakın ikinci yıldızla ulaşmak da 35.000 yılınızı alır.

Yıldızlara baktığınızda aslında geçmişe bakıyorsunuzdur çünkü ışığın Dünya'ya ulaşması binlerce ya da milyonlarca yıl alır.

Fizik dersinde yıldızları işlerken o kadar heyecanlan-

miştım ki Bay Kemp benden, o soru sormadan önce elimi kaldırmayı bırakmamı istemek zorunda kalmıştı.

Ama Cal'in neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Saat öğleden sonra dört.

Cal ya çok iyimser biri ya da gece gündüz oluşumu hakkında bir fikri yok.

"Geç saatlere kadar dışarıda kalamam." diyorum gergin bir hâlde, birlikte kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başlarken.

"Buna gerek yok" diyor Cal, aniden durarak. "Geldik bile."

Gözlerimi dikip Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nin gri taşlardan ve sütunlardan oluşan, parlak renkli bayraklarla donatılmış devasa girişine bakıyorum ve jetonum düşünüyör.

"Rose Dünya ve Uzay Merkezi'ne mi geldik yani?"

"Başka bir yere gitmeyi tercih etmezsen, evet" diyerek kollarını ileriye doğru uzatıyor Cal. "Central Park'ta fayton turu yapabilir, Özgürlük Anıtı çevresinde bir tekne turuna ya da Empire State Binası'nın tepesine de çıkabiliriz istersen."

Mideme bir kramp saplanıyor.

"Hayır" diyorum, tekrar müzeye bakarak. "Yıldızlar kulağıma hoş geliyor."

Hayden Planetarium Astronomi Merkezi, iki ince gliserin

tabakası arasına sıkışmış bir su molekülü tabakası yerine sinema ekranından yapılmış duvarları olan devasa bir baloncığa benziyor.

Cal her ikimiz için de ödeme yapıyor ve sessizce ortaya doğru ilerlemeye başlıyoruz.

"Burası nasıl?" diyor, elimi tutup beni arka sıraya doğru çekerken. "Buradan daha iyi görünür."

Bu hiç mantıklı gelmiyor. Üç boyutlu görüntülerin kullanılma amacı da aslında bir anlamda bu değil mi zaten?

Omuz silkip yerime oturuyorum ve Cal'ın bana yakın durmasını onaylamak zorunda kalmamak için yüzümü tavana kaldırmaya odaklanıyorum. Koltukları bölmek için koltuk aralarında kolçaklar da var ama Cal *ne* bu kolçaklara *ne de* benim yüzümü tavana dikmiş olmama aldırış ediyor.

"Hey!" diye fısıldıyor karanlıkta soluğunu yanağımda hissedebileceğim şekilde bana doğru eğilirken. Soluğu tuhaf kokuyor. Turuncumsu kokuyor. Sanki mandalina yemiş gibi. "Sanırım gözüne bir şey kaçmış olabilir."

İleriye doğru uzanıyor.

"Yo" diyorum elimle onu engellerken. "Hayır, sadece astigmatım var. Dolayısıyla, yorulduğumda gözlerimi kısıyorum biraz."

"Bunun bir göz kırpma olmadığından emin misin?"

Ona bakmak için yana doğru dönüyorum. Ne? "Evet,

bunun nedeni kesinlikle astigmat.”

“Pekâlâ.” Koltuğunda geriye doğru yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturuyor. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Bir sürü insan inanılmaz bir yavaşlıkla yerlerine oturuyor. Niye acele etmiyorlar ki sanki? Bu şov da ne zaman başlayacak canım? Ne kadar daha Cal’le konuşmak zorunda kalacağım?

“Aklıma gelmişken” diyorum, aramızdaki sessizlik sonsuza değin yayılıyormuş hissi uyandırırken, “Yıldızların aslında yanıp sönmediklerini biliyor muydun? Sadece öyle *görünürler*; çünkü ışık, atmosferdeki farklı hava yoğunluklarından geçer ve bu da ışığın titremesine neden olur.”

Hiçbir şey söylemiyor.

“Ve açık bir gecede” diye ekliyorum “Çıplak gözle yirmi katrilyon kilometre uzaklığı görmek mümkündür.”

Cal koltuğunda birden doğruluyor.

“Ha?” Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. “Yıldızlar çok güzeldir, bilirsin. Neredeyse senin kadar gü...”

“*Çenenizi kapatın*, lütfen!” diye yüksek sesle çıkışıyor arkamızdaki kadın. “Buraya tüm görkemiyle evreni izlemeye geldim, yakınlaşmaya çalışan iki ergeni değil.”

Ortalığın zifiri karanlık olmasından son derece memnunum. Belki yere yatıp, bir çeşit fok balığı gibi karnımın

üzerinde sürünerek çıkışa ulaşabilirim.

"Yoo, hayır" diyorum, olabildiğince özür diler gibi arkama dönerken. "Sadece arkadaşız biz."

"Kesinlikle" diye onaylıyor beni Cal elimi tutarken. "İyi arkadaşız. Çok iyi arkadaşız. Gerçekten çok, çok yakın arkadaşız."

Ben hâlâ kendi elimi dişlemeden Cal'in elimi bırakmasını nasıl sağlayabileceğimi düşünürken, aniden yüksek bir ses tüm odayı dolduruyor:

"On üç milyar yıl önce, ilk yıldızlar oluşmuştur."

Ve bizi çevreleyen evren patlıyor.

69

New York resmen yitip gidiyor.

Ama bir piyanonun sesi duyulmaya başladığında, tepemizdeki karanlığın yerini birden aydınlık, canlı mavi bir gökyüzü alıyor. Ufukta Manhattan'ın sivri binalarının çizdiği silüet üzerinden güneş batarken, biraz önce tavan olan alandan hızla beyaz bulutlar geçmeye başlıyor. İnsanlar önce Central Park'ta hızlandırılmış çekimde piknik yapıyor, sonra da kotlu ve tişörtlü binlerce küçük karınca gibi hızla ve heyecanla koşuşturuyorlar.

Sonra da sessiz ve dönmekte olan bir Dünya ve karanlık kalana kadar, geri götürülüyoruz.

Birkaç saniye orada öylece kalıyoruz.

Sonra gökyüzü yarıyor ve ortaya bir sürü renk ile ses çıkıyor: Maviler, yeşiller, sarılar, morlar, piyanolar, çellolar ve arplar. Süpernovalar patlıyor, fırlıdak gibi dönen kozmik tozlar kocaman ışık huzmeleri hâlinde bir araya geliyor. Kuyruklu yıldızlar gökyüzünde hızla kayıyor ve nebulalar mavi ve sarı renkte parlıyor, gezegenler dönüyor ve titre-

şen yıldızlar parlak bir alev hâlinde kırmızı kırmızı yanıyor. Güneşler yanıp sönüyor, galaksiler helezon çizerek ilerliyorlar. Yıldızlar oluşup yok oluyor.

Davullar çalınıp bir keman sesi hızla yükselirken bilinen evrende, güneş sistemlerinin çevresinde hızla dolaşılıyor; ayın yörüngesinde dönüyor ve Samanyolu boyunca ilerleyip sonra geri çıkıyoruz.

Yumuşak bir ses bize, meydana geldiğimiz her şeyin nasıl bir güneşin merkezindeki nükleer bir füzyondan kaynaklandığını, Dünya'nın her bir ögesinin orada nasıl oluştuğunu anlatıyor.

Hepimizin nasıl yıldızlardan oluştuğumuzu anlatıyor.

Ve göğsüm o kadar havayla doluyor ki ben de her an patlayıp renk ve ışık olarak ortaya saçılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Kırk dakika sonra Planetarium Astronomi Merkezi'nin uğuldayan, sıkıcı neon ışıkları yeniden açıldığında, nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yok. Ve hatta Cal'in hâlâ elimi tutarak ne yapıyor olduğu konusunda da fikrim yok.

Her şeyden önce bir elim olduğunu bile unutmuştum neredeyse.

"İyi misin?" diyor Cal, kolunu omzuma atarken. "Ağlamışsın gibi görünüyor."

Hayretle ıslak yanaklarıma dokunuyorum.

"Bu..." İngilizcede 1.025.109 kelime var ama ben şu anda bunlardan bir tanesini bile hatırlayamıyorum. "Güzeldi." diyorum.

Cal gülümsüyor. "Aynen senin gibi yani."

Ve kocaman bir PATLAMA ile gerçek dünya bana geri dönüyor.

O kadar hızla oturdüğüm yerden kalkıyorum ki dizimi önümdeki koltuğa çarpıyorum.

"Sanırım..." diyorum, elimi sert bir şekilde Cal'in elinden çekip kapıya bakarken. "Sanırım eve dönmeliyim."

Cal'in yüzü düşüyor.

"Yaa" diyor düz bir sesle. "Seni kırdıysam özür dilerim." Çevremizdeki ekrana bakıyor. "Sadece fotoğraf çekimini kaçırmamı telafi etmeye çalışıyordum."

İçim burkuluyor.

Ben berbat, nankör biriyim. Bu çocuk bana sonsuza dek en sevdiğim anlardan biri olacak muhteşem bir kırk dakika yaşattı ve benim buna tepkim kaçmak.

"Özür dilerim" diyorum kızarak. "Çok teşekkür ederim, Cal. Sadece..."

Sen Nick değilsin.

"Eve dönmem gerek, anne babam merak eder, şu anda odamda cezamı çekiyor olmalıydım..."

"Dert etme." diyor omuz silerken. Yerinden kalkıp çıkışa doğru ilerlemeye başlıyor.

"Ama..." Çok incinmiş, çok kederli görünüyor. "Cal..."
"Dert etme dedim" diye çıkışıyor. "Hadi gidelim."

Uysal bir sessizlik içinde çıkışa doğru Cal'i takip ediyorum.

Kendimden çok utanıyorum ama doğru olanı da nasıl yapacağımı bilemiyorum. Şimdi bir de Cal'le aramızda doldurması gereken bu tuhaf boşluk var.

Ama ben bunu dolduracak şeyin tam olarak ne olduğundan emin değilim.

"Şey..." diyorum gergin bir şekilde, Cal'le birlikte Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nin basamaklarında dururken.

Hava bulutlandı ve yağmur başlayacakmış gibi görünüyor.

Belki de bir gökkuşağı da çıkmak üzeredir nihayetinde.

Bu, çok utanç verici bir şey.

"Sonra konuşuruz." diyor Cal monoton bir sesle, ben bu sessizliği bozacak uygun bir konu dışı bilgi bulmaya çalışırken.

Sonra da başka tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp uzaklaşıyor.

70

Boğazımda bir yumruyla Cal'in gitmesini izliyorum.

Bayan Hall haklıydı: Gerçekten bıraktığım ilk izlenim konusunda çalışmam gerekiyor. Ve bıraktığım ikinci, üçüncü izlenim konusunda da. Dördüncü izlenim konusunda da kafa yormam gerekebilir tabii.

Sanırım Grand Central Terminali'ne geri dönmek için başka bir metro istasyonu bulmam en iyisi olacak. Mevcut olan tuhaflığın aynı peronda bekleyerek artırılmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum hiç.

Telefonum titreşiyor ve telefonumu hemen elime alıyorum.

Tamam. Son anda çıkan bir çekim için Kaliforniya'ya uçuyorum. Birkaç gün sonra döneceğim. Nick

Güvelerin midesi yoktur ve ben de birden güvelerin kendilerini tam olarak nasıl hissettiklerini anlıyorum. Gözlerimi dikmiş mesaja bakarken benim midem de yok oluyor.

Mesajın sonunda öpücük yok. AÇx yok. Not yok.

Sadece "Nick" yazmış.

Sanki adı telefonumda kayıtlı değilmiş ve ben sanki adını mesajlarının tepesinde görememişim gibi. Sanki ajansının numarası, e-posta adresi ve boyunun tam olarak kaç santimetre olduğuyla birlikte cep telefonu numarasının her bir hanesini de aylar önce ezberlememişim gibi.

Bugün Kenderall'ın becermeyi istediği şey her ne ise bunun işe yaramamış olduğu gayet açık. Nick benden daha da uzaklaşıyor sadece.

Onu tamamen kaybediyorum.

Panik içinde, terlemiş parmaklarımla telefonumdaki birkaç düğmeye basıyorum.

"Kenderall" diyorum nefes nefese, "Ne olsun istedin bilmiyorum ama istediğin şey olmadı ve şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Nick gerçekten çok kızmış gibi ve..."

"Hop, bir saniye" diye bağılıyor Kenderall. "Birincisi, üzerinde *pantolon etek* mi var? Bu, stilistinin desteklediği bir görünüm *değil*."

Pantolon eteğin oldukça sık olmasının yanı sıra çok amaçlı olduğunu da düşünmüştüm: Hem bir şort hem de bir etek sonuçta.

"*Dinlemiyorsun*" diyorum, sabırsızlıkla pantolon eteğimi çekiştirirken. "Nick *bir gıdım bile* mutlu değil. Gittiğini söyledi ve hoşça kal demek için aramadı bile ve..." Duruyorum. "Ne giydiğimi nereden biliyorsun?"

Keskin bir ısıklık sesi duyuyorum ve parlak turuncu külotlu çorap, yüksek topuklu gümüş rengi ayakkabılar ve göbeği açık fosforlu bir tişört giymiş olan Kenderall'ın bana doğru yaklaştığını görüyorum. Omzunda da altın sarısı devasa bir çanta sallanıyor.

"Cidden, bebeğim" diyor yüksek sesle telefonuna, tam karşısında duruyor olmama rağmen, "Bunu benim için *çetin bir mücadele* hâline getiriyorsun. Tirem riske giriyor bu noktada. Bunlar da iyi görünmemi sağlamıyor."

Gözlerimi dikip Kenderall'a bakıyorum. Nerede olduğumu nasıl bildi?

"Pekâlâ" diye konuşmaya devam ediyor, telefonunu kulağından alıp her zamanki gibi beni öpmek yerine yanığımin bir metre ötesinde havayı öperken. "Görelim bakalım şu mesajı."

Nick'in mesajını açıp telefonumu havaya kaldırıyorum.

"Çok kızmış" diye kabul ediyor buna mutlu olmuş bir hâlde. "Evet, mutsuz bir çocuk var tam orada."

Ayvayı yedim.

"Onu arayıp özür dilemeliyim" diyorum, telefonumu geri alırken. "Caleb'ın kim olduğunu açıklamalıyım ona. Yok, bir taksiye atlayıp havalimanına gitmeli ve üzerinde ÇOK ÖZÜR DİLERİM yazan kocaman beyaz bir panoyla bekleme salonu boyunca koşmalıyım. Bunu görecektir, havalimanı personeli şarkı söylemeye başlayacaktır ve.. "

"Tanrım" diyor Kenderall. "Siz İngiliz kızlarının erkek arkadaşlarınızı kaybediyor olmanız tesadüf değil. *İlgiye muhtaç kişilerden* bahsetmiştik."

Yaaa. "Peki, ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey, bebeğim. Kızlar, sonra kıskanır, sonra da endişelenir. Seni kaybettiğinden korktuğunda da seni sevdiğini fark eder. Bu işler böyle yürür."

Her birimizin kendimize özgü bir kimyevi yapısı olduğu düşünülduğünde bu, doğru şekilde tahmin edilemeyecek kadar uzunca bir duygu silsilesi gibi görünüyor.

"Peki" diyorum tereddütle. "Ama bu..." Kulağa suçlayıcı gelmeyecek bir kelime bulmaya çalışıyorum. "*Manipülasyon* değil mi?"

"Kesinlikle öyle" diyor Kenderall neşeli bir hâlde. "Ve bu Nick denen çocuğun duygularını anlamasını beklerken eğleneceğiz."

Bana bir zarf uzatıyor. Zarfın içinde krem rengi bir kart var. Kartın tam ortasında altın ve gümüş rengi kıvrak harflerle şöyle yazılmış:

LA MODE 10. YIL BALOSU

9 Eylül Cumartesi

Gotham Hall

Kıyafet: Asilzadelere Yaraşır Kıyafetler

18.00'dan geç saatlere kadar

Gotham Hall mü? Orası Batman'ın yaşadığı yer değil mi?

Sonra zarfa bakıyorum. Üzerinde kocaman harflerle HARRIET MANNERS yazıyor ve bana verilmeden önce açılmış olduğu gayet net.

"Bunu sana kim verdi?"

"Şu komik, ufak tefek stilist, William ya da öyle bir şey işte. Onunla dün LA MODE'da karşılaştım. Ona seni göreceğimi söyledim, o da bunu sana iletmemi istedi. Görünen o ki davetiyeleri bitmiş. Dolayısıyla beni yanında götürmek zorunda kalacaksın."

"Adı Wilbur" diyorum soğuk bir şekilde. "*Bur*'la bitiyor, *iam*'la değil." Sonra da tekrar davetiyeye bakıyorum. "Gidemem. Hava kararmadan evde olmam gerek."

"*Gitmemezlik* edemeyiz" diyor Kenderall. "*Biri* olan herkes orada olacak. Ve biz de birileri olmak *zorundayız*."

"Ama..."

Eğer Annabel'le babam kayıp olduğumu şu ana kadar hâlâ anlamadıysa bile, hava karardığında anlarlar. Çok geç olmadan önce Greenway'e dönmeliyim.

"Yaa" diyor Kenderall gergin bir şekilde, ben kulağa *cezalıyım*dan daha yetiskince gelecek bir bahane bulmaya çalışırken. "Demek ben senin için bunca şey yaparken, sen benim için bir *partiye* bile gitmeyeceksin, öyle mi? *Arka-daş* olduğumuzu sanıyordum."

Suçluluk duygusuyla kızarıyorum.

İnanılmaz derecede bencil davranıyorum şu anda.

Yine.

“Şöyle bir uğrayabiliriz belki, ha?” diye tereddütle bir öneride bulunuyorum, hızla matematik hesabı yapmaya çalışırken. Sadece şöyle bir uğrarsak akşam sekiz sularında evde olabilirim. Bu, *o kadar da* geç bir saat değil, değil mi?

“Muhteşem!” diyor Kenderall, bana bir çanta uzatırken.

“Bunları Fred’s’te unutmuşsun. Bunları gerçekten giymezen Öme’n asla işe yaramaz, biliyorsun.”

Çantanın içinde şu istakoz ayakkabılar var.

Ayvayı yedim.

“Sadece yarım saat kalacağız ama tamam mı?” diye teyit ediyorum, Kenderall dirseğimden tutup beni yol boyunca ardından sürüklemeye başlarken.

“Bebeğim” diye bir kahkaha atıyor. “İhtiyacımız olacak tek şey bir yarım saat zaten.”

71

Gotham Hall binası 1922 yılında inşa edilmiş.

Esasen Greenwich Tasarruf Bankası olarak inşa edilen bu bina, yapılırken Eski Roma'dan esinlenilmiş, mermer ve kumtaşı sütunlar kullanılmış. Binanın iç kısmı, bilgelik tanrıçası Minerva ve ticaret tanrısı Merkür ile ilgili kitabelerle dolu.

Ve Batman orada hiç yaşamamış.

Ama bunların hiçbiri Kenderall'ın dikkatini çekmiyor.

Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'nda 5. Cadde'den aşağı doğru yürürken Four Seasons'ı, Prada'yı, Gucci'yi, Tiffany&Co.'yu ve Armani'yi geçiyoruz. Ben bu arada, şehir rehberimi karıştırarak gitmekte olduğumuz yer hakkında olabildiğince çok şey okuyorum. Bunun nedeni kısmen gerçekten merak etmem, kısmen de cidden gergin olduğumda otomatikman yaptığım şeyin okumak olması.

Ama en çok da eğer kafamı bir kitaba gömersem gözlerini dikip bana bakan insanları görmüyormuşum gibi yapabilirim diye kendimi şehir rehberine veriyorum.

Yarım saat önce, hazırlanalım diye Kenderall benı Blo-

omingdale's'in tuvaletine sürükledi ve şu anda disko kızı Barbie ile gökkuşağı rengindeki bir Amerikan papağının aşk çocuğuymuşum gibi görünüyorum.

Ayaklarıma kadar inen daracık elbisem parlak kırmızı, sarı, mavi ve yeşil renkte. Etek ucunda birden beliren bir sarı tüy kümesi de uzunca bir kuyruk oluşturuyor.

Yüzümde oldukça kalın bir fondöten tabakası var. Yanaklarım pembe, dudaklarımsa kırmızı. Gözlerimde o kadar uzun siyah takma kirpikler var ki ne zaman yukarı doğru baksam sanki bir çift devasa örümcek yüzüme saldırıyor sanıyorum.

Ayaklarımdaysa istakoz ayakkabılar var.

Elbisemin darlığı ve topuklarımin yüksekliği nedeniyle, sanki bir Japon geyşasıymışım gibi ayak parmaklarımı içe doğru kıvrarak küçük adımlarla yürüyebiliyorum.

Ya da bir güvercin gibi, işte.

Kenderall ise altın rengi zincir kemerli sade turuncu mini elbisesinin içinde gayet hoş görünüyor.

"Ne?!" diyor Kenderall, ben önce kendi kıyafetime sonra da onunkine bakarken. "Bebeğim, turuncu benim *markam*."

Hayvanlar âleminde renkler bir sürü işe yarar. Bir kamuflaj ya da bir uyarı olarak kullanılabilir. İletişim kurmanın, etkilemenin, reddetmenin, korkutmanın ya da ilgi çekmenin bir yolu olabilir.

Kendini farklı göstermenin bile bir yolu olabilir.

Monark kelebekleri zehirli olduklarını tüm dünyaya bildirmek için parlak renklidir. Viceroy kelebekleri ise tüm dünya onları zehirli sansın diye parlak renklere sahiptir.

Sanırım ben hangi kategoriye girdiğimi biliyorum.

İyi tarafından bakacak olursak, en azından kimse beni yemeye çalışmayacak. *Son derece* yenmez görünüyorum.

Broadway'e doğru köşeyi dönüyoruz ve Gotham Hall önümüzde beliriyor. Gizlenmiş gibi. Kocaman gökdelenler arasında küçücük ve antika görünen sekiz kolonlu devasa romanesk bir bina sadece New York'ta gizlenebilir zaten.

Binanın ön tarafında bir Amerikan bayrağı asılı ve merdivenlerde kırmızı bir halı var. Binanın alt tarafından parlayan mavi ışıklar ağaçlarda da küçük parıltılar oluşturarak buranın büyümlü bir yermiş gibi görünmesine neden oluyor.

Binaya doğru yaklaştıkça, bir kez daha New York'un değişmiş olduğunun farkına varıyorum şaşkınlıkla.

Ne turist vızıltılarıyla dolu bir New York gününden ne de sessiz, sakin erken bir New York sabahından eser var. Uzaktan baktığınızda gördüğünüz New York'a özgü o parıldama da yok olmuş.

Alacakaranlıkta burası bir kaleydoskopun içine benziyor. Trafik ışıklarının parlak kırmızı ve yeşilleri; dükkân tabelaları ile arabaların sarı, pembe ve turuncu ışıkları; kü-

çük ss lambalarının mavi ışıkları; sokak lambalarının ve ışıklandırılmış ofislerin beyaz ve sarı ışıklarıyla oradan geçmekte olan insanların mor, siyah ve gümüş rengi ışıkları kaplamış her bir yanı.

Ve caddenin karşısında, Gotham Hall'n yanında, bir kozadan çıkan kelebekler gibi renk cümbüşü içindeki insanlar sakince iniyor siyah arabalardan.

Sonra da titrek ışıklar içinde parıldayarak kırmızı halıyla kaplı merdivenleri çıkıp Gotham Hall'a giriyorlar. Enseniden yere kadar işlemeli bir dantel uzanan, uçuk pembe elbiseli bir sarışın; koyu renk lle lle saçları olan, yıldızlar gibi parıldayan payetlerle kaplı yeşil bir gece elbisesi giymiş bir esmer; lacivert boğazlı bir gece elbisesi giymiş, gümüş rengi topuzlu daha yaşlıca bir bayan ve uçuk mavi çiçeklerle süslenmiş lilalar içindeki genç bir kız yürüyor sırasıyla kırmızı halıdan.

Heybetli penguenler gibi siyah ve beyazlar içindeki dimdik adamlar, bu bayanların arkasından yürüyorlar.

Bilmem kaçınıcı milyon kez bakışlarımı kendi kıyafetime çeviriyorum gergin bir şekilde.

Hâlâ partilerden hoşlanmıyorum. Partiler beni dehşete düşürüyor. Ve bu parti de şimdide kadar katılmak zorunda kaldığım en ürkütücü partiymiş gibi görünüyor.

Belki Kenderall karşıdaki Pronto Pizza'dan "bir izlenim bırakmama" izin verir. Bir masanın üzerine çıkıp bana

her işaret ettiğinde hızla kendi çevremde dönebilirim.

"İlmi..." diyorum, ışıklı bir yol direğine tutunarak ayakta kalmaya çalışırken. Düşersem korkarım ki bir ağaç gibi boylu boyunca düz bir çizgi gibi yere uzanacağım. "Emin misin... Uygun göründüğümünden?"

"Bebeğim" diyor Kenderall. "*Dikkat çekici* görünüyorsun."

Dikkat çekici kelimesi; gözlenebilir, sıra dışı, çarpıcı anlamına gelen on altıncı yüzyıla ait Fransızca *remarquer* kelimesinden gelir.

Ama bu, sadece göze çarptığım anlamına gelir.

İyi bir şekilde mi yoksa kötü bir şekilde mi göze çarptığımı açıklamaz.

"Kesinlikle" diyor arkamızdan gelen bir ses. "İnanılmaz görünüyor."

Daha arkamı dönmeden yanaklarım kızarıyor.

"Selam Cal" diye geveliyorum. "Nasılsın?"

"Harika." diyor, o kör edici gülümsemesiyle yüzü ışıksaırken.

Şu birkaç saat önceki terslikle ilgili hiçbir belirti yok. Aslında Planetarium Astronomi Merkezi'ni, elimi tuttuğunu ya da beni gördüğünü hatırladığına dair hiçbir belirti yok.

Biraz rahatladığımı hissediyorum.

Belki de onu kırmamışımdır. Belki de güneş sistemi gerçekten çok hoş diye duygulanıp sinemada ağlayan kız-

ların yanında bocalayıp tuhaf davranıyordu.

Tamamen onu suçlayabileceğimden emin değilim doğrusu.

“Bu partiye koluma New York’taki en güzel kızı takıp girme şansım var mı acaba?” diyor Cal.

Ümitle Kenderall’a bakıyorum.

“Benden bahsetmiyor” diyor gözlerini yuvarlayarak. “Tanrım, İngilizler çok tuhafılar.”

Cal bana kolunu uzatıyor. “Sadece arkadaş olarak.” diyor göz kırparak.

Olabildiğince nazik bir şekilde Cal’in koluna giriyorum. Daha önce hiçbir erkeğin koluna girmem için bana kolunu uzattığından emin değilim. Ve en azından, komik ayakkabılarım beni basamaklarda bozguna uğratırsa, kendi başıma yuvarlanmam.

Belki de bu zamana kadar ummam gereken böyle bir şeydi.

“Hadi” diye bağılıyor Kenderall sevinçle. “Şimdi KO-PA-LIM!”

72

Oxford İngilizce Sözlük, büyük³⁵ kelimesini şu şekilde tanımlar:

1. Göz kamaştırıcı ve gösterişli.
2. Kapsam ya da ölçek açısından geniş, iddialı ve etkileyici.

Gotham Hall'ün Büyük Balo Salonu tam da adının belirttiği gibi muazzam bir yer.

Cal, Kenderall ve ben kırmızı halı kaplı merdivenlerden çıkıp altın rengi şatafatlı kapıları itip açtığımızda, bu salon sanki Alaaddin'in daire şeklinde devasa bir mağarasıymış gibi önümüze seriliyor.

Altın yaldızlı kocaman tavanın tam orta yerinde daire şeklinde mavi vitraylı bir cam var. Buradan gökyüzünü görebiliyorsunuz. Tavana asılmış parlıtlı bir dairenin ortasından altın ve kristalden yapılmış kocaman bir avize sallanıyor. Mermer zeminin üzerinde de altın rengi yapraklar

³⁵ (Ing.) Grand (ç.n.)

spiraller ve daireler oluşturuyor.

Bu balo salonu, büyülu hayalet bir ormanın bir parçasıymış gibi görünüyor. Her yerde sanki zemindeki altın deliklerden çıkıyor gibi görünen her yanı küçücük, kâğıt gibi ince beyaz yapraklarla kaplı soluk beyaz ağaçlar var.

Tavan, ince mavi bir şifon kumaşla kaplanmış ve sanki bütün salon su altındaymış gibi duvarlarda da mavi ağaçlarla kuşların silüetleri parlıyor.

Tavandan ufacık fenerler sarkıyor ve tüm salona titrek ışıklar saçan yüzlerce beyaz mum aralıklarla yerleştirilmiş.

Her şeyin -beyaz keten örtülü masaların, mermer kolonların, beyaz kumaşla kaplı sandalyelerin- etrafına mor ve mavi çiçekler dolanmış. Bir köşede de soluk mavi renk elbiseli bir kız beyaz bir arp çalıyor. Arpın sesi, su sesi gibi tüm salonda çnlıyor.

O kadar güzel, o kadar uhrevi bir hava var ki birkaç saniye sesim bile çıkmıyor. Kendimi *aynen* Kùlkedisi gibi hissediyorum.

Cal'le Kenderall o kadar da etkilenmiş görünmüyorlar.

"Hoş." diyor Cal, çantalarımızı vestiyere verirken ve yanıımızdan kayar gibi geçmekte olan gümüş bir tepside küçük bir kanepe alıyor.

"Fena değil" diyor Kenderall omuz silkerek. "Aaaaa, şu *Vogue*'un editörü mü? Gidip tanışmalıyım hemen."

Sonra bana göz ucuyla bakıyor.

“Burada kal” diye ekliyor düz bir şekilde “Ve olabildiğince çok dönmeye çalış. Soran olursa da stilistin benim, tamam mı? Bunlardan ver sorana.”

Sonra da turuncu renk küçük çantasından yirmi ya da otuz tane kartvizit çıkarıp bana uzatıyor.

Kenderall Angel Dua
Top Model-Stilist-Domuz Sahibi
TARZınıza HAYAT verin
UNUTTULMAZ OLUN

“Unutulmaz” kelimesini yanlış yazdığını ona söyleyeyim mi söylemeyeyim mi pek emin değilim doğrusu.

Gerçi, bu da unutulmaz olmanın yollarından biri en azından.

Bunu ona söylemek yerine itaatkâr bir biçimde başımı sallayıp kartvizitleri alıyorum. Üzerimdeki elbisede bu kartvizitleri koyabileceğim hiçbir yer olmadığından, kartvizitleri bileğime iyice oturan altın sarısı kalın bilekliklerden birinin altına sokuyorum.

“MERHABA?” diye salonun öbür ucuna doğru sesleniyor Kenderall. “SUSAN? *Sensin*, değil mi? Ne *muhteşem* bir elbise. Bunun altına giydiğin şu ayakkabıları tekrar bir gözden geçersen?”

Sonra da altın sarısı elbiseli, yüzü kararmaya başlayan

bir kadına doğru ilerlemeye başlıyor.

Cal öne doğru eğiliyor ve fısıldarcasına konuşmaya başlıyor: "Bu gece bu salondaki tüm hoş kızlar arasında sen açık ara en..."

"Ca-nımmmm!" diyen tanıdık bir ses araya giriyor. Yarı saydam, küçük pullarla kaplı gümüş rengi bir takım elbise giymiş olan Wilbur bana doğru seğirtmeye başlıyor. Uzak-tan, sanki iri yarı bir ton balığı gibi görünüyor. "Üzerindeki ne kadar da..."

Cümlesini tamamlamadan susuyor ve gözleri kocaman açılıyor.

"*Ne menem* bir şey o üzerindeki ufaklığım? Yanlışlıkla bir papağanla boya savaşı oyunu oynamaya kalkışmış biri gibi görünüyorsun."

"Kenderall yaptı" diyorum olabildiğince sadakatsizce, Wilbur'a bir kartvizit uzatırken. "Aslında beyazdı ama Kenderall onu boyayıp daha benzersiz olsun diye tüyleri ekledi."

"Off *dehşetengiz*" diye iç çekiyor Wilbur, kartvizite bakıp gözüyle salonu tararken. "Nancy beni *öldürecek*."

Salonun diğer köşesinden Kenderall'ın sesi duyuluyor: "Bebeğim, o elbise tam bir *faul*. *Yardıma* ihtiyacın var. Telefon numaram 858..."

Wilbur titriyor.

"Benim hatam. O davetiyeyi balmumuyla ya da arse-

nikle mühürlemeliydim.” diyor. “Ya da aklını yitirmemiş birinin yapacağı gibi direkt olarak sana vermeliydim.”

Sonra da gerimdeki boşluğa bakıyor.

Cal koluma yapışmış durumda değil artık. Birkaç metre uzakta durmuş salonun orta yerindeki bir alana bakıyor.

“Ve sen” diyor Wilbur sert bir şekilde, “*Senin* ne işin var burada?”

“Ben *onun* misafirim.” diyor Cal, omuz silkip beni işaret ederek.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. *Benim misafirim mi?* Yanımda kaç kişi getirmeme müsaade ediliyordu ki?

“*Öyle mi?*” diyor Wilbur, birazcık daha az bir şaşkınlıkla. “Pekâlâ güzel, seni şaşkın ördek ama bir süreliğine başka bir yere gitsen diyorum?”

Cal birkaç ufak adım atarak bizden uzaklaşıyor.

“Daha ileri.” diyor Wilbur, eliyle işaret ederek.

Cal birkaç adım daha uzaklaşıyor.

“Çok daha ileri.”

Cal altı yedi adım daha atıyor.

“Bak sana ne diyeceğim” diyor Wilbur neşeli bir şekilde. “Manhattan’ın diğer tarafına gidip nehre gelene kadar yürü ve nehre gelince de durma, olur mu?”

Cal somurtup kanepelerin durduğu masaya doğru yürüyor. Wilbur tekrar bana bakıyor. “Beyaz Atlı Prens’in nerede?” diyor sert bir biçimde. “İki gün önce ona da bir

davetiye gönderip senin de burada olacağını söyledim. Niçin birlikte değilsiniz?"

İneklerin dört midesi vardır.

Birden dört midem olmadığına memnun oluyorum çünkü sadece bir tanesinin bile fırl fırl dönmesi yeterince rahatsız edici.

Romantik bir baloda birlikte olma şansımız vardı ve Nick *buna rağmen* kıtanın öbür ucuna gitti, öyle mi?

"Aaa!" diyorum olabildiğince uçarı bir biçimde, Kenderall'in verdiği listeyi hatırlamaya çalışırken. *Kayıtsız davran. Gizemli ol. Her zaman cıvı cıvı ve neşeli ol.* "Kaliforniya'da... Bir çekimde." Boğazımı temizliyorum. Kenderall ne derdi acaba böyle bir durumda? "Çiftlerin birbirlerine nefes almak için yer açmaları gerekir, bebeğim."

Wilbur, sanki tüylerimi kabartmış yumurtlamaya hazırlanıyormuşum gibi gözlerini dikip bana bakıyor. "Bana *bebeğim* mi dedin sen şimdi, Harriet?"

Yanağıma kondurulan yumuşak bir öpücük beni bu soruyu yanıtlamaktan kurtarıyor.

"Tatlım" diyor Nancy. "Ne kadar... lııı... Sıra dışı görünüyorsun. Seni bazı kişilerle tanıştırmayı çok istiyorum. Onu kaçırabilir miyim, Wilbur?"

Wilbur kaşlarını çatıyor.

"*Kesinkes*" diyor. "Ama bir saniye müsaade et." Sonra da yere cömelip -profesyonel bir tavuk yolucusu hızıyla-

elbisemin etek ucuna pek de iyi yapıştırılmamış olan tüyleri bir çırpıda söküp alıyor, boynundaki altın sarısı atkıyı çıkarıp katını açıyor ve sonra da sıkıca omuzlarıma sarmış olduğu bu atkı sanki kısa bir kimonoymuş gibi önden bir düğüm atıyor. "İşte" diyor, "Az çok daha kabul edilebilir bir şey oldu."

"Teşekkür ederim." diyorum, dudağımı ısırırken.

"Daha sonra *seninle* iki çift laf edeceğim." diyor Nancy, Wilbur'a bir kaşını kaldırarak ve şu anda gri saçlı bir bayanın yüzüne payet yapıştırmaya çalışmakta olan Kenderall'a bakıyor göz ucuyla.

"Evet tatlım" diye iç geçiriyor Wilbur. "Bunu tahmin etmiştim."

Ben ise Nancy'yle birlikte uzaklaşırken, Wilbur'un hâlâ arımdan kaşlarını çatmakta olduğunu hissedebiliyorum.

73

Tek bildiğim, bu partiden ayrılıp yola koyulmak için yarım saatimin olduğu.

Buradan yarım saat sonra çıkmazsam o kadar uzun süre cezalandırılacağım ki yirmi otuz yıl sonra birinin saçlarına tırmanarak beni odamdan çıkarması gerekecek.

Ama hiç de öyle olmuyor.

On beş dakika sonra izin istemeye başlıyorum.

"*Elbette*" diyor Nancy tatlı bir şekilde, koluma sarılarak. "Ama *Elle*'in moda direktörüyle *çabucak* bir tanışalım, olmaz mı? Ona seninle ilgili *her şeyi* anlattım ve çok ilgilendi."

Yirmi beş dakika sonra tekrar şansımı deniyorum.

"*Kesinlikle*" diyor Nancy. "Ama *Cosmo*'nun editörüne *çabucak* bir merhaba diyelim. Bence yeni yaptıkları şu çekim için *çok uygun* olabilirsin ve..."

Şansımı kırk dakika sonra tekrar deniyorum.

Bir saat sonra bir kez daha.

İki saat sonra tekrar.

Üç saat sonra, partide hâlâ oradan oraya götürülüp dururken isimleri hatırlama konusunda hiç de iyi olduğum söylenemez. Üstelik baş etmek için hiç donanımımın olmadığı sohbetler yapmaya çalışıyorum. Kenderall'ın kartvizitlerini de dağıtmaya devam ediyorum bu arada.

Verdiğim kartvizitlerin tamamı anında yere atılıyor. Üç saatin sonunda; Hansel ve Gretel'in fosforlu renklere takıntılı, ardında dikdörtgen turuncu ekmek parçacıklarından iz bırakan ortağıymışım gibi görünüyorum.

"Aaa!" diyor parlak siyah elbiseli bir kadın, Nancy gecenin bir milyarını tanıştırmasını gerçekleştirirken. "Kızıl saçlı kız. Gece boyunca seninle tanışmayı bekledim."

Bakışlarımı yere çeviriyorum.

Cidden mi? Ölü ıstakozlar gibi görünen bir çift ayakkabı için yaklaşık *iki yüz dolar* harcadım ve tarzım, beş kuruş harcamadan kafamda oluşturduğum bir şey mi olup çıktı yani?

"Seni bir yerden tanıyorum" diye devam ediyor kadın. "Ama nereden olduğunu bir türlü *çıkaramıyorum*." Başını yana eğip dikkatlice bana bakıyor. "Geçtiğimiz yıl bir yerlerde ahtapot mürekkebine bulanmış olduğunu sanmam. Bulandın mı yoksa?"

Hiç kimse bu olayı unutmama asla izin vermeyecek, değil mi? Bu, *tamamen* benim hatam değildi. Hatanın bir kısmı kesinlikle Charlie'nindi. Gerçi, tamamen mahvolmuş

bir çekimin suçunu bir ahtapota atmanızdan da insanlar hoşlanmazlar elbette.

“Ha-yırrrrr!” diye yalan söylüyorum utanarak, çaresizce çıkışa doğru bakarken.

“Evet, evet! Sendin o! Sen, Yuka Ito’nun hakkında bıkkınlık verecek kadar çok konuşup durduğu kızsın!”

“İlil...” Panik içinde duvardaki saate göz atıyorum endişeyle. Saat dokuzu geçiyor. “Bunu söylüyor olmanız komik, çünkü Alman halk inanışında, yaşayan bir kişiye tıpatıp benzeyen hayalet *doppelganger* denir. Anlaşılan o ki iki benden biri ortalıkta dolaşı...”

Birden gözüm köşede duran bir kıza takılıyor.

Tamamen sessizliğe gömülüyorum.

Fleur boncuklu, soluk pembe bir elbise giymiş. Saçı yandan topuz yapılmış. Göz kamaştırıcı görünüyor.

Bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyor.

Aynı zamanda da tırnaklarıyla yüzümü parçalamak istiyormuş gibi görünüyor.

“Selam.” der gibi ağzımı oynatıyorum sessizce, elimi kaldırıp ona el sallarken.

Fleur gözlerini dikip tiksintiyle bakıyor bana. Sonra da arkasını dönüp kanepe tepsilerinden birini alıyor.

Parlak siyah elbiseli kadın hâlâ konuşuyor. “Nancy, bir görüşme ayarlamalıyız. Temsilcin kim?”

Tekrar bu kadına bakmak için kendimi zorluyorum.

“Temsilcim mi” diyorum boş boş. “Aslına bakarsanız, benim...” Koluma bir el dokunuyor.

“Böldüğüm için özür dilerim” diyor Cal yumuşak bir şekilde. “Ama bu kıza söylemem gereken *gerçekten* önemli bir şey var.”

“Ama...” diye itiraz ediyor siyahlı kadın.

“Hemen söylemem gerek” diyor Cal, siyahlı kadını o bir milyon voltluk gülümsemesiyle kör ederken.

Ve ben daha itiraz edemedim, Cal elimi tutup beni hole doğru çekiyor.

74

Cal'e şu anda o kadar minnettarım ki nereye gidiyoruz diye bile sormuyorum.

Önce hol boyunca, sonra da geri, partinin diğer tarafına, mavi şifonların ardındaki bir köşeye doğru beni ardından sürüklemesine izin veriyorum.

Sonunda işte.

Sonunda kaçabilirim.

Tekrar saate bir göz atıyorum. 21.25. *Şimdi* çıkarsam, son Greenway trenini yakalayabilirim.

Cal'in ardında, perdenin arkasından partinin ışıkları görünüyor hafifçe. Hâlâ insanların renkli silüetleri seçilebiliyor ama şu anda daha yumuşak bu silüetler. Mavi kumaş sanki su altındalarmış gibi görüntülerini bulanıklaştırıyor.

"*Teşekkür ederim*" diyorum, Cal elimi elinin içine alırken. "Nereden anladın? Nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Sence kimse beni görmeden çıkıp kaçabileceğim bir arka kapı var mıdır bura..."

Susuyorum.

Susmamın sebebi, ne söyleyeceğimi unutmam değil.
Bunun sebebi, ben tam son heceyi söyleyecekken Cal'in
ellerini yüzümün iki yanına koyması.

Ve beni öpmesi.

75

Artık öpüşme hakkında bir şeyler biliyorum.

İyi bir öpüşme olduğunda, tüm odanın ve odadaki her şeyin yok olduğunu biliyorum.

Düşüncelerinizi hiçbir şekilde tutarlı bir sıraya sokamadığınızı biliyorum. Sanki beyniniz en son hızda çalıştıran bir çamaşır makinesine konmuş gibi tüm düşünceleriniz birbirine giriyor.

İçinizin ılık ılık olduğunu ve sanki elektrikli bir diş fırçasıymış gibi titreşmeye başladığını biliyorum.

İyi bir öpüşme olduğunda, dünyanın durduğunu biliyorum.

Toby sayesinde de berbat bir öpüşme olduğunda bunun son derece rahatsız edici ve son derece tuhaf olduğunu da biliyorum.

Ama bu öpüşme, yukarıdakilerin hiçbiri gibi bir etki yaratmıyor.

Arpın sesi duyuluyor, mumların alevleri titriyor, ışıklar parlıyor ve mavi şifon etrafımızda hoş bir şekilde salınıyor

Ama bu öpüşme yanlış.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum çünkü gayet net bir şekilde düşünebiliyorum. Bir sıcaklık ya da bir titreşme yok içimde. Mutluluk ya da heyecan yok.

Dünya dönmeye devam ediyor.

İki saniyelik bir şoktan sonra, elimi kaldırıp Cal'i geri doğru itmeyi beceriyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu yaptığım neye *benziyordu* sence?" diyor Cal, kaşlarını kaldırarak.

"Ama..." *Şu anda* başım yuvarlanmaya başlıyor. "*Biz arkadaşız. Arkadaşını* böyle öpmezsin."

Tabii Toby değilsen ama bunu konuştuk.

"Of, hadi ama. Günlerdir beni istiyordun. Bu tüm yüzünden okunuyordu."

"Nece yazıyordun?" diye ters bir şekilde çıkışıyorum. "Böyle bir şey gerçekten, gerçekten yok."

Sonra da elimle ağzımı ovuşturarak siliyorum, içimi korkunç bir suçluluk duygusu kaplarken.

Allah kahretsin.

Bu, yine de *benim* hatam, değil mi?

Cal'in bana yıldızları göstermesine ve elimi tutmasına, bayıldığımda beni yere düşmeden yakalamasına izin verdim. Bir peri masalı balosuna *onun kolunda* geldim ve sonra da onunla koşarak mum ışığıyla aydınlanmış bir kö-

şeye geldim.

Ne tür korkunç, bencil bir geri zekâlıyım *ben*?

"Ben, ben sana bir şey vadetmek istemedim Cal" diye kekeliyorum, "Cidden istemedim. Çok hoşsun, çok düşünceli davrandın ama..."

Sen Nick değilsin. Asla da olmayacaksın.

"Pekâlâ" diyerek omuz silkiyor Cal. "Keyfin bilir."

Sonra da bana bir kez bile bakmadan hızla mavi şifonu iterek geçip partiye dönüyor.

76

Gözlerimi Cal'in uzaklaşan figürüne dikip bakıyorum.

Sonra ardından gitmeyi deniyorum.

Ama gidemiyorum çünkü mavi kumaşa dolanmayı beceriyorum.

Evet, aynen benden bekleneceği gibi.

Balo salonuna girdiğim an, *bunun* olacağını anlamalıydım.

Panikle, örümcek ağına takılmış bir sinek gibi bir o yana bir bu yana döndürüyorum kendimi büyük bir gayretle. Sonra şifon perdenin ardından melemeye başlıyorum: "Caleb. Bekle. Açıklayabilirim..."

Küçük, beyaz bir el nazikçe uzanıp beni dolandığım perdeden kurtarıyor. "Bırak gitsin" diyor Fleur sessizce, ben kızarmış bir hâlde oflaya pufлая kumaştan sıyrılırken. "Bir anlamı yok."

"Ama..." Önce Fleur'a, sonra da Cal'e bakıyorum. Hızlı yürümüş olmalı. Çoktan salonun diğer ucuna ulaşmış bile. "Onu kırdım. Özür dilemeliyim..."

“Hiçbir şey yapmana gerek yok” diyor Fleur. “İşi bitti, Harriet. Bir çizgi çek üzerine.”

Gözlerim kocaman açılıyor. “Çizgi çek demekle ne kastediyorsun? Yani... Bir listeyi işaretler gibi mi?”

Fleur acımasızca gülüyor. “Öyle de denebilir, aslında. Caleb bir MA’dır.”

“MA mı?”

“Bir Model Avcısı yani. Mümkün olduğunca çok modele yanaşmak için moda partilerinde ve çekimlerde davetsizce boy gösterir. Şimdi de seninle işi bitti. Çizgi çekti üzerine.”

Şu anda Cal’in uzun, sarı bukleli saçları olan çok hoş bir kızla konuşmakta olduğu noktaya bakıyorum tekrar.

Birden her şey tanıdık geliyor.

Odaklanmış, delici bakışları ve o büyüleyici gülümsemeyi tanıyorum. Cal’in o kızın elini tutuş şeklini tanıyorum. Aslında astigmatı olan kızın gözüne bir şey kaçmış mı diye bakmak için öne doğru eğiliş şeklini tanıyorum.

Midem yeniden tepetaklak oluyor.

Bana hiç Harriet dedi mi gerçekten? Adımı gerçekten biliyor mu acaba? ,

“Özür dilerim” diyor Fleur, ben Cal’in sarışın kızın omzundaki hayal ürünü bir şeyi parmağıyla almasını ve kızın kıpkırmızı kesilmesini izlerken. “Seni uyarmalıydım ama o sıra Nick buradaydı. Ve daha zeki olduğumu sanmıştım...”

duraksıyor “Şey, *benden*.”

Şoke olmuş bir hâlde Fleur’ün yüzündeki utanmış ifadeye bakıyorum ve fark ediyorum ki onu LA MODE’un bekleme salonunda gördüğümünden beri olanlar hani şu iki değişik şey gibi -bir mum ya da iki yüz veya bir tavşan ya da bir fare gibi- görünen resimlerden birine bakmak gibi bir şeymiş aslında.

Ama şu anda sadece tek şey görebiliyorum:

Fleur’ün sessizliğini görüyorum.

Fleur’ün Cal bekleme salonundaki kanepede otururkenki gerginliğini, Cal onu hız trenine bindirirken yanaklarında oluşan pembeliği, çekim biter bitmez kaçıp gitmek istemesini, göz teması kuramamasını görüyorum.

Sonra da on dakika önce Cal tam arkamda dururken bana bakışını görüyorum birden.

Bunların hiçbirisi *benimle* ilgili değilmiş.

Tamamı *Ca*’le ilgiliymiş.

“Ama Planetarium” diyorum kafam hâlâ karışık bir hâlde. “Nereden bildi ki görmek isteyeceğimi...”

“Yıldızları mı?” Fleur kaşlarını kaldırıyor. “Hangi kız istemez ki?”

Ve böylelikle bulmacanın son parçası da yerine oturuyor. Bahse girerim ki bu öğleden sonra için planlanmış bir fotoğraf çekimi falan yoktu. Bahse girerim ki bunların tamamını Kenderall’la ayarladı.

"Benim payıma gün batımında bir tekne gezintisi düştü." diye iç geçiriyor Fleur. "Cassie'ye ise Özgürlük Anıtı. Lydia'yla Central Park'ta piknik yaptı, Rosie'ye çiçekler aldı ve Rachel'ı da fayton turuna çıkardı."

Gözlerim kocaman açılıyor ve tekrar Cal'in olduğu yere bakıyorum.

Offf.

Muhtemelen hayatımda ilk kez, bir odadaki en büyük geri zekâlı ben değilim.

"Yani benden nefret etmiyorsun?"

"Senden niye nefret edeyim ki?" diyor Fleur. Sesi sahidin şaşırması çıkıyor. "Elbette senden nefret etmiyorum, Harriet." Duraksıyor. "Ama New York'tan çok nefret ediyorum ve gerçekten eve dönmek istiyorum. Altı ayda üç iş yaptım, hiçbir zaman sıcak suyun olmadığı küçük bir dairede sekiz modelle birlikte yaşıyorum ve hep açım."

Fleur'ün yorgunluğuna bakıyorum. Eskisinden çok daha ufak tefek görünüyor. Üstelik birden çok açıdan böyle görünüyor.

"Her şey düzelecek." diyorum, kolumu dikkatli bir şekilde yüksek omzuna atarken. Kendimi Christopher Robin'i kucaklamaya çalışan Ayı Pooh gibi hissediyorum. "Gelip bizimle kalabilirsin ve... Ve..."

Birden düzgün şekilde soluyamamaya başlıyorum.

"Buradaydı" diyorum Fleur'ün omzunu sıkıca tutarak.

"Buradaydı."

"Ha?" diyerek alnını kırıştırıyor Fleur. "Dedin ki 'O sıra Nick buradaydı'. Buradaydı. Geçmiş zaman."

"Aman Allah'ım, Harriet. Böyle öğrenmeni isteme-miştim... Buraya gelmiş ve... Açıklamaya çalıştım ama çok uzaktaydı ve beni duymadı. Sonra da..."

Birdenbire içinde bulunduğumuz salon yok oluyor.

Sonra da -parça parça- ben yok olmaya başlıyorum.

Önce kulaklarım yok oluyor. Sonra çenem. Ardından dudaklarım, omuzlarım ve kollarım. Sonrasında da parmaklarım, dizlerim, ayaklarım ve dirseklerim yok oluyor.

Bir boşluğun ortasında hiçbir şey olana kadar yok oluyorum.

Mavi şifon perdeye bakıyorum. Bu tarafından ışıkları görebiliyorum. İnsanları da görebiliyorum.

Bu da onların da benimle Caleb'i görebildikleri anlamına geliyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır
HAYIR.

Çünkü şu anda tek bildiğim:

1. Nick buradaymış; benim için gelmiş.

2. Her şeyi görmüş.

77

Bir çitanın kalp atışı saniyeler içinde bir dakikada 120 atıştan 250 atışa çıkabilir.

Görünüşe bakılırsa benimki de öyleymiş.

Parıl parıl parlayan kalabalık içinde Nick'in dalgalı saçlarını görebileyim diye can havliyle deliler gibi daireler çizerek dönüp duruyorum.

"Hey, bebeğim" diyor Kenderall, ben olur da işe yarsa diye ters yönde daireler çizmeye başlarken. "Sonunda Nick'le tanıştım. Acayip *seksi* bir şey, bebeğim. Büyük olasılıkla bir tireye ihtiyacı yok. Onu sıkıca tut."

Dona kalmış bir hâlde gözlerimi Kenderall'a dikip bakıyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Onu *gördün* demek?" diye neredeyse bir çığlık atıyorum bir umutla. Nick'le bir konuşsam ona her şeyi açıklayabilirim. "Hâlâ burada mı?"

"Yo, değil" diyor Kenderall sakın bir şekilde. "Çoktan gitti. Planın işe yarayacağını *söylemişim* sana. Şu anda se-

nin için *çıldırıyor*. Giderken bunu sana bıraktı.”

Bana küçücük mavi bir kutu uzatıyor.

Elimde sıkıca tutuyorum kutuyu. Bu kutuyu direkt olarak Kenderall’ın o aptal model boğazına sokmama razı olmak var aslında. “*Bu muydu plan? Başka birinin erkek arkadaşımın önünde beni öpmesini sağlamak mıydı plan?*”

İşte bu nedenle insanların planlarını bana yazarak vermelerini sağlamam gerek *her zaman*.

“Şey, seninle Cal’i göreceğini *bilmiyordum* değil mi? Ama senin bu küçük ‘flört’ünden sonra şüpheye düşmesini umuyordum. Bu da umabileceğimizden bile daha iyi oldu doğrusu.”

Kollarını yukarıya doğru kaldırıp esniyor.

Vücudumuzdaki en güçlü organ dil olabilir ama ben yapıcı bir şey söylemek için dilimi kırıpratamıyorum bile birkaç saniye için.

“*Bu nasıl daha iyi?*”

“Erkekler ellerindeki başka birine kaptırana kadar neye sahip olduklarını bilmezler.” diyor Kenderall. “Bunu herkes bilir. Dolayısıyla ben sana *yardım ettim*.”

“Ama ben Nick’i kaybetmek *istemiyorum!*” diye bağıriyorum. “ÖNEMLİ OLAN BUYDU.”

Kenderall gözlerini kırptırıyor. “Bu *bilim* değil, bebeğim. Aaaa.”

Gözlerimi dikip Kenderall’a bakıyorum. Sonra da

takma kirpiklerimin arasından üzerimdeki aptal elbiseyle koluma sıkıştırmış olduğum aptal turuncu kartvizitlere bakıyorum. Göndermiş olduğum bütün o aptal mesajları ve zorunlu sessizliklerimi düşünüyorum.

Ve garip bir şekilde Kenderall'a olan tüm kızgınlığım birden geçiyor.

Kenderall kötü biri değil aslında. Sadece beni tanımıyor. Nick'i tanımıyor ve neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yok.

Ne yazık ki bu konuda benim ondan daha az fikrim olduğu açık.

Tam bir geri zekâlı gibi davrandım.

Elim ayağım titreyerek küçük kutuyu yırtarak açıyor ve kutuya iştirilmiş olan beyaz küçük bir kâğıda yazılmış notu alıyorum.

Kutunun içinde, beyaz pelür kâğıda sarılmış gümüş bir kolye var. Bu kolyenin ucunda farklı boyutlarda, canlı renklerde dokuz tane boncuk var. Üç tanesi mavi, iki tanesi kırmızı, bir tanesi turuncu, bir tanesi mor, bir tanesi sarı ve küçük bir tanesi de mavi yeşil ebruli bir boncuk.

Bu, güneş sistemimiz.

Nick bana gezegenleri vermiş.

T-Rex'ime,

16. doğum günün kutlu olsun.

AÇx

Erkek arkadaşımı kaybetmek istememiştim.

Ama anlaşılan o ki onu biraz önce kaybettim.

78

21 Temmuz

"Şey..." dedim, Nick'in yanına kıvrılarak. David Attenborough soğuk ve karanlık derinliklerden yukarı doğru çıkan köpek balıklarından bahsediyordu ve ben terliklerimi bulamıyordum.

"Şey." dedi Nick, sıcak elleriyle ayaklarımı sararken.

"Şey." dedim ben tekrar.

"Şey" diyerek güldü Nick. "Söyle hadi, Manners. Söylemek için içinin içini yediği ve eveyip gevelediğin şey her ne ise söyle gitsin."

Boğazımı temizledim.

"Şey, merak ediyordum da... Çünkü mevzu şu ki... Öğrenmek istedim de..." Derin bir nefes aldım. "Ben senin kız arkadaşın mıyım?"

"Resmî olarak mı?"

"Evet."

"Kaydetmek için bir tarih mi soruyorsun yani? *Günlüğüne* yazacak bir tarih?"

Kızardım. Günlüğümün arka tarafında tam bu amaç için boş bir yer bırakmış olduğumu nereden bilmisti? "Benim kişisel sırlarımı mı karıştırıyorsun sen, Nick Hidaka? Bu hiç de hoş bir davranış değil."

"Karıştırmama gerek yok" dedi sırtarak. "Sadece seni oldukça iyi tanıyorum, Harriet Manners."

"Pekâlâ, evet öyleyse" dedim, burnumu havaya dikmeye çalışarak. "Günlüğüme yazacak kadar resmen kız arkadaşın mıyım?"

"Evet" dedi Nick, kollarıyla beni sarıp kazağının içine çekerek. "Elbette öylesin."

"Tükenmez kalemle yazacak kadar?"

"Harriet" diyerek bir kahkaha attı ve ayaklarım birden artık üşümemeye başladı. "İstersen çıkmayan keçeli kalemle yazabilirsin."

Ben de aynen öyle yaptım.

79

Hayatın sadece boş bir zincir olduğu ve değerli anlarımızın da bu zinciri güzelleştirmek için bu zincire taktığımız boncuklar olduğu söylenir.

Gotham Hall'ün ön tarafındaki basamaklardan çantamı göğsüme bastırmış, elbisemin darlığından dolayı zorlanarak inerken, tüm o değerli anlar bir bir gözümde canlanıyor birden.

Nick'i, Birmingham'daki *Canlı Moda Şovu*'nda masanın altında bana sakız ikram ederken görüyorum. Onu, Infinity Models'ın önündeki kaldırımda ona ellerimi koklamak isteyip istemediğini sorduğum anda otururken görüyorum. Onu, Rusya'da karlı bir günde bir sokak lambasına yaslanırken ve korktuğumda elimi tutarken görüyorum.

Bir televizyon stüdyosunun karanlığındaki ilk öpüşmemizi görüyorum.

Onu Tokyo'da bir kapı aralığına yaslanırken görüyorum.

Onu bir sumo salonunun önündeki basamaklarda otururken ve bir ördek kuyruğu gibi havaya dikilmiş küçük

buklesiyle sahnede tam karşımda dururken görüyorum. Onu, yıldızlarla çevrelenmiş Fuji Gölü'nde düşmeyeyim diye beni tutarken görüyorum.

Onu, Shibuya İstasyonu'nda kaldırımda yanımda otururken görüyorum. Ben bağıırıp T-Rex gibi pençeler savururken, Nick'in burnu seğiriyor. Onu, dönergeçte bizi döndürürken görüyorum. Onu, beni bir posta kutusuna kadar ardından koştururken ve sırf beni güldürmek için aptalca bir şeyler yazarken görüyorum.

Onu, beni hayatının bir parçası yaparken ve podyumdan bana göz kırparken görüyorum.

Onu, bir filin sırtından beni ararken ve sırf doğum günümde beni görmek için on altı mor balonla iki saat seyahat ederken görüyorum.

Onu, arkasında ısıll ısıll New York'la birlikte Brooklyn Köprüsü'nde görüyorum. Kızgın çünkü benim için endişeleniyordu.

Onun, ben anlatmak zorunda kalmadan, beni her zaman çok iyi tanıdığını görüyorum.

İstememe gerek kalmadan, onun zaten hep yanımda olduğunu görüyorum.

Boş zinciri güzelleştirecek parlak boncuklar gözümün önünden bir bir kayarken, peri masallarındaki aşk hikâyesine ihtiyacım olmadığının farkına varıyorum birden. Büyük jestlere ihtiyacım yok. Bana illa gökyüzünün gösterilmesi

gerekmiyor ve çiçeklere, faytonlara, gün batımında yapılan tekne turlarına da ihtiyacım yok. Her şeyin *mükemmel* olmasına ihtiyacım yok. Zaten benim için öyleydi her şey.

Nick'in beni sevdiğini söylemesine de ihtiyacım yok. Çünkü bunu biliyorum zaten.

★

Her birimiz günde bir milyon deri hücresi dökeriz. Ben tüm deri hücrelerimi bir çırpıda toplu olarak kaybediyor olmalıyım şu anda çünkü birden parçalara ayrılmaya başlamışım gibi hissediyorum.

Üzerimdeki korkunç elbisenin itiraz eden dikişlerine aldırmadan Gotham Hall'ün kırmızı halı kaplı merdivenlerine oturuyorum. Sonra da çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Nat beni on dört kez aramış.

Gözlerimi dikip bu cevapsız çağrılara bakıyor, sonra da bir top hâlini alıyorum oturduğum yerde.

Eğer buralarda bir masa olsaydı, dört saniye içinde o masanın altına girip saklanırdım.

*Arkadaş*³⁶ kelimesinin kökeni, *sevmek* anlamına gelen Proto-Germen³⁷ *frijand* kelimesine dayanır. Sevgi ve arkadaşlık. Arkadaşlık ve sevgi. İkisi de aynı kökenden geliyor.

Bunu göremeyecek kadar kör olmuş gözlerim.

36 (İng.) Friend (ç.n.)

37 Almanca, Felemenkçe, İngilizce gibi Cermen dillerinin kökenini oluşturan diller

Aman Tanrım.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım.

Şu ana kadar başımı soktuğum belalar içinde bu açık ara en kötüsü. En kocamanı. En okkalısı. En devasası.

Gerçekten ama gerçekten aşırı derecede büyük anlamına gelen istediğiniz herhangi bir kelimeyi seçebilirsiniz.

Sonra -sanki bir büyü olmuş gibi- gece, her şeyi bir anda daha da kötüleştirmeyi beceriyor.

"Harriet?" diyor tanıdık bir ses ve başımı kaldırıyorum.

"Ne *halt* döndüğünü açıklamak ister misin?"

Bu ses tam karşımda, New York'un kırmızı halı kaplı kaldırımında durmakta olan babamın sesi.

80

Bazen biri sizi görene kadar sizin kendinizi görememeniz ne komik.

Babam kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakarken, birden kendimi görüyorum.

Yani ciddi, gerçekten kendimi *görüyorum*.

Şu anda odamda penguenli pijamalarımın bir kenara büzüşmüş, Tudorlar hakkında ilginç bir kitap okuyor ve notlar alıyor olmam gerekirdi.

Şu anda BBC Dünya Servisi'ni dinliyor, internette hayvanlarla ilgili ilginç bilgiler araştırıyor ve arkadaşlarıma ilgilerini çekmiş gibi yapacakları esprili e-postalar gönderiyor olmam gerekirdi. Şu anda listeler, planlar hazırlıyor ve hayatımdaki her şeyi dakikası dakikasına detaylı bir şekilde organize ediyor olmam gerekirdi.

Şu anda en iyi arkadaşımın dans koreografileri hazırlıyor ve ailemi, istemeseler de, bu dansları izlemeye zorluyor olmam gerekirdi.

Şu anda *kendim* olmam gerekirdi.

Oysa şu anda, gecenin onunda, Manhattan'ın ortasında bir partinin yapıldığı bir yerin kırmızı halı kaplı basamaklarında dertop olmuş bir şekilde tek başıma oturuyorum. Üzerimdeki elbise o kadar rahatsız ki doğru dürüst nefes bile alamıyorum.

Ayaklarımda da gerçek boyutlu ölü deniz kabukluları gibi görünen berbat bir çift kırmızı ayakkabı var ve bunlarla yürümeyi beceremiyorum bile. Titriyorum. Koyu turuncu makyajım tüm yüzüme bulaşmış ve takma kirpiklerimden biri de çıkmış, sanki küçük bir Stegosaurus'un omurgasıymış gibi göz kapağımdan sallanıyor.

Erkek arkadaşım olmayan bir çocuk tarafından öpüldüm, gitmek istemediğim bir partide bir sürü geyik muhabbetine maruz kaldım ve üst üste evden kaçtım. İnsanlara *bebeğim* dedim, bana ait olmayan bir parayı alıp boş yere harcadım. O ya da bu şekilde -davranışlarımla ya da sözlerimle- herkese yalan söyledim: Anne babama, Nick'e, Nat'e.

Şu anda babamın niçin benimle gurur duyuyor gibi görünmediğini anlayabiliyorum.

Ben de kendimle gurur duymuyorum.

"Tekrar soracağım." diyor babam. Aslında, dişlerini o kadar sıkmış ki ne dediğini anladığıma şaşırıyorum. "Wilbur beni arayıp mümkün olduğunca çabuk buraya gelmemi söyledi sadece. Bildiğim kadarıyla sen evde yatağında

yatıyordun. Cezalıydın. Ne yaptığını sanıyorsun sen, genç bayan?"

Babam bana *genç bayan* mı dedi?

Hayatı boyunca hiç *genç bayan* dememişti bana.

"Baba" diyorum otomatikman, elimle yüzümü silerken. "Göründüğü gibi de..."

Susuyorum.

Çünkü göründüğü gibi olmayan şeylerden bıktım usandım. Şu anda, her şeyin tam olduğu gibi görünmesini istiyorum.

"Offf baba" diyorum, başımı kollarımın arasına alırken. "Özür dilerim. Çok çok çok çok çok özür dilerim."

Sonra da gözyaşlarına boğuluyorum.

81

Ben tekrardan feryat figan etmeye başlamadan babam beni kucaklıyor. Yüzümü, küçükken yaptığım gibi, babamın ceketinin vatkasına gömüyorum.

Babamın omzunda geriye hiçbir şey kalmayana dek ağlıyorum.

Göğsüm acımaya, burnum akmaya başlayana ve Wilbur'un altın rengi atkısı sıırıslıklam olana kadar ağlıyorum. İçimdeki her şeyi dışıma dökene kadar ağlıyorum. Son bir iki haftada olan her şey, ince cam kırıkları gibi birbiri ardına dökülüyor ağızımdan.

Hıçkırımlarımın izin verdiği aralıklarda her şeyi ta en baştan anlatıyorum babama.

Babama Alexa'dan ve çalınan günlüğümden bahsediyorum. Nat ile Toby'nin beni unutmasından ne kadar korktuğumu anlatıyorum. Bayan Hall'ün benden ne kadar çok nefret ettiğini, ne kadar aptal olduğumu, evden -üç kez- kaçtığımı, modellik yaptığımı, mutfaktaki parayı alıp bu parayı nefret ettiğim ayakkabılara harcadığımı anlatıyo-

rum. Babama Kenderall, Caleb ve Fleur'dan bahsediyorum.

Nick'i de anlatıyorum babama.

Sonra, artık babama anlatacak hiçbir şeyim kalmayınca, başımı kaldırıp endişeyle babama bakıyorum ve gözlerimi siliyorum.

"Aptal bir sosis olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor babam, başımın üzerine bir öpücük kondururken.

Bu durumda kullanılabilecek başka ifadeler geliyor aklıma ama bunlar babamın kullandığı kadar nazik ifadeler değil.

"Evet" diyorum kısık bir sesle. "Ne yazık ki sosislerin en aptalı benim."

"Bunu bize neden en başta söylemedin?"

"Çünkü..." Yutkunuyorum ve çenem tekrar titremeye başlıyor. "Çünkü on altı yaşındayım ve *bir yetişkin olmak istiyorum.*"

Bu son dört kelime ağızımdan öyle tiz bir ciyıklama gibi çıkıyor ki kelimeler, olduklarından daha komik bir hâle geliyor.

Tabii yetişkin bir hamster değilsem.

Babam gülüyor. "Canım, yüz on altı yaşına da gelsen ben *yine de* senin baban olacağım. Ne zaman mutsuz ol-san bunu bana *hep* söyleyebileceksin."

Hafifçe burnumu çekiyorum. "Sen *Nuh* peygamber değilsin, baba. O, 950 yaşına kadar yaşamış ama sen sanı-

rim şu anda birazcık fazla iyimser düşünüyorsun.”

“Bugün yarın pilatese başlayacağım, Harriet. Ya da yogaya. *Kim* bilir ne kadar süre buralarda olacağım.”

İnsan DNA’sı yüzde elli oranında muz DNA’sı ile aynıdır ve babam da bunun sürekli hatırlatıcısıdır.

“Bunların bir manası yok, biliyorsun değil mi? Tüm bunlar—” babam kolunu ışıklara, arpın sesine, arkamızdaki altın rengi kapılara, altımızdaki kırmızı haliya doğru sallıyor “Sadece gösteriş.”

“Biliyorum. Sanırım bunu... Bir süreliğine unuttum sadece.”

“Asıl önemli olan şey burada yok.” Babam tekrar etrafa doğru sallıyor kolunu. “Orada da değil.” Cafcaflı elbisemi ve turuncu yüzümü işaret ediyor. “Bu, kameralar önünde yapılan bir modellik çekiminde ya da bir partide de yok. Tam burada.” Eliyle göğsüne vuruyor. “Seni seven insanlarla birlikte.”

Babamın birkaç defa daha elini belirli bir amacı olmaksızın sallamasını izliyorum.

“Baba, biz böyle baba-kız kalp kalbe vermişken gizli-den gizliye güçlerini harcamaya mı çalışıyorsun sen?”

“*Hayır*” diyor babam kızgın bir şekilde. “Ama güçleri-mi harcamaya çalışıyor olsam bu gece yaklaşık olarak—” PowerBand’indeki küçük düğmeye basıyor ve yeşil rakamlar beliriyor “452 güç harcamış olurdum. Buraya doğru

yürürken çok sinirliydim. Kollarımı bir hayli salladım.”

Babama bakıyorum ve onu günlerdir görmediğimin farkına varıyorum. Aslına bakılırsa, Amerika’ya taşındığımızdan beri onu neredeyse hiç görmedim. Annabel de görmedi.

“Bu gece neredeydin, baba?”

“Bir müşterinin verdiği partideydim yine. Büyük bir orkestra, küçük ışıklar ve içinde şemsiye olan şu muhteşem kokteyllerden vardı ve bana ipek bir kravat verdiler ve...”

Susuyor.

“Off, lanet olsun” diye ekliyor. “Bunu ben de yaptım, değil mi?”

“Dehalar işte” diyorum, acı acı gülümseyerek. “Ya da bilirsin işte, tam tersi.”

İkimiz de sessizce oturuyoruz.

Annabel’in her zaman ne kadar yorgun görüldüğünü düşünüyorum. Memleketten ne kadar uzak olduğunu; babam ve ben New York’ta gezip tozarken, onun ıssız bir evde yalnız başına bebek kusmuğu temizlemek için sevdiği bir işi nasıl bıraktığını düşünüyorum.

Bu taşınmanın ailemizdeki herkesten çok Annabel için zor olduğunu hiç düşünmemiştim bile.

Ve bunu -yüzündeki ifadeye bakılırsa- babam da düşünmemiş.

“Sanırım eve dönmeliyiz” diyor, ayağa kalkıp ceketini

omuzlarıma koyarken. "Mannerslar bugünkü ahmaklık istihkaklarının tamamını kullandılar."

Evet anlamında başımı sallıyorum. Tamamen katılıyorum babama. "Önce bir yere uğramam gerek ama. Olur mu?"

Babam beni kolunun altına alıp kaldırımdan aşağıya doğru yürümeye başlıyor ve New York ilk defa çok büyük gelmiyor bana.

Hatta o kadar küçük geliyor ki New York'u cebime sığdırabilirim.

"Nereyi istiyorsan gidebiliriz, canım."

Bir sessizlik oluyor. Sonra başımı babamın omzuna koyuyorum. "Baba... Sanırım... Sadece *biri* olmak istedim. Sadece kısa bir süreliğine. Bu bir şey ifade ediyor mu sana?"

"İşte bu yüzden aptal bir sosissin sen, Harriet" diyor babam saçımı karıştırırken. "Çünkü sen zaten *birisin*."

82

Brooklyn Köprüsü tek bir farkla aynen geçen hafta göründüğü gibi görünüyor.

Bu sefer tek başımayım.

Babam beni kucaklıyor ve sonra da ben köprüyü yavaş yavaş geçmeye başlarken, beni köprü'nün girişinde çantamla bekliyor.

Köprüde ilerledikçe, Nick'i tam da olacağını beklediğim yerde görebiliyorum. Başını duvara yaslamış, kulenin gölgesinde oturuyor. Sokak lambasının aydınlattığı buklelerinin kıvrımlarını görebiliyorum. Üzerinde asker ceketi var. Şu, ikimizin ellerinin de aynı anda içine sığabildiği büyük cepli asker ceketi. Yüzüne gölge vurmuş ama yanağındaki küçük beni ve elmacık kemiklerinin kulakları hizasında nasıl içe doğru kıvrıldığını seçebiliyorum.

Yapmam gereken tek şey doğruyu söylemek.

Olup biteni doğru bir şekilde ifade etmeliyim ki her şey daha da sarpa sarmasın.

Bu o kadar zor olmamalı.

“Selam.” diyor Nick usulca, ben ceketine yapışmış, erken düşen ufacak bir sonbahar yaprağını görebilecek kadar ona yaklaştığımda.

Off. Giriş cümlemi çaldı işte. Söyleyebileceğim tek şey aşağı yukarı buydu.

“Selam.” diyerek gergin bir şekilde yutkunuyorum, babamın ceketine daha sıkıca sarılırken. Hız trenlerini unutun gitsin. Mancınığa benzeyen şeyi de unutun. Hayatımda daha önce bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. “Nick, ben...”

“Özür dilerim, Harriet.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. “Ne?” Sonra kızarıyorum. “Efendim, yani.”

“Özür dilerim.” Nick yavaşça ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokuyor. “Burada değildim, Harriet. Burada olmam gerekirdi.”

Elim ayağım buz kesiyor.

Nick, eğer her an yanımda yöremde olmazsa herkes beni öpmesine izin vereceğimi mi söylemeye çalışıyor? Böyle bir şeye hiç niyetim yok.

“Hayır” diyorum can havliyle. “Tanıdık biriydi o çocuk ve Kenderall bana eğer başka biriyle olduğumu düşünürsen...”

Susuyorum ve ağlamaktan yarı çıkmış olan makyajımın altından yanaklarımın kıpkırmızı parlamadığını hissedeyim.

biliyorum.

Çok kıskanacağını, kızacağını ve beni daha çok seveceğini söyledi.

Bu, kulağıma o kadar gülünç geliyor ki cümlemi bile tamamlayamıyorum. Hayatımın on iki yılını kitap okuyarak geçirdim. Bunun şimdiye kadar kimsenin işine yaradığı görülmüş mü ki benim işime yarasın?

Mesela, *Othello*'da olup bitenlere bir bakın.

Herkes ölüp gitti.

"Harriet" diyor Nick sakın bir şekilde ve bana doğru birkaç adım atıyor. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum. O mesajlar, garip suskunluklar. Anladım. Ayrıca Caleb'ı de tanıyorum."

Gözlerimi dikip Nick'e bakıyorum. "Ca'i tanıyor musun?"

"Yani, onun gibileri bilirim. O tuhaf mesajlarını tekrar okuduğumda, ne olup bittiğini tahmin ettim. Sen *değildin* o mesajları gönderen. Dolayısıyla uçak biletimi iptal ettim ve hemen Manhattan'a geri döndüm."

"Yani..." Beynim, bir müzik kutusunun üzerindeki ballerin gibi küçük halkalar çizerek yavaşça dönüyor. "Onu öpmeyi istemediğimi bildiğini mi söylüyorsun? Çünkü istemedim, Nick. Asla da istemem. Korkunçtu ve mavi şifona dolandım. Turuncu kokuyor o ve..."

Nick gülümsüyor. "Niye isteyessin ki? Çocuk turuncu kokuyormuş. Bu çok tuhaf."

Planetarium Astronomi Merkezi'nde hepimizin yıldızlardan meydana geldiği, içimizdeki her bir atomun bir güneş patlamasından oluştuğu söylenmişti.

Şu anda ben bu patlamayı hissedebiliyorum.

Tüm bedenim birden içimde yanan, kıvılcımlar ve alevler saçan milyonlarca ışıkla doluyor.

Başka tek bir kelime etmeden, kendimi Nick'e doğru atıyor ve daha o kollarını açamadan burnumu ceketine gömüyorum.

Sevgilim.

Benim mükemmel, mükemmel olmayan, yeşil kokan sevgilim.

Sanırım Nick'in dirseklerinden birini kırdım. Garip bir tıkırtı geldi dirseğinden.

"Yani iyiyiz, ha?" diyorum, kendimi Nick'in göğsüne doğru daha sıkıca bastırırken. "Normale dönebilir miyiz yani?"

Daha iyi olması haricinde her şey aynen eskiden olduğu gibi olacak.

Listeler, planlar olmayacak; Central Park'ta tekne turu, Empire State Binası'nın tepesine asansörle çıkma, çiçek ya da çikolata beklentisine girmeyeceğim. Bizi, romantiklik olsun diye çeşmelerin içine girip çıkmaya ya da

mükemmel zamanlanmış havai fişek gösterileri yapılırken öpüşmeye zorlamayacağım.

Bırakacağım sadece *kendimiz* gibi olalım.

Her zaman olduğumuz gibi yani.

"Aaa" diyorum heyecanla. "Guggenheim'da İtalyan Fütürizmi: Evreni Yeniden Yaratma Sergisi var! Belki bu sergiye gidip resimlerin önünde öpüşebilir ve..."

"Harriet, seninle konuşmam gerek."

Gülümseyip Nick'e biraz daha sokuluyorum.

"Biliyorum" diyorum mutlu bir şekilde. "Herhangi bir şey hakkında benimle konuşman gerek. Konunun bir önemi yok."

Bir sessizlik oluyor.

Bu öyle uzun bir sessizlik ki sessizliğe tırmanmaya ilginiz varsa elinize bir kazmayla ip alıp tırmanabileceğiniz bir sessizlik bu.

Birden, Nick'in kollarını bana sarmamış olduğunun farkına varıyorum. Buraya geldiğimden beri bir kez bile gülmedi. Kahkaha da atmadı. Ne de gözlerini kırıştırdı. Şaka da yapmadı.

Beni öpmeye bile çalışmadı.

Görmeyi istediğim bu romantik yeniden birleşmeye kendimi o kadar kaptırdım ki bunu fark etmedim bile.

Yine.

"Pe-peki?" diyorum gergin bir hâlde.

“Hayır” diyor Nick, kendini hafifçe geri doğru çekerek. “Bu sefer seninle *gerçekten* konuşmam gerekiyor.”

Başımı kaldırıyorum ve Nick’in yüzünü görüyorum.

Sanki biri yüzünü içeriden çekerek parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Sanki Nick tek parça hâlinde kalabilmek için tüm enerjisini sarf ediyormuş gibi görünüyor. Ve içimdeki yıldızlar bir bir titreşip sönmeye başlıyor.

Guggenheim Müzesi’ni ziyaret etmeme gerek kalmayacak sanırım.

Benim evrenim tahminimden de önce yeniden yaratılacak.

83

Bilim adamları, her yıl vücudumuzdaki atomların yüzde doksan sekizinin yenilendiğini söylerler.

Beş saniye içinde, benim atomlarımın tamamı bir seferde yenileriyle yer değiştiriyor.

Yüzümdeki atomlar tanınmaz bir hâle gelene dek bir değişiklik geçirirken benim tek düşünebildiğim şey şu:

Bu şekilde bitmemeliydi.

Hikâyeleri ve aşk maceralarını biliyorum ama benimki kesinlikle bu şekilde sona ermemeliydi.

“Benden ayrılıyorsun, değil mi?” diyorum, şaşılacak bir şekilde usulca. Ne tuhaftır ki sakınım.

Sanki kendim değil de başka biriymişim gibi.

Yine bir duraksama oluyor. Sonra, Nick yere oturuyor ağır bir şekilde. “Buranın niye New York’taki en sevdiğim yer olduğunu biliyor musun, Harriet?”

Birkaç saniye kıvrıkcık saçlarla kaplı başının tepesine baktıktan sonra yere yanına oturuyorum. “Birkaç filin ağırlığını çekebileceği için mi?”

Nick gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

“Birazcık bu yüzden. Ama en çok da şehirde bana en çok benzeyen yer burası olduğu için seviyorum burayı. Hep bir boşluktaım. İki yer arasındayım. Her şeyi uzaktan görüyorum ve ne oraya ne de buraya ait olabiliyorum.”

Gözlerimi dikmiş, kendi yüzümden bile daha iyi tanıdığım bir yüze bakıyorum şu anda. Burnunun kayak pistini andıran kavisine, koyu kirpiklerinin uzunluğuna ve ağzının kenarındaki henüz orada olmaması gereken küçük çizgiye bakıyorum.

“Ne kastediyorsun? Hep *bir yerlerdesin* sen, Nick. Bir çeşit sihirli bir cin gibisin.”

“Sihirli değilim” diyor, gözlerini ovuştururken. “Ve bir cin olmadığım da kesin. Hep bir yerlerde olmak, aslında hiçbir yerde olmamak anlamına geliyor yani. Üç yıldan fazladır modellik yapıyorum ve gençlik yıllarımdan çoğunu seyahat ederek geçirdim.”

Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum.

Birden, Nick’in bana hep birazcık öteki dünyaya aitmiş gibi geldiği dank ediyor kafama. Onun on yedi yaşında normal bir delikanlı olduğu ve sürekli dünyayı dolaşmanın oldukça güç olduğu bir saniye bile olsun aklımın ucundan geçmemiş.

“Yorulдум, Harriet” diyor, sonunda bana bakarak.

“Kimsenin adımı bilmediği fotoğraf çekimlerinden yoruldum. Uçuşlardan, taksilerden, nerede olduğumu bilmeden uyanmaktan yoruldum. Umurumda olmayan partilerden yoruldum. Bavul hazırlamak zorunda olmaktan yoruldum. Hayatımın asla bir araya gelmeyen küçük parçalara bölünmesinden yoruldum. Hep bir yerlerden ayrılmaktan yoruldum.”

Nick’in podyumdaki yüzü canlanıyor gözümde birden. Ya Afrika’da ya bir seçimde ya Kaliforniya’da ya da bir provada olduğundan görüşemeyeceğimizi söylemek için beni her aradığındaki o boşluğu, o kızgınlığı, o kırgınlığı hatırlıyorum. Öfkesinin bana yönelik olduğunu düşündüğümünden, gerçek nedenini anlayamamışım bu öfkenin.

Öfkesi bana değilmiş. Nick model olmaktan hoşlanmıyormuş.

Hatta bundan *tiksiniyormuş*.

“Bir yuvan olmamasından yorulmuşsun sen.” diyorum, nihayet onu anlamaya başlarken.

Evet anlamında başını sallıyor. “Sen ise yuvandan kaçıp durdun ve bu, beni çileden çıkardı. Özür dilerim.”

Gerçek kafama dank edince, utançla başımı öne eğiyorum. Ailem beni laf olsun diye *cezalandırmıyor*. *Cezalandırılmamın* nedeni olanlar. Kaçtığım şey onlar ama her seferinde geri dönmemin nedeni de onlar. Benim, *ben* olduğumu bilmemi sağlayanlar da onlar.

Nick'in de cezalandırılmaya benim ihtiyaç duyduğum kadar çok ihtiyaç duyabileceğinin farkına varmamıştım şu ana kadar.

"Doğanlar." diyorum, yukarı doğru bakıp Nick'in o andaki sessizliğini hatırlayarak.

"Dediğin gibi." Dudaklarının kenarları aşağı doğru sarkıyor. "Gezginci, *gezgin* anlamına gelir. Ama onların bile dönüp dolaşıp sonunda gelecekleri bir yer var."

Nick'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Kafası çok karışık görünüyor. Dizlerim onunkilere değecek kadar oturduğum yerden kayarak Nick'e yaklaşıyorum.

"Üç yıldır on günden fazla kalmadım evimde" diyor usulca. "Annemin, eve girerken ayakkabılarımı çıkarmadığım için ya da kirli kıyafetlerim odamın bir köşesinde yığın hâlinde duruyor diye bana bağırmasını özledim. Arkadaşlarımı özledim. Sörf yapmayı, güneşi, piyano çalmayı, nerede ve kim olduğumu bilerek uyanmayı özledim. Tek bir yerde olmayı özledim."

Geçirdiğim son birkaç haftadan sonra, sanırım Nick'in bu söylediklerini anlayabiliyorum artık.

"Piyano çalıyorsun, ha?" diyorum şaşırarak.

"Eskiden çalardım. Bir piyanoyu uçağa sığdırmak o kadar da kolay değil."

"Mini bir klavye alabilirdin. Ya da şu elektronik piyanolu tişörtlerden alabilirdin bir tane."

Nick bir kahkaha atıyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim." Sonra suratını asıyor. "Ama senden yorulmadım, Harriet. Senden *asla* yorulacağımı sanmam. Dolayısıyla ne yapabilirim ki? Modelliği bırakırsam fiziksel olarak yanında olamam. Ama modellik yapmaya devam edersem de asla burada da olamam. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Birden, Nick'i ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum.

Her bir atomumla seviyorum onu. Otuz beş milyar hücremin her bir tanesiyle; her bir deri, saç, akciğer, böbrek, kalp ve kemik hücremle seviyorum onu.

Eski atomlarımin her bir tekiyle seviyorum onu ve biliyorum ki onu her bir yeni atomumla da seveceğim. Kaç kez yenilenirsem yenileneyim, her kim olursam olayım, onu hep seveceğim.

Çünkü şunu söyleyecek kadar çok seviyorum Nick'i:
"Evine dönmelisin."

Nick birkaç saniye gözlerini dikip bana bakıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Ama bunu *yapamam*, Harriet. Çünkü bu, şu anlama..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." diyorum çünkü Avustralya 14.000 kilometreden daha uzak ve eğer en ufak bir parçasını bile burada yanımda tutarsam Nick asla doğru dürüst Avustralya'da olamaz.

"*Kahretsin!*" diyor, başını benimkine yaslarken.

Gülüyorum. "Bu kelimeyi kullanacağın zamanları seçebilirsin, biliyorsun."

Sonra, baş başa verip sessizce oturuyoruz uzun bir süre.

Ayrılırken böyle olur işte. Konuşmaya, duyguları basit birkaç kelimeye indirgemeye, duygu yoğunluğunuzu dilin o cüzi sınırlarına hapsetmeye gerek yok...

"Seni seviyorum, Harriet."

Aaa. Belki de gerek vardır buna.

"Ben de seni seviyorum" diyorum burnumu onun burnuna sürterken. "Abartacak bir şey yok."

84

Babamla Greenway'e dönerken tüm yol boyunca sessizce oturuyoruz.

Babam kolunu omzuma atıyor ve ben de taksinin deri koltuğuna büzülüp boş gözlerle pencereden dışarıya bakıyorum.

New York'un parlak ışıklarının ve binaların gitgide küçülmesini, gürültünün azalmasını ve istediğimi sandığım dünyanın ardında buharlaşmasını izliyorum.

Nihayet eve varıp bahçeden eve doğru yorgunluktan sendeleyerek yürümeye başladığımızda saat gecenin on birini bir hayli geçiyor.

Daha biz kapıyı çalmadan kapı ardına kadar açılıyor.

"Merhaba."

"Selam, Annabel" diyorum, Annabel'in gözlerine bakmadan. "Sanırım sana anlatmam gereken birkaç şey var."

"Evet" diyor Annabel, hole doğru yürürken. "Zannedirim birkaç bir şey vardır."

Aynen babamla yaptığım gibi, Annabel'le de konuşuyorum.

Bu hikâyenin nasıl gelişmesi gerektiği, nasıl gelişmesini istediğim ya da bu hikâyedeki rolümün ne olması gerektiğini düşündüğüm konusunda yorum yapmadan, olayları dramatize etmeden ve başımı beladan kurtarmak için olayları süslemeden anlatıyorum.

Annabel'e doğruyu söylüyorum.

Her şeyi olduğu gibi anlatıyorum ona.

Sonra da ellerimi sıkıca kavuşturup üvey annemin karşısında kaygılı bir şekilde bekliyorum.

Annabel durumumu anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oluyor. Makyajımın dört bir tarafına bulaştığı ve ağlamaktan şişmiş yüzüme, tuhaf kıyafetime, yer yer su toplamış olan çıplak ayaklarıma ve yorgunluktan zar zor ayakta durabiliyor olmama bakıyor.

Sonunda, "Kız kardeşini al, Harriet" deyip Tabitha'yı bana uzatıyor. "Kol kaslarım hiç de olmalarını isteyeceğim kadar gelişmiş değil ve bir süreden sonra bebekler *cidden* ağırlaşıyorlar."

Kollarımı açıp öne doğru uzatıyorum ve Tabby küçük bir viyaklamayla hemen göğsüme kıvrılıveriyor. Burnumu Tabby'nin süt kokan buklelerine gömdüğümde, tüm bedenimi bir sevgi dalgası kaplıyor birden. Küçük kız kardeşimi ne kadar da özlemiş olduğumun farkına varıyorum.

"Tüm bunlar çok aydınlatıcı" diye sakince konuşmaya devam ediyor Annabel. "Benim tüm bu süre zarfında se-

nin yatak odanda olduğunu sandığımı düşünürsek.”

Gözlerimi yere dikiyorum. Bu sefer o kadar uzun süre odama hapsedileceğim ki aynen Uyuyan Güzel’de olduğu gibi evin etrafını dikenli bitkiler kaplayacak ama ben uyanık olacağım.

“Neyse öncelikle şu ilk konuyu halledelim, olmaz mı?” Annabel kanepede arkasına yaslanıyor. “Sen aptal değilsin, Harriet. Ne de *akademik açıdan özür*lü, *zayıf, meziyetsiz* ya da sana her ne söylendiyse o değilsin. Öğretmenin bir sahtekârmış.”

“*Sahtekârmış* derken?” İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor birden. “Bayan Hall sadece beni idare ediyordu Annabel ve bunun için suçlanması hiç adil...”

“Aslında kendi suçunu örtbas ediyormuş, Harriet. Bir *sahtekârmış* işte. Bir hilekâr, dalavereci, şarlatan, düzenbaz, üçkâğıtçıymış yani. Kadının gerçek tek bir kalifikasyonu yokmuş. Bir tane bile yokmuş.”

Gözlerimi dikip Annabel’e bakıyorum ve birden öyle büyük bir rahatlama hissediyorum ki kardeşimi kucağımdan düşürmeyeyim diye oturmak zorunda kalıyorum.

“Yani ben...” yutkunuyorum “Tamamen başarısız değilim, ha?”

“Harriet, hiç kimsenin kendi kendine ileri düzey A seviyesi fiziği öğrenmesi beklenemez. Herkes bunu *yapabiliyor* olsa bir kere okullar olmazdı muhtemelen.”

Tanrım, şükürler olsun. Sönüm konusunun on dakikada tamamen kavranamayacak kadar zor bir konu olduğunu biliyordum.

“Ama bunu nasıl...”

“Bugün öğleden sonra sana birkaç kitap bırakmak için uğradı ama bir baktım ki benim yatak odamda yepyeni deri ajandamı sırt çantasına atıyor. Şöyle ifade edeyim: Bayan Hall bir daha Amerika’da ‘öğretmenlik’ yapamayacak.”

Gözlerimi kırıştırıyorum.

Annabel’e olan hayranlığım bir kez daha zirve yapıyor.

“İkinci olarak da” diyerek yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ediyor. “Sanırım yeterince ceza aldın, değil mi canım? On altıncı doğum gününü unuttum. Öğretmeninin geçmişini araştırmayı unuttum. Burada yeni arkadaşlar edindiğinden emin olamayacak ya da burada ne kadar mutsuz olduğunu fark edemeyecek kadar yorgundum. Kendini unutulmuş hissettiğin için seni suçlayamam ve böyle hissettiğin için inanılamayacak kadar çok üzgünüm. Sana söz veriyorum, Harriet, bu asla bir daha tekrarlanmayacak.”

Annabel’in söyleyeceğini beklediğim şeyler -ki bunlar oldukça azdı- arasında bu, ilk onda bile değildi. Sanırım böyle şeyleri yazmayı zaten bırakmalıyım diye düşünmeye başlıyorum.

“Yani bu, tekrar cezalandırılmayacağım anlamına mı

geliyor?"

Annabel yüzünü eksitiyor. "Evet. Zaten çok katı davrandık. Beş gün çok fazlaydı. Biz de bu konuda acemiyiz sanırım. Artı, biz de bir hayli büyük hatalar yaptık." İç geçiriyor. "Belki sen bizi cezalandırmak istersin, ha?"

Hafifçe Annabel'e doğru yaklaşıyorum kanepede. "Tamam. Ama mutfağı kullanabilirsiniz."

"Peki ya banyoyu?"

"Hatta sırayla bahçeye bile çıkmınıza izin verebilirim."

"Çok cömertsin."

Birbirimize gülümsüyoruz ve ben birden belki de anemi asla özlemiyor olmamın nedeninin zaten hep bir anneye sahip olmam olduğunun farkına varıyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şey" diyor Annabel daha neşeli bir hâlde. "Bunu sorduğuna sevindim çünkü bunu hazırladım." Çantasından bir kâğıt çıkarıp listedeki ilk maddenin üzerini çiziyor.

ŞİMDİ YAPILACAKLAR

1. ~~ÖZÜR DİLE~~
2. HARRIET'A YENİ BİR ÖĞRETMEN BUL
3. BULDUĞUN ÖĞRETMENİN REFERANSLARININ HEPSİNİ TEK TEK ARA VE ONLARLA

ŞAHSEN GÖRÜŞME YAP

4. BULDUĞUN ÖĞRETMENİN DEV BİR KLEPTOMANYAK OLUP OLMADIĞINI ÜÇ KEZ KONTROL ET
5. BURADAKİ OKULU ARAYIP HARRIET'İN YENİ ARKADAŞLAR EDİNEBİLMESİ İÇİN MÜFREDAT DIŞI KULÜPLER OLUP OLMADIĞI KONUSUNDA BİLGİ AL
6. AYNI ŞEYİ ANNABEL İÇİN DE YAP

Büyük bir hayranlık ve beğeniyle listeye bakıyorum.

Yetiştirmenin, genlerden önemli olduğu konusunda kesin bir sav olsa bunun kanıtı kesinlikle Annabel'le ben olurduk. Genetik olarak bir bağımız yok ama tıpatıp aynıyız.

Gerçi ben başlığı muhtemelen başka renk bir kalemle yazıp altına iki çizgi çekerdim, ama planlarımı başka insanlara dayatmaya devam edemem.

Yoo.

Sanırım son birkaç haftada bir şeyler öğrendim sonunda.

Gülümsüyorum. "Sence bir paleontoloji grubu var mıdır? Alaska'da daha geçenlerde yepyeni bir minyatür T-Rex fosili bulunmuş."

"Hadı bunu da ekleyelim listeye."

Annabel bir kalem çıkarıp bunu listenin altına yazma-

ya başlıyor.

Tam bu anda babam boğazını temizliyor.

Annabel de ben de şaşkınlıkla kafamızı kaldırıyoruz. Babam normalde hiç bu kadar sessiz olmadığından odada olduğunu bile unutmuşuz neredeyse.

"O listeye gerek olmayacak." diyor sakın bir şekilde.

"Bence olacak" diyor Annabel, listeye tekrar şöyle bir göz atarak. "Harriet artık küçük bir kız değil, Richard. Onu, anne babası ve bir bebek dışında konuşacak kimsesi olmadan Greenway'de öylece oturmaya zorlayamayız. Bu adil değil."

"Biliyorum. Bu yüzden eve dönüyoruz zaten."

85

Daha önce hiç Annabel'in böyle nutkunun tutulduğunu görmemiştim.

Bugün bir sürü beklenmedik ilklerle *dolu*. Annabel gözlerini dikip boş boş babama bakıyor birkaç saniye. Sonra da, "Pardon, *ne?*" diyor.

"İngiltere'ye dönüyoruz. Bitkin ve çok mutsuzsun, aşkım. Sen de en az Harriet kadar buraya saplanıp kalmamalısın."

"Ama... İşin ne olacak?" diye itiraz ediyor Annabel. "New York'ta çalışmayı seviyorsun sanıyordum."

"Hiç önemli değil" diyor babam, omuz silkerek. "Her ikinizi de bundan daha çok seviyorum."

Gülümsemek için on yedi kasın, somurtmak içinse kırk üç kasın kullanılması gerekir. Annabel'in şu anda kaç kasını kullanıyor olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm yüzü şu anda bir parça kâğıt gibi buruş buruş.

"Gerçekten mi?" diyor Annabel usulca.

"Cidden gerçekten." diyor babam.

"Memleketimize dönebiliriz, ha? Evimize, arkadaşlarımıza dönebiliriz yani? Ciddisin sen, ha?"

"Hayatım boyunca daha önce hiç bu kadar ciddi olmadım." diyor babam içlermiş bir hâlde. "Ama evet."

Annabel elleriyle yüzünü kapıyor.

"Ohhh... Şükürler olsun *TANRIM*. Buradan *nefret ediyorum*, Richard. *Nefret ediyorum*. Tabby'yi seviyorum ama çok *sıkıldım*. Bazen kimse görmeden takım elbisemi giyip ajandama yalandan randevular yazıyorum ve telefonda insanlara dava açıyormuşum gibi yapıyorum. Hatta ofisteki sekreterimi Tabby'nin pusetini iterken de arayabileyim diye telefonumu ellerimi kullanmadan kullanabileceğim bir şey bile getirdim."

Cebinden bir kulaklık çıkarıp suçlu bir şekilde tutuyor. "Audrey benden gerçekten usanmaya başladı." diye de ekliyor mahcup bir şekilde.

"Benim sevimli avukat karım" diyor babam, sırtıp Annabel'in başına bir öpücük kondururken. "Bu nedenle kimseye bağlı olmadan, serbest eleman olarak çalışacağım. Tabby biberonla beslenmeye başladığında sırayla çalışabiliriz. Zaten bunu Harriet'a da yaptım ve Harriet normal oldu."

"Hey!" diye itiraz ediyorum. "*Normal* derken ne kastediyorsun?"

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Uzatma, çocuğum."

İtaatkâr bir şekilde ağzımı kapatıyorum. Babamı daha önce hiç bu kadar kontrollü görmemiştim. Bu kadar... Akli başında. Bu kadar... *Bilinçli*.

Sanırım babamı hafife almışım.

"Çünkü olay şu ki" diyor babam cebinden küçük mor bir çorap çıkartırken, "Biz üç farklı renk değiliz, Annabel. Ve birimiz mutlu değilsek hiçbirimiz mutlu değilizdir."

Tamam, belki de hafife almamışımdır babamı.

"*Cidden mi?*" diyor Annabel, ağzı hafifçe seğirirken. "Tek yapman gereken, kırmızı ve mavi çamaşırları beyazlardan ayırmak, Richard. Bu, o kadar da zor bir şey değil."

"Hayır" diyor babam, Annabel'in çenesini yukarı doğru kaldırıp onu öperken. "Birbirlerine yapıştıklarında zor."

Birbirlerine gülümsüyorlar ve konuşmadan bir şey diyorlar birbirlerine. Ve sanırım -hayatımda ilk kez- bunun ne olduğunu biliyorum.

"Ve" diyor babam, bir kolunu ileriye doğru uzatırken. "Deneme sürem sayesinde, bir hafta sonra buradan kurtulabiliriz. Hadi, harekete geçelim." Kolunu diğer tarafa doğru uzatıyor. "Çıkarmamız gereken perdeler var." Deli gibi perdeleri işaret etmeye başlıyor. "Kolilememiz gereken tabaklar." Tabakları kolilermiş gibi yapıyor. "Kat etmemiz gereken bir yol var."

Enerjik bir şekilde araba kullanıyormuş gibi yapıyor.

"Powerband'ini bana ver" diyor Annabel kuru bir şe-

kilde. "Tüm bu el kol hareketlerin midemi bulandırıyor."

Babam sırtıp Powerband'ini kolundan çıkarıyor ve onu Annabel'e vermek yerine Tabitha'ya veriyor.

"İşte benim kızım" diyor gururla, Tabitha Powerband'i aşağı yukarı sallamaya başlarken. "Babacığın için güç kazan, kızım. Birkaç güç daha kazanırsan sizi omuzlarıma alıp eve uçurabilirim."

Annabel ayağa kalkıp sabahlığını çıkarıyor.

Üzerinde kendinden çizgili bir takım elbise var.

"Hiçbir şey demeyin" diyor, babamla ben şaşkınlıkla ona bakarken. "Hiçbir şey... Söylemeyin."

Bavullarımızı hazırlamaya başlarken, yaşadığımız onca maceradan sonra, aslında en büyük maceranın eve dönmek olup olmayacağını merak etmekten alamıyorum kendimi.

86

Tabitha Londra'ya dönüş yolculuğumuz boyunca da çığlıklar atıp duruyor.

Anlaşılan o ki Tabitha uçaklardan gerçekten hiç hoşlanmıyor.

Tekrar İngiltere'de olmaktan o kadar memnunum ki yüzümün gelen yolcu salonuna adımımı attıktan sadece birkaç saniye sonra tütsü kokulu bir göğse çarpmasına bile aldırmiyorum.

Bu, şu anda yanağımda bir fil deseni taşıyor olduğum anlamına geliyor olsa da buna hiç aldırmiyorum gerçekten.

"Canlarım!" diyor Bunty, beni bırakıp herkesi enerjik bir şekilde öpmeye başlarken. "Nasıl da bronzlaşmışsınız! Egzotik sahil hayatı ne kadar da yakışmış size!"

"Egzotik *sahil* hayatı mı?" diyor Annabel, Tabitha'yı araba koltuğuna tekrar yerleştirirken. Uçuş boyunca kendini parçalamış olan Tabitha, bizim uçağımızda olmadığı belli olan havalimanı güvenlik görevlisine göre, "melekler gibi" uyuyor şu anda. "Biz New York'un kuzeyinde şehir

dışındaydık, anne.”

“Öyle mi?” diyor Bunty. “Ben Bahamalara göç ettiğimizi sanıyordum.”

Babam ümitle Annabel’e bakıyor.

“Hayır” diye yanıtlıyor babamı Annabel. “Bahama Adaları’na göç etmeyeceğiz, Richard. Ama iyi denemeydi.”

“Bu durumda, neden geri döndüğünüzü anlayabilirim.” diyor Bunty, pembe topuzunu yeniden toplayıp topuzuna ince bir çubuk iştirirken. “Yine de *ne büyük* bir macera yaşamış olmalısınız. Tüm olanları bana üç ya da dört ya da beş ay sonra anlatmak zorundasınız.”

Gözlerimizi dikip Bunty’ye bakıyoruz. “Nereye gidiyorsun?”

“Rio’ya” diyor Bunty, püsküllü deri çantasına işaret ederek. “Üzerime düşeni yaptım ve şimdi yeniden yola çıkıyorum. Aynı yerde kalma saçmalığına bayıldığım söylemez. Bu, çok sı-kı-cı.”

Annabel öne doğru eğilip Bunty’yi öpüyor. “Eve göz kulak olduğun için teşekkürler, anne.”

“Bir şey değil, tatlım. Sadece, salondaki perdelere çok yakından bakma.” Bunty duraksıyor. “Ya da mutfak lavabosunun altındaki dolaplarla erzak dolabını açma. Bahçe-deki küçük kulübeye de girme. Bir tütsü çubuğuyla çok ruhani bir deneyim yaşarken *ufacık* bir kısmını ateşe vermiş olabilirim.”

Babam da Annabel de hiçbir şey söylemiyorlar.

Bu sükûnetlerinden ve sakinliklerinden çok etkilendim doğrusu.

"Ayrıca" diye ekliyor Bunty neşeli bir şekilde, "Siz giderken kaç kediniz vardı?"

"Bir." diyor Annabel, bir eliyle yüzünü kaparken.

"Artık üç kediniz var." Bunty çantasını omuzuna atıyor. "Noel'de görüşürüz, canlarım!"

Sonra da geldiği kadar ani bir şekilde gözden kayboluyor büyükannem.

Evimizin kapısını açtıktan sonraki ilk birkaç dakika, evimizi yadırgıyorum.

Bunun nedeni kısmen evin tütsü ve vanilya kokuyor olması; kısmen de her duvardan aynalı, tüylü bir şeylerin sallanıyor olması.

Kismen de evin her bir santimetre karesini avcumun içi gibi biliyor olmam.

Yukarı kata çıkan merdivenlerin ilk basamağının çıkardığı gıcırtyı biliyorum.

Kapıyı hızla çarptığımda, kapının çarpıp geri geldiği duvardaki boyası kabarmış yeri biliyorum.

Salonla mutfakın arasının kaç adım olduğunu, tam istediğim sıcaklığı elde etmek için banyo musluklarını hangi açıyla açmam gerektiğini, babamın beş yıl önce yaptığı

krebi tavada hevesle çevirirken tavana yapıştırdığında oluşan yağlı yuvarlak lekeyi biliyorum.

Gözüm kapalıyken bile ışık düğmelerinin nerede olduğunu, dışarıdaki ağacın yılın her ayında nasıl farklı sesler çıkardığını ve odamdaki pofuduk kilimin tam ortasına düşmek için yatağımdan hangi açıyla yuvarlanmam gerektiğini biliyorum.

Evimizin kapısından içeri süzülen güneş ışığının sıcaklığını biliyorum. Komşumuzun çim biçme makinesinin çıkardığı sesi, halının üzerindeki, Annabel'in hâlâ dört yıl önce Nat gülerken burnundan gelen Fanta'nın bırakmış olduğunu bilmediği lekeyi biliyorum.

Babam bavullarımızı yere koyuyor ve ben boğazımda bir yumruyla evde dolaşmaya başlıyorum.

Duvarlara dokunuyorum. Merdivenin parmaklıklarına dokunuyorum. Kapı çerçevelerine ve kanepeye dokunuyorum. Uzaktan kumandaya ve mutfak musluklarına dokunuyorum bir bir.

Babam da aynı şeyi yapıyor.

Ama o bunu çok daha enerjik bir hâlde yapıyor.

Sonra da bahçeye doğru geri koşarak arabanın kapısını açıyor ve direksiyonu öpüyor.

"Direksiyon sağ tarafta!" diye bağırıp direksiyona sarılıyor. "Geri dönmek çok güzel!"

Sonunda, ağır adımlarla merdivenleri çıkıp odama

doğru ilerliyorum.

Ama odama gelince duruyorum.

Çünkü yatağımın üzerine oturmuş, bana sırttan bir çocuk, bir kız ve bir köpek var.

87

Birden kendimi daha da tuhaf hissediyorum.

Hem hiçbir şey değişmemiş gibi hem de her şey değişmiş gibi.

Hugo, bu arada, yataktan aşağı atladı ve bir ileri bir geri koşup duruyor. Kuyruğunu o kadar çok sallıyor ki her an kafasının da tangırdamaya başlaması kuvvetle muhtemel.

Yere diz çöküyorum ve Hugo kendini hantalca üzerime atıp başıma tırmanmaya çalışıyor. Yalayıp Öldürme olasılığının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama köpeğim bu konuda şansını deniyor gibi görünüyor.

Hugo sonunda sakinleştiğinde, derin bir nefes alıp başımı kaldırıyorum.

“Köpeklerin iki yüz elli kadar kelimeyi anlayabileceklerini ve iki yaşındaki ortalama bir çocuğun zekâsına sahip olduklarını biliyor muydun?” diyor Toby dostane bir şekilde. “Şunu izle, Harriet.”

Parmaklarını şaklatıyor. “İki kere üç, Hugo.”

Hugo kuyruğunu sallayıp bana doğru biraz daha so-

kuluyor ve Toby'ye hiç pas vermiyor.

Toby iç çekiyor. "Anlaşılan o ki iki yaşındaki çocuklar hiç de o kadar zeki değillermiş" diyor üzgün bir şekilde. "Ve ben de hayvanlar tarafından pek sevilmiyordum."

Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp arkadaşlarıma bakıyorum.

Nat'in üzerinde, etek ucundaki fırfırlardan hafifçe genişleyen parlak mavi bir elbise var. Toby ise üzerine küçük bir papyon çizilmiş olan siyah beyaz bir tişört giymiş ve parmağında da şu anda tam yüzümün ortasına tutmakta olduğu lazerli bir yüzük var.

"Selam!" diyorum beceriksizce, gözüme giren ışığı engellemek için bir elimi havaya kaldırırken. "Nasılsınız?"

"Harika" diyor Nat hafifçe sert bir şekilde. "New York nasıldı? Geri döndüğün için üzgün müsün?"

Boğazımı temizliyorum. "New York... Şey... Olağanüstüydü. Bilirsin işte, büyük ve... lıllı, şey, Jessica nasıl?"

"İyi," diyor Nat, dudağını ısırarak. "Çok... Bilirsin işte... Havalı ve öyle işte."

Gözlerimizi dikip sıkıntılı bir şekilde birbirimize bakıyoruz ve birden son birkaç haftadır Nat'e ne kadar çok şeyi anlatmamış olduğum dank ediyor kafama.

Aslında hiçbir şey anlatmamış olduğumun farkına varıyorum birden.

Nat; maun döşemeli büyük bir gökdelende, ünlü kişi-

lerle dolup taşan kaldırımlardaki sosisli sandviç satan arabalardan artık olmayan erkek arkadaşımın sosisli sandviç alıp yiyerek New York rüyasını yaşadığını sanıyor.

"Nat" diyorum güçsüzce "Gerçek şu ki..."

Nat, "Harriet!" diye bir çığlık atıp birden yataktan atılarak boynuma sarılıyor. "Harriet, döndüğüne çok sevindim. Yeni görkemli hayatın için senin adına sevinmeye çalışıyordum, ama bu çok zordu. Kolej berbat bir yer ve artık başka hiçbir şey için vaktim olmuyor. Üstelik Jessica da tam bir baş belası ve ne listesi, ne planları, ne de başka bir şeyi var ve..."

Nat beni daha da sıkıca kucaklıyor. "Saçları seninkiyle aynı renk olmasına rağmen birazcık bile sana benzemiyor Harriet. Bu... Bir kandırmaca ya da öyle bir şey işte."

Başım Nat'ın omzunda gözlerimi kırıştırıyorum. "Senin..." diye söze başlayıp sonra yutkunuyorum. "Seni beni özledin demek?"

Nat geri çekilip bana bakıyor. "Ne diyorsun sen, Allah aşkına? Elbette seni özledim. Sen benim en iyi arkadaşım-sın."

Gözlerimin batmaya başladığını hissedebiliyorum. "Gitmemi istememiştin, öyle mi?"

Nat kaşlarını çatıyor. "Elbette istememiştim. Senin adına heyecan duymaya çalışıyordum. Çünkü sen benim en iyi arkadaşım-sın."

Şimdi de sanki burnumun içinde minik örümcekler bir aşağı bir yukarı dolanıyormuş gibi burnum kaşınmaya başlıyor.

"Yani, benim yerime ayakkabı renkleri, çanta şekilleri hakkında her şeyi bilen; evin salonunda koordineli bir şekilde yapılan danslara hiç ilgi duymayan kolejden bir kızı koymayı planlamıyorsun?"

Nat gülüyor. "Harriet, böyle şeyler istesem yıllar önce Alexa'yla arkadaş olurdum. Danslarımızı *seviyorum*. Onlar *bir numara*."

Aman Tanrım. Çok kısa bir süre içinde bir milyarınca kez yine çok ama çok aptallık ettim.

Nat'ın hiçbir yere gittiği yok. O benim beyaz güvercinim.

Ve ben de, anlaşılan o ki, onun maymunuyum.

Kollarımı Nat'e dolayıp fısıldıyorum, "Bu işe yarar mı bilmiyorum ama hiç ünlü birini görmedim, Nat. Bir ünlü bile görmedim."

"Bu da işe yarar mı bilmiyorum" diye bir kahkaha atıyor ve "Ama anladım ki kahveden nefret ediyorum. Yani, *gerçekten* nefret ediyorum. Tadı aynen kedi pisliği gibi."

Bu sefer ben gülüyorum kahkahayla.

"Natalie haklı Harriet" diyor Toby, ayağa kalkıp garip bir şekilde her ikimizi de kucklamaya çalışırken. "Sensiz acayip sıkıcıydı her şey. Geri döndüğüne çok memnunuz."

“Ben de.” diyorum, gözlerimi kapatıp gülümserken.
Çünkü şu anda geri döndüğüme gerçekten ama gerçekten memnunum.

88

Şöyle bir sonuca vardım:

Her şey için planlar yapan biriyse -ben öyleyim- planlarınızı gerçekten önemli olan şeyler üzerinde yoğunlaştırmalısınız.

Yani, müdahale edemeyeceğiniz şeyler yerine, müdahale edebileceğiniz şeyleri planlamalısınız.

Cuma günü öğleden sonra okuldan çıkınca, benim için gerçekten önem taşıyan bir şey yapıyorum ben de.

Bizim yolun sonundaki bankta Nat'le buluşup okulun girişine kadar birlikte yürüyor ve orada Toby'yi bekliyoruz.

Görünen o ki altıncı yapıdaki yeni öğretmenimiz pazartesi sabahı okula geri dönme isteğimi şüpheyle karşılamış ve sanki doksanlardan bir pop yıldızıymışım gibi bunu yapacağımdan emin olamamış.

"Kendimi *son derece* toplum kurallarına uymayan biri gibi hissediyorum." diyor Toby gururla, bir Ninja ya da bir yengeç gibi yan yan basarak okuldan sıvışırken. "Zilin çal-

masına daha..." Saatine bakıyor. "Üç buçuk dakika var. Öğretmenler lavaboda olduğumu sanıyorlar ama ben öğleden sonra 2'de gittim lavaboya."

"İğrenç!" diyor Nat, Toby'ye kaşlarını çatarak. "Bu, bir daha asla ve asla benim yanımdayken bahsetmeni istemediğim şeyler listesinde, Toby. Anlaşıldı mı bu?"

"Evet." diyor Toby kendinden emin bir şekilde. Sonra, kafası karışmış gibi görünmeye başlıyor. "Zilleri mi kastediyorsun? Yoksa toplum kurallarına uymayan kişileri mi?"

Nat gözlerini yuvarlayıp duvarın üzerine oturuyor.

Sonra da hep birlikte beklemeye başlıyoruz.

Sonunda zil çalıyor ve Alexa tam beklediğimiz saatte, ardında dalkavuklarıyla birlikte okul kapısından çıkıyor. Zaten, müfredat dışı etkinlikler hiçbir zaman Alexa'nın öncelikler listesinde üst sıralarda olmamıştır.

Beni görünce duruyor.

"Aaaa." Alexa'nın daha birkaç gün beni görmeyi bekliyor olmadığı çok açık. Aynen planlandığımız gibi, onu şaşırttım. Ama hemen kendini toparlıyor. "Ooo, bakın kimler de gelmiş erkenden. Tüm İngiliz halkı için ne kadar da memnuniyet verici bir şey bu."

"Selam Alexa" diyorum sakın bir şekilde. "Altıncı yapıyı sevdi mi? Sevmiş olmanı umarım gerçekten."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

"New York'un tarzında tek bir değişikliğe bile neden

olmadığını görmek güzel” diye tersleniyor, beni baştan ayağa süzerken. “Ayakkabıların lastikten mi?”

Vefalı, mor parmak arası terliklerime bakıyorum. “Evet.”

“Kepazelik” diyerek gülüyor. “Üzerine yıldırım düşerse, oldukça güvende olursun ama.”

“*Pekâlâ*” diyor Nat, oturduğu duvardan atlarken. Yanakları kızarmış. “Bu kadar saçmalık yeter de...”

En iyi arkadaşımı sakınleştirmek için elimi uzatıyorum. Alexa, tam da yapacağını tahmin ettiğim gibi, çantasını karıştırmaya başlıyor. Sonra da çantasından abartılı bir hareketle mor günlüğümü ve bir tomar kâğıdı çekip çıkarıyor.

Günlüğümü fotokopiyle çoğalttırmış işte.

Bir sürü kalp, denklem, çiçek, çizmeyi denediğim porsuk eskizleri, yıldızlar, denizayısı ve bademlerle ilgili bir sürü bilgi, en büyük sırlarım, en değerli anılarım ve en saçma sapan tutkularım Alexa’nın elinde işte.

Tüm bunları kesip bir araya getirmiş ve bunların tam ortasına da benim fotoğrafımı yapıştırıp yüzümün ortasına kırmızı, kalın bir keçeli kalemle şunu yazmış:

GEEK

Pazartesi sabahı, beni henüz tanımayan tüm yeni öğrenci-

ler görsün diye bunlar ortak kullandığımız salonun dört bir tarafına dağıtılmış olacak.

Alexa buna henüz zaman ayırmamış ama.

"Güzel, ha?" diyor, bir tomar kâğıdı bana uzatıp birkaç tanesini de etraftakilere dağıtırken. "*Nick Hidaka'yı* da araştırdım" diye ekliyor, arkasındaki kızlara bakmak için geri dönerken. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Gerçekten bir model Nick. Google'dan buluvermişsin işte."

Boynumda takılı olan gezegenlere dokunuyorum. "Yani?"

Alexa'nın gözleri kocaman açılıyor. "Yanisi, bu çok *hazin*."

"Öyle mi?"

Alexa'nın gözleri o kadar kocaman oluyor ki her an yuvalarından fırlayacaklarmış gibi görünüyor. "Neyse ne. Kesinlikle ya bir *kaçıksın* ya da *hayal görüyorsun*. Ve günlükünü sana geri vermeyeceğim. Dolayısıyla sakın sorma bile. Yatmadan önce okuyacak fantezi bir şeylere sahip olmak güzel."

On yıldır ilk kez, Alexa'nın hayatının beni incitmek üzerine kurulu olmasının ne kadar da üzücü bir şey olduğu sonunda dank ediyor kafama.

"Kalsın sende" diyorum. "O defterde utanç duyacağım hiçbir şey yok."

Çünkü utanç duyacağım bir şey gerçekten yok.

O defterde yazan her bir şey benim. O defterdeki iyi ya da kötü her şey, geek'çe ya da kızca yazılmış her şey, aptalca ya da ciddi şekilde yazılmış her şey, utanç verici ya da gurur duyduğum her şey benden bir parça.

Hepsi beni anlatıyor.

Çünkü ben *biriyim*. Hep de öyleydim.

"Bir saniye, bir saniye" diyor Alexa, ben okulun kapısından çıkmakta olan öğrencilere sakın bir şekilde fotokopileri dağıtmaya başlarken. "Ne halt ettiğini *sanıyorsun* sen?"

"Yardımcı oluyorum" diyorum, omuz silkerek. "Ben altıncı yapıya başlamadan önce herkesin benim kim olduğumu bilmesini istiyorsun, değil mi? Yani, beni unutmalarını istemediğin açık."

Sonra dönüp tanımadığım iki öğrenciye daha elimdeki fotokopilerden veriyorum.

"*Broşür* demek, Lexi?" diyor yavaşça Alexa'nın dal-kavuklarından biri. "Onun günlüğünü fotokopi yaptırıp *broşür* mü hazırladın? Bu kadarı da biraz fazla değil mi?"

"Evet" diyor başka bir kız, hoşnutsuz bir ifadeyle fotokopilerden birine bakarken. "Kendini fazla kaptırmışsın, Lex."

Ve Alexa'yı çevreleyen grup -zar zor fark edilse de- ondan küçücük bir adım da olsa uzaklaşıyor.

Alexa'nın yüzünün rengi çekilmeye başlıyor ağır ağır.

“Bu bir *şakaydı*” diyor Alexa yüksek sesle. “Neyiniz var sizin? Tanrım, bugünlerde *kimsenin* espri anlayışı yok mu?”

“Aaa, benim var.” diyor Nat, öne doğru birkaç adım atıp tehditkâr bir homurdanmayla Alexa’nın elinden gevşekçe tutmakta olduğu günlüğümü çekip alırken. “Gülme*k için buna* ne dersin?”

Sonra da kocaman bir rulo hâline getirilmiş bir kâğıt uzatıyor Nat.

“Geçen hafta bunu poster yaptırttım” diyor, bana göz kırparak. “Bir ara işe yarayabileceğini düşünmüştüm de.”

Nat ruloyu açıp havaya kaldırıyor.

Bu, Nick’le benim kocaman bir fotoğrafım. Nick bir kolunu bana dolamış ve o kadar içten gülüyor ki başı arkaya doğru kaykılmış. Çenesinin altındaki ben görünüyor. Bukleleri birbirine karışmış, sivri köpek dişleri görünüyor ve gözleri kapalı. Koyu renk kirpikleri, yanaklarının üst kısmında birer gölge oluşturmuş.

Benimse gözlerim şaşı ve dilim dışarıda, çünkü bu fotoğraf çekilirken Nat’in sürekli olarak “Poz ver, bebeğimmm” deyip durması gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

“Komik, ha?” diye çıkışıyor Nat. “Sence de çok *komik* değil mi?”

Alexa hâlen gözlerini dikmiş fotoğrafa bakıyor.

“Fotoşop!” diyor hızla. Şu anda yüzü kül rengini almış durumda. “Bugünlerde her şeyin sahtesini yapabilirsin.”

New York geliyor aklıma.

Kenderall'ı ve Kenderall'ın bir hayli iri minyatür domuzcuğuyla ilişkiler hakkındaki kıt bilgisini, Caleb'ı ve yapay cazibesini düşünüyorum. Ardından Bayan Hall'ü ve düzmece özgeçmişini, Fleur'ü ve Fleur'ün o kırılgan mutsuzluğunu düşünüyorum.

Sonra da ailemi, arkadaşlarımı ve önümde duran fotoğraftaki çocuğu düşünüyorum.

Ve her biriyle ilgili olarak ne hissettiğimi düşünüyorum.

"Hayır" diyorum direkt olarak Alexa'ya bakarak. "*Her şeyin* sahtesini yapamazsın."

Sonra da bu kocaman poster i koltuğumun altına kıştırıp bir tarafımda Nat, bir tarafımda da Toby'yle eve doğru yürümeye başlıyorum.

Telefonum bipliyor ve telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Bitmedi, Tatlı Kız. Sadece ara veriyoruz.

AÇxx

Not: SS

Gülümsüyorum.

Kelebeklerin kanatları şeffaftır aslında ama kanatlarındaki binlerce küçük pul, ışığı farklı dalga boylarında yansıtır. Midemde bir sürü kelebeğin gökkuşağının her bir renginde parıldayarak ve titreşerek uçtuğunu hissediyorum.

rum birden.

Telefonumu öpüp cebime geri koyuyorum ve arkadaşlarıma biraz daha sıkıca sarılıyorum.

Çünkü aşkta da böyledir.

Aşk planlayabilir, aşk için programlar yapabilir, ona bir yol haritası çizebilirsiniz. Nasıl olmasını, nereye gitmesini istediğinizi; ne yapması gerektiğini söyleyebilirsiniz. Aşkın size uymasını sağlamaya çalışabilirsiniz.

Ama aşk, bunların hiçbirine kulak asmaz.

Aşk, kendini ön planda tutar ve kendi planlarını yapar. Siz onu yönlendireceğinize, o sizi yönlendirir.

Belki de aşkı mükemmel kılan şey de budur aslında.

Teşekkürler

Harriet'ı en başından beri çok iyi anlayan editörüm Lizzy Clifford'a teşekkür ederim: Kitaplarım sensiz aynı olmazdı. Tek kişilik bir ordu olan temsilcim Kate Shaw'a ve rakamları anlamlı kılan Em Manchee'ye teşekkür ederim.

Bir Agatha Christie olmamama rağmen her daim benimle gurur duyan sevgili büyükbabama teşekkürler. İstedğim her şeyi yapabileceğime inanan ve beni de buna inandıran büyükbabama; sonsuz desteği ve şefkâti (ve örnek bir kes yapıştır kitabı hazırlama yeteneği olan) an-neme; küçük kardeşim Tara'ya ve benim için ona göz kulak olan en iyi arkadaşım öpüşmediğim ruh ikizim Dan'e teşekkür ederim. Her zaman ilham ve kahkaha kaynağım olan babama: turtalarının ve verandada geçirdiğimiz zamanların önemi büyük.

Başka bir ülkede bir evim olmasını sağlayan Caro, Vero ile Louise'e ve her zaman yanımda olan teyzem Judith'e. Yardımını esirgemeyen Lucy, Anna ve Lucie'ye teşekkür ederim: Bilgisayar başında geçirdiğim uzun saatleri kısalttınız.

HarperCollins'te, perde arkasında, bıkmadan yorulmadan çalışan ve üreten herkese teşekkürler: Özellikle de Rachel, Sam, Abby, Geraldine, Nicola, Hannah, Lily, Kate, Elorine ve Mary'ye. Beni de takımın bir parçası yaptığınız için minnettarım.

Son olarak, dünyada yazmaya değer olan —ve öyle olmaya devam edecek— tek şeye, sevdiğim ve beni sevmiş olan herkese.

Teşekkür ederim. x

**GEEK KIZ SERİSİ'NDEN
ÇIKAN DİĞER KİTAPLAR
TÜM KİTAPÇILARDA!**

**GEEK KIZ SERİSİ'NDEN
ÇIKAN DİĞER KİTAPLAR
TÜM KİTAPÇILARDA!**

